



รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการ การสอนทักษะการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม
แก่นักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีความสามารถระดับอ่อน

โดย ศรีปทุม นุ่มอุรา และคณะ

ธันวาคม 2549



รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการ การสอนทักษะการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม
แก่นักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีความสามารถระดับอ่อน

คณะผู้วิจัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ศรีปทุม นุ่มอุรา
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วัฒนา สุริยธรรม
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ช่อทิพ วิริยะ

สังกัด สถาบันภาษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ชุดโครงการฐานรากการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
สนับสนุนโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

(ความเห็นในรายงานนี้เป็นของผู้วิจัย สกว. ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป)

โครงการ การสอนทักษะการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มข้นแก่นักศึกษาระดับอุดมศึกษา
ที่มีความสามารถระดับอ่อน*

Teaching a Listening and Speaking Intensive Course for Less-able Students
at a University Level

ผู้วิจัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ศรีปทุม นุ่มอุรา
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วัฒนา สุริยธรรม
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ช่อทิพ วิริยะ

สังกัด สถาบันภาษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสอนทักษะการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มข้นให้แก่
นักศึกษาที่มีความสามารถระดับอ่อน เป็นเวลา 60 ชั่วโมง ใช้เวลา 3 สัปดาห์

กลุ่มตัวอย่างได้จากการสุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ใน
ปีการศึกษา 2548 ด้วยคะแนนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในช่วง 0-42 คะแนน จำนวน 28 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลคือ (1) แบบทดสอบการฟังและการพูด (2) แบบ
สอบถามความพร้อม ความสนใจในการเรียน และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลัง
การเรียนแบบเข้ม (3) แบบสังเกตการสอน (4) แบบสะท้อนตนเองของนักศึกษา และ (5)
แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบเข้มโดยรวม

ผลการวิจัยพบว่า (1) ค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้งการฟัง-การพูด รวมทั้งความพร้อม ความสนใจ
และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษหลังการเรียนแบบเข้มสูงขึ้นจากการเรียน อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (2) กลุ่มตัวอย่างสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้ในระดับ 0 และ 1
จำนวน 12 คน และในระดับ 1+ และ 2 จำนวน 16 คน (3) ผลการเรียนการสอนจากมุมมองของผู้
สังเกตการสอนอยู่ในระดับดีมาก ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนอย่างสนุกสนาน (4) ผลจากการ
วิเคราะห์แบบสะท้อนตนเองสอดคล้องกับการเกิดความพร้อม ความสนใจและความมั่นใจในการใช้
ภาษาอังกฤษทั้งในด้านความคิด ความรู้สึก และด้านพฤติกรรม และ (5) กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าจำนวน
วัน เวลา เนื้อหาและกิจกรรม วิธีการสอน และครูผู้สอนมีความเหมาะสม

คำสำคัญ การสอนฟัง-พูด, การสอนแบบเข้ม, นักศึกษาที่มีความสามารถระดับอ่อน, ความสามารถ
ภาษาอังกฤษระดับต่ำ

*ความเห็นในรายงานนี้เป็นของผู้วิจัย สกว.ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป

Research Title **Teaching a Listening and Speaking Intensive Course for Less-able Students at a University Level**

Researchers Assistant Professor Sripathum Noom-ura
Assistant Professor Watjana Suriyatham
Assistant Professor Chorthip Viriya

Year 2006

Abstract

This research study was an attempt to teach listening and speaking skills to students with low English proficiency for 60 hours in three weeks.

Twenty-eight subjects were randomly selected from Thammasat University first year less-able students, whose English entrance exam scores in the year 2005 ranged from 0 to 42.

The data were collected and analyzed quantitatively and qualitatively from the following sources: the pretest posttest results of the listening and speaking tests, the pre-post questionnaires involving the students' readiness, interest and confidence in learning and using English before and after attending the course, the classroom observation, the students' reflection, and the course evaluation.

The study found that (1) the average results of the pretest and posttest scores and the students' readiness, interests, and confidence in learning and using English increased at the level of 0.001 (2) at the end of the course, twelve students showed their speaking ability at the level of 0 and 1 and sixteen students were rated as 1+ and 2 performers (3) the classroom observation summary showed a good rapport between the teachers and the students, who actively and joyfully participated in class activities (4) the analysis of the students' self-reflection corresponded with the questionnaire results concerning their cognitive, affective and behavioural positive changes and (5) the students accepted that the time allocation, the content and activities, the teaching methodology and the teachers were satisfactory.

Keywords: teaching listening and speaking, intensive course, less-able students, low English proficiency

**การสอนทักษะการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มข้นแก่นักศึกษาระดับอุดมศึกษา
ที่มีความสามารถระดับอ่อน
(บทสรุปสำหรับผู้บริหาร)**

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ศรีปทุม นุ่มอร่า

สถาบันภาษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษพื้นฐานของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีการจัดแบ่งนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มแรกเป็นพวกที่เรียนภาษาอังกฤษดีมาก ได้รับการยกเว้นไม่ต้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน กลุ่มที่สองเป็นพวกที่เรียนภาษาอยู่ในระดับดี มีการจัดให้เข้าเรียนวิชา EL 172 กลุ่มที่สาม เป็นพวกที่เรียนภาษาอยู่ในระดับปานกลาง ต้องเริ่มเรียนตั้งแต่วิชา EL 171 และกลุ่มสุดท้ายเป็นนักศึกษาที่เรียนภาษาในระดับอ่อน จะต้องเข้าเรียนวิชา EL 070 ก่อนแล้วจึงเรียนวิชาพื้นฐาน EL 171 และ EL 172 ได้ ซึ่งโดยหลักการแล้วการจัดการสอนตามระดับความสามารถของผู้เรียนเป็นความเหมาะสมในรูปแบบหนึ่งอยู่แล้ว

ปัญหาคืออะไร?

นักศึกษาในกลุ่มที่ 1 ถึง 3 ที่กล่าวถึงข้างต้น สามารถเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจในชั้นปีสูงต่อไปได้อย่างไม่มีปัญหา แต่นักศึกษากลุ่มที่ 4 ต้องเรียนภาษาอังกฤษในชั้นปีที่ 1 ตั้งแต่ภาคเรียนที่ 1, 2 และภาคฤดูร้อน เพื่อปรับพื้นฐานก่อนจะได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ

การเรียนในภาคเรียนปกติของวิชา 3 หน่วยกิต บางคณะจัดให้นักศึกษาเรียนภาษาอังกฤษสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 1.5 ชั่วโมง รวมเป็น 28 ครั้งต่อหนึ่งภาคเรียน แต่บางคณะจัดให้นักศึกษาเรียนภาษาอังกฤษสัปดาห์ละเพียง 1 ครั้งติดต่อกัน 3 ชั่วโมง นั่นหมายความว่าในหนึ่งภาคเรียนหรือครึ่งปี นักศึกษามีโอกาสเรียนภาษาอังกฤษเพียง 14 ครั้งเท่านั้น ประกอบกับเป้าหมายของการเรียนวิชาพื้นฐานมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะครบทั้ง 4 ด้านคือ ฟัง พูด อ่าน เขียน แต่ในทางปฏิบัติด้วยเวลาที่จำกัดมาก ๆ และในห้องเรียนที่มีนักศึกษาจำนวนมากกว่า 40 คนขึ้นไป สิ่งที่ได้มากที่สุดในแต่ละสัปดาห์ของการสอนก็คือ การอ่านเนื้อเรื่อง 1 เรื่อง และการสอนหลักไวยากรณ์ 1 เรื่อง การฟัง-การพูดภาษาอังกฤษเกิดขึ้นในชั้นเรียนน้อยมาก

เมื่อมีการสังเกตการสอนเพื่อมองภาพการเรียนการสอนในห้องเรียนของนักศึกษาที่มีความสามารถระดับอ่อนให้ชัดเจนขึ้น จะพบว่าทั้งการอธิบายเนื้อหาที่อ่าน หรือการอธิบายไวยากรณ์ มักจะต้องดำเนินไปด้วยการใช้ภาษาไทย เพราะนักศึกษาส่วนใหญ่ฟังคำอธิบายเป็นภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ หรืออาจจะเข้าใจ บทเรียนก็ดำเนินไปอย่างช้ามาก จนผู้สอนกังวลว่าจะไม่สามารถครอบคลุมเนื้อหาตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรได้ การเรียนของนักศึกษาระดับอ่อนเหล่านี้จึงเป็นการเรียนที่มุ่ง

เพียงแต่ให้ครบหลักสูตร เกรดที่ได้อยู่ในระดับ C หรือ D เท่านั้น การได้เกรดในระดับแบบนี้เป็นจำนวนถึง 3 วิชาพื้นฐาน ทำให้นักศึกษาหลายคนรู้สึกท้อแท้ ไม่เห็นพัฒนาการของตน เรียนไปเพียงขอให้สอบผ่านก็พอ หลายคนไม่ต้องการเลือกเรียนภาษาอังกฤษระดับสูงขึ้นไปอีกเลย

อนึ่ง ตั้งแต่ปีการศึกษา 2549 เป็นต้นไป นักศึกษาเหล่านี้ไม่สามารถหลีกเลี่ยงการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจในปีสูงขึ้นไปได้อีก เพราะสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้วางเป้าหมายไว้ให้นักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยต้องได้เรียนภาษาอังกฤษถึง 12 หน่วยกิตขึ้นไปเป็นอย่างน้อย หรือบางคณะในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ก็เริ่มตั้งกฎเกณฑ์ให้นักศึกษาต้องมีการสอบออก (Exit Exam) ก่อนจบมหาวิทยาลัยเพื่อให้นักศึกษามีคุณภาพเหมาะสมตามที่ตลาดแรงงานต้องการ ดังนั้น นักศึกษากลุ่มนี้จึงจำเป็นต้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจในระดับชั้นปี 2 หรือ 3 ด้วยความไม่สมัครใจ และไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน

และเมื่อพิจารณาด้านความสามารถในการสื่อสารของพวกเขา ปรากฏว่านักศึกษาพวกนี้จบการศึกษาระดับปริญญาตรีไปแล้ว ฟัง – พูดภาษาอังกฤษไม่ได้ หากเปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารของพวกเขาตามมาตรฐานFSI ที่สหรัฐอเมริกาพัฒนาใช้วัดความสามารถทางการพูดมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1956 หรือเปรียบกับมาตรฐานของระบบ ACTFL ที่นิยมใช้วัดความสามารถของผู้เรียนในมากกว่า 50 ประเทศทั่วโลก ปรากฏว่านักศึกษากลุ่มนี้อ่อนนี้จัดอยู่ในระดับ 0, 0+ หรือ 1 เท่านั้น ซึ่งหมายความว่าพวกเขาเหล่านี้สื่อสารภาษาอังกฤษเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนเองในชีวิตประจำวันได้เป็นคำๆ หรือวลี ในด้านสำเนียงการออกเสียง ถ้าผู้สอนไม่ใช่คนไทยหรือถ้าเป็นชาวต่างชาติที่ไม่คุ้นเคยกับเด็กไทยมาก่อน จะฟังคำพูดเหล่านั้นไม่เข้าใจ ด้านไวยากรณ์ ก็ไม่สามารถพูดเต็มประโยคได้ ด้านคำศัพท์ก็จำกัดมาก ไม่สามารถบอกได้แม้แต่ตำแหน่งที่พักของตนเอง

สรุปสาเหตุของปัญหา

1. นักศึกษาเหล่านี้มีพื้นฐานทางภาษาอังกฤษด้อยเพราะขาดความถนัด การไม่ถนัดเกิดขึ้นเพราะขาดการฝึกฝนอย่างเพียงพอ มีเวลาเรียนน้อยในแต่ละสัปดาห์ และเนื่องจากรู้สึกและรับทราบอยู่ตลอดเวลาว่าตนเองเรียนภาษาอังกฤษไม่เก่ง จึงท้อถอยไม่มีแรงจูงใจที่จะฝึกฝนด้วยตนเองเพิ่มเติมอีกเลย
2. หลักสูตรและตำราที่ใช้อยู่ในปัจจุบันไม่เหมาะสมกับผู้เรียน เพราะมุ่งเน้นจะพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้าน แต่ให้ออกาสักนักศึกษาฝึกฝนได้แต่เฉพาะทักษะการอ่าน และไวยากรณ์เท่านั้น ในขณะที่ทักษะการฟัง-พูด ที่เป็นตัวชี้วัดขั้นต้นว่าบุคคลคนนั้นใช้ภาษาใดภาษาหนึ่งได้หรือไม่ กลับกลายเป็นทักษะที่ผู้สอนให้ความสำคัญในระดับท้ายๆ นักศึกษาจึงรู้สึกว่าเรียนภาษาอังกฤษมาตั้งหลายปี แต่เมื่อมีชาวต่างชาติมาสอบถามเส้นทางไปที่ไหนสักแห่งก็ยังไม่สามารถตอบให้เขาเข้าใจได้

3. จำนวนผู้เรียนในแต่ละห้องมีมากเกินไป จนผู้สอนไม่สามารถเอาใจใส่และให้โอกาสทุกคนฝึกฝนได้มากขึ้นเท่าที่ควร ทั้งๆที่ผู้สอนก็ได้ใช้วิธีจับคู่หรือจับกลุ่ม เพื่อช่วยในการฝึกให้นักศึกษาอย่างสม่ำเสมออยู่แล้ว
4. เป้าหมายของการเรียนคือการเรียนเพื่อสอบเป็นแรงกดดัน ให้นักศึกษาเกิดความเครียด กลายเป็นผู้เคร่งครัดกฎจนไม่กล้าพูด กลัวผิดอยู่ตลอดเวลา เมื่อพอสานกับคะแนนสอบที่อยู่ในระดับต่ำทำให้นักศึกษาไม่อยากเรียนมากขึ้น มีแต่ความรู้สึกท้อแท้ ผิดหวัง

แล้วจะแก้ปัญหาได้อย่างไร?

ผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานว่าหากมีการปรับเปลี่ยนการจัดการเรียนการสอนดังต่อไปนี้แล้ว น่าจะช่วยให้เพิ่มความพร้อม ความสนใจ ในการเรียน และเพิ่มความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาระดับอ่อนเหล่านี้ได้ เช่น

1. เพิ่มทักษะฟัง – พูดในห้องเรียนให้มากขึ้น ลดการสอนแบบ Grammar-translation ให้น้อยลง ให้โอกาสให้นักศึกษาเกิดความรู้สึกว่าได้ใช้ภาษามากขึ้น เกิดความรู้สึกประสบความสำเร็จ เห็นคุณค่าของการเรียนว่าสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง
2. เพิ่มจำนวนชั่วโมงในการเรียนให้มีความเข้มข้นขึ้นเป็นการเรียนทุกวันแทนการเรียนสัปดาห์ละ 1 หรือ 2 ครั้ง
3. ลดจำนวนผู้เรียนในห้องให้น้อยลง เพื่อให้ทุกคนได้รับความเอาใจใส่และมีโอกาสฝึกอย่างทั่วถึง
4. เปลี่ยนเป้าหมายจากการเรียนเพื่อสอบ เป็นการเรียนเพื่อพัฒนาตนเอง ไร้แรงกดดัน และเรียนในสภาวะผ่อนคลาย

ผู้วิจัยจึงทดลองจัดการเรียนการสอนแบบเข้มข้นในภาคฤดูร้อน ตั้งแต่วันที่ 20 มีนาคม ถึงวันที่ 7 เมษายน 2549 เป็นเวลา 3 สัปดาห์ รวมเวลาเรียนทั้งสิ้น 60 ชั่วโมงโดยเน้นทักษะการฟัง-พูด เพื่อเตรียมความพร้อม ความสนใจและความมั่นใจให้กับนักศึกษาระดับอ่อนจำนวน 28 คน เพื่อให้เข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจในภาคเรียนต่อไปได้ดีขึ้น การเรียนครั้งนี้นักศึกษาไม่ได้นับจำนวนหน่วยกิตเพิ่ม และไม่ได้บันทึกเกรดใดๆลงในระบบการศึกษา

การจัดการเรียนการสอนครั้งนี้ แบ่งนักศึกษาออกเป็น 3 กลุ่มๆละ 12 คน ให้อาจารย์ผู้สอนจำนวน 3 คน เป็นชาวต่างชาติ 1 คน และ ชาวไทย 2 คน สลับกันเข้าสอนกลุ่มละ 1 สัปดาห์ ใช้วิธีการสอนเฉพาะทักษะฟัง-พูด ไม่รวมทักษะอ่าน-เขียน เน้นกิจกรรมที่หลากหลาย ใช้ได้จริง สนุกสนาน ไม่เครียด และไม่มีเกรด

ผลการทดลองเป็นอย่างไร?

1. ค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้งการฟังและการพูด ก่อนและหลังการเรียนการสอนแบบเข้ม รวมทั้งความพร้อม ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ก่อนการเรียนแบบเข้ม คะแนนเฉลี่ยรวม 2 ทักษะ คือ ร้อยละ 39 แต่หลังการเรียนคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นถึงร้อยละ 55 หากตั้งเกณฑ์การสอบผ่านทักษะฟัง-พูดไว้ถึงหนึ่งคือ ร้อยละ 50 ก่อนการเรียนแบบเข้มกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้คือกลุ่มอ่อนและสอบตก แต่หลังการเรียน กลุ่มตัวอย่างสามารถพัฒนาตนเองให้กลายเป็นกลุ่มสอบผ่านและจัดเป็นผู้เรียนระดับปานกลางค่อนข้างต่ำได้
2. ผู้เรียนเปลี่ยนจากผู้มีความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษระดับ 0 ถึง 1 จากจำนวน 25 คน ลดลงเหลือเพียง 12 คน ส่วนผู้เรียนที่มีความสามารถระดับ 1+ ถึง 2 จากจำนวน 3 คน เพิ่มขึ้นเป็น 16 คน นั่นคือผู้เรียนสามารถพูดข้อความได้ยาวขึ้นจากระดับวลีกลายเป็นระดับประโยค มีถ้อยคำ สำนวนที่สุภาพมากขึ้น ออกเสียงให้ผู้ฟังเข้าใจมากขึ้น
3. ผลการสังเกตการสอน การสะท้อนตนเอง และการสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโดยรวม พบว่านักศึกษาคิดว่าจำนวนวัน เวลา เนื้อหาและกิจกรรมวิธีการสอน และครูผู้สอนมีความเหมาะสม กลุ่มตัวอย่างเกือบทั้งหมดเห็นด้วยว่าจำนวนผู้เรียนร่วมชั้นที่เหมาะสมคือ 10 – 12 คน มีกลุ่มตัวอย่างอีก 1 คน เรียกร้องให้จัดผู้ร่วมชั้นเรียนเพียง 7 – 8 คน ก็พอ นักศึกษาชอบการได้เรียนกับผู้สอนที่สลับกันระหว่างอาจารย์ชาวไทยกับชาวต่างชาติ เพราะจะได้ฟังสำเนียงที่หลากหลาย นักศึกษาทั้งร้อยละ 100 เห็นว่าการเรียนการสอนที่จัดให้นั้นสนุกและเพิ่มความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษให้แก่พวกเขาได้จริง

ข้อเสนอแนะ

คณะผู้วิจัยได้สังเกตเห็นและสรุปป้องกันว่าการจัดการเรียนการสอนแบบเข้มที่ดำเนินการไปนั้นมียอดประกอบและปัจจัยหลายอย่างที่เอื้อให้การสอนฟัง-พูดในครั้งนี้ประสบผลสำเร็จอย่างดี อาทิเช่น

1. การจัดการเรียนการสอนกลุ่มเล็ก คือมีผู้เรียนเพียงกลุ่มละ 12 คน ทำให้ผู้สอนสามารถเอาใจใส่ผู้เรียนทุกคนโดยทั่วถึง ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อนอยู่แล้วหากผู้สอนไม่สามารถเข้าถึงได้ง่ายเช่นในกลุ่มใหญ่ นักศึกษาเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะปิดกั้นตัวเองและละความพยายามไปโดยง่าย

2. การจัดกิจกรรมที่หลากหลาย ทำให้เกิดการรับภาษาได้มาก เช่น

- กิจกรรมที่เพิ่มในแต่ละบทเรียนนอกเหนือจากที่มีอยู่ในหนังสือ โดยผู้สอนเน้นให้กิจกรรมนั้นสนุกสนาน แต่สอดแทรกการพัฒนาภาษาไปในเวลาเดียวกัน เช่น เกม เพลง และบทบาทสมมุติ เป็นต้น
- การจัดกิจกรรมทบทวนบทเรียนทุกวันศุกร์โดยนำกลุ่มผู้เรียนทั้ง 3 กลุ่มมาทำกิจกรรมด้วยกันทั้งแบบร่วมมือกันและแบบแข่งขันกัน เป็นการกระตุ้นการใช้ภาษาที่เรียนไปแล้วตลอดสัปดาห์ให้นำมาใช้ประโยชน์ได้จริง
- การนำนักศึกษาไปฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ ในที่นี้คือการนำนักศึกษาไปทัศนศึกษาที่พระราชวังบางปะอิน ซึ่งเป็นที่ที่นักศึกษามีโอกาสพบปะนักท่องเที่ยวต่างชาติเป็นจำนวนมาก ทีมงานวิจัยได้จัดกิจกรรม 2 รูปแบบในการเพิ่มโอกาสให้นักศึกษาใช้ภาษาอังกฤษได้มากขึ้น กิจกรรมแรกมีลักษณะคล้ายๆกับ Walk Rally มีคำถามให้นักศึกษาตอบตามจุดต่างๆ เช่น จากจุดนี้ไปพระที่นั่งวโรภาษพิมานต้องเลี้ยวซ้ายหรือขวา หากต้องการแลกเงินตราต่างประเทศเป็นเงินบาทของไทยจะต้องไปหาธนาคารที่ตั้งอยู่จุดใด ตำแหน่งใดในเขตพระราชวังที่ไม่อนุญาตให้สุภาพสตรีที่สวมใส่กางเกงเข้าไปเยี่ยมชมได้ เป็นต้น ส่วนกิจกรรมที่สองคือนักศึกษาต้องสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวต่างชาติที่นักศึกษาพบในวันนั้นอย่างน้อยกลุ่มละ 5 คน การให้นักศึกษาทำกิจกรรมเป็นกลุ่มก็เพื่อลดความเครียดและเพิ่มความมั่นใจให้แก่ นักศึกษาในกรณีที่คิดว่าชาวต่างชาติไม่เข้าใจคำพูดของตนเองก็มีเพื่อนคอยช่วยเหลือ

3. นักศึกษาส่วนมากมีความพึงพอใจกับการสลับหมุนเวียนอาจารย์ชาวไทยและชาวต่างชาติเข้าไปสอน ด้วยเหตุผลที่ว่าพวกเขาสามารถเกิดความคุ้นเคยกับสำเนียงต่างๆกันไป มีความตื่นตัวและคาดหวังสิ่งใหม่ๆจากผู้สอนแต่ละท่าน

4. การเรียนโดยไม่มีผลต่อเกรดทำให้นักศึกษารู้สึกสบายๆ ไร้ความกดดัน ผู้เรียนรู้สึกว่าการเรียนอย่างมีความสุข เรียนเพื่อนำไปใช้ มากกว่าจะเรียนเพื่อให้ได้คะแนน ผลการเรียนที่เป็นคะแนนนั้นเป็นเพียงตัวเลขทางสถิติ ซึ่งอาจมีผู้โต้แย้งได้ว่า トラバドที่มีการเรียนการสอนเพิ่มขึ้น คะแนนสอบหลังก็ย่อมจะสูงขึ้นแน่ แต่การเก็บรวบรวมข้อมูลจากหลายแหล่ง (triangulation) นั้นคือทั้งจากคะแนนสอบ จากการสังเกตการสอน และการสะท้อนตนเองแล้วมีผลสรุปในทางบวกสอดคล้องกัน จะทำให้เห็นว่าการเรียนมากขึ้นและสอบได้คะแนนมากขึ้นนั้น ไม่สำคัญเท่าการเรียนอย่างมีความสุข สนุกสนาน ขาดเรียนน้อยลง มาสายน้อยลง ทัศนคติเปลี่ยนไปในทางที่ดี มีความมั่นใจ มองเห็นความสำเร็จ ซึ่งตามวัฏจักรแล้วย่อมนำไปสู่แรงจูงใจที่สูงขึ้น แล้วทำให้ตั้งใจเรียนมากขึ้น แล้วจะ

ประสบความสำเร็จมากขึ้นเรื่อยๆ ประสบการณ์ในการเรียนครั้งนี้อาจเป็นตัวชี้วัดความสำเร็จในอนาคตในการเรียนวิชาชั้นปีสูงได้ เพราะผู้เรียนรู้สึกว่าการเรียนภาษาอังกฤษไม่ยากเกินไป และเรียนสนุกได้

ฉะนั้นข้อเสนอแนะในระดับมหาวิทยาลัยก็คือ น่าจะต้องมีการเรียนการสอนแบบเข้มข้นในช่วงต่อของการเรียนจบวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน เพื่อเตรียมความพร้อมในด้านทัศนคติและแรงจูงใจให้เรียนภาษาอังกฤษในระดับชั้นปีสูงต่อไป

5. ข้อเสนอแนะในการปรับเปลี่ยนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยรวม

หากการเรียนการสอนแบบเข้มเพียง 3 สัปดาห์ สามารถพัฒนาผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อนอย่างเห็นได้ชัด ผู้เรียนเปลี่ยนจากผู้สอบตกเป็นผู้สอบผ่าน จากผู้เรียนระดับอ่อนไปเป็นผู้เรียนระดับปานกลางได้ จึงน่าสนใจที่จะศึกษาต่อไปว่า การที่ FSI เคยศึกษาไว้ว่า ผู้เรียนที่จะสื่อสารได้ระดับ 1+ นั้น ต้องเรียนภาษานั้นมาเป็นจำนวนเวลาอย่างน้อย 480 ชั่วโมง ในประเทศไทยมีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นวิชา 3 หน่วยกิต 16 สัปดาห์ ภาคเรียนละ 48 ชั่วโมง การจะให้ผู้เรียนเรียนภาษาอังกฤษได้ 480 ชั่วโมง ต้องใช้เลาถึง 10 ภาคเรียน หรือ 5 ปี แล้วผลการเรียนก็ได้อย่างที่เห็นกันอยู่ในปัจจุบัน

จึงน่าสนใจที่จะติดตามว่า หากมีการทดลองเปรียบเทียบผู้เรียน 5 ปี 480 ชั่วโมง กับผู้เรียนแบบเข้ม 8 ระดับ ระดับละ 60 ชั่วโมง รวม 480 ชั่วโมงเท่ากันโดยกำหนดความสามารถที่มุ่งหวัง (minimum performance threshold) จากการเรียนจบแต่ละระดับ เช่นระดับ 1 ควรสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ ระดับ 2 สามารถสื่อสารในบริบทการทำงานในฐานะผู้ตามได้ ระดับ 3 สามารถสื่อสารในการทำงานในฐานะผู้นำได้ ระดับ 4 สนทนาได้ทุกเรื่องในโอกาสที่ไม่เป็นทางการนัก ฯลฯ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษจะดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันหรือไม่ ตัวผู้เรียนเองหากได้รับทราบว่าตนเองมีความสามารถระดับใด ย่อมเกิดความอยากหรือความกระตือรือร้นที่จะก้าวไปสู่ระดับสูงขึ้นไปให้ได้ ซึ่งน่าจะดีกว่าการสอบผ่านตามหลักสูตรไปในแต่ละวิชาทำได้แต่ทักษะการสอบ แต่สื่อสารไม่ได้

คำนำ

งานวิจัยฉบับนี้ เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้มให้แก่นักศึกษาที่มีความสามารถระดับอ่อน ระดับชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เพื่อสร้างความพร้อม ความสนใจ และความมั่นใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชั้นปีสูงขึ้นต่อไป

งานวิจัยฉบับนี้ได้รับการสนับสนุนโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) และได้รับการสนับสนุน และอำนวยความสะดวกต่างๆ ทั้งด้านวัสดุ อุปกรณ์ บุคลากร และอาคารสถานที่จากสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ทีมผู้วิจัยจึงขอขอบพระคุณทุกท่านที่เกี่ยวข้องมา ณ ที่นี้

ผู้วิจัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ศรีปทุม นุ่มอุรา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วัจนา สุริยธรรม

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ช่อทิพ วิริยะ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	i
Abstract	ii
บทสรุปสำหรับผู้บริหาร	iii
คำนำ	ix
บทนำ	1
เหตุผลและความเป็นมา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
สมมติฐานการวิจัย	5
ขอบเขตการวิจัย	5
คำนิยาม	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
ความหมายของ “ผู้เรียนระดับอ่อน”	7
ปัญหาและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนระดับอ่อน	11
แนวทางแก้ปัญหาให้แก่ผู้เรียนระดับอ่อน	17
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	25
กรอบแนวคิดที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้	38
บทที่ 3 วิธีการดำเนินงานวิจัย	39
รูปแบบการวิจัย	39
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	39
ตัวแปรที่ศึกษา	39
กรอบแนวคิดในการวิจัย	40
องค์ประกอบของการเรียนแบบเข้ม	40
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	43
ขั้นตอนในการรวบรวมข้อมูล	48
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	49

	หน้า
บทที่ 4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล
	50
	ผลคะแนนการฟังก่อนและหลังการเรียนแบบเข้ม
	50
	ผลคะแนนการพูดก่อนและหลังการเรียนแบบเข้ม
	52
	ผลการวิเคราะห์ความพร้อม ความสนใจในการเรียน
	และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษก่อนและหลัง
	การเรียนแบบเข้ม
	58
	ผลการสังเกตการเรียนการสอน
	64
	ผลการวิเคราะห์แบบสะท้อนตนเองของกลุ่มตัวอย่าง
	66
	ผลการสอบถามเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบเข้ม
	โดยรวม
	69
บทที่ 5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ
	76
	สรุปผลการวิจัย
	76
	อภิปรายผลการวิจัย
	78
	ข้อเสนอแนะ
	82
เอกสารอ้างอิง	90
ภาคผนวก	96
ภาคผนวก ก	The FSI Proficiency Ratings
	96
	The FSI Checklist of Performance Factors and Descriptions
	The FSI Weighing and Conversion Tables
ภาคผนวก ข	ACTFL Assessment Criteria: Speaking Proficiency
	99
ภาคผนวก ค	แบบทดสอบการฟัง
	103
ภาคผนวก ง	แบบทดสอบการพูด
	117
ภาคผนวก จ	แบบสอบถามความพร้อม ความสนใจในการเรียน
	และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ
	120
ภาคผนวก ฉ	แบบสังเกตการสอน
	124
ภาคผนวก ช	แบบสะท้อนตนเอง
	134
ภาคผนวก ซ	แบบสอบถามความเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน
	แบบเข้มโดยรวม (แบบประเมินหลักสูตร)
	137
บทความสำหรับเผยแพร่	141

สารบัญตารางและภาพ

	หน้า
ตารางที่ 1	50
ตารางที่ 2	52
ตารางที่ 3	52
ตารางที่ 4	54
ตารางที่ 5	54
ตารางที่ 6	55
ตารางที่ 7	56
ตารางที่ 8	59
ตารางที่ 8.1	59
ตารางที่ 8.2	61
ตารางที่ 8.3	62
ตารางที่ 8.4	63
ตารางที่ 9	67
ตารางที่ 10	74
ภาพที่ 1	57
ภาพที่ 2	57
ภาพที่ 3	58

บทที่ 1

บทนำ

1. เหตุผลและความเป็นมา

การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ระดับปริญญาตรี จัดแบ่งเป็น 3 กลุ่มใหญ่ๆ คือ กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มวิชาอังกฤษพื้นฐาน (Foundation Courses) กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ (English for Specific Purposes) ทั้ง 2 กลุ่มนี้ สถาบันภาษาเป็นผู้จัดการเรียนการสอน ส่วนกลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มวิชาเอกหรือวิชาโทภาษาอังกฤษ มีคณะศิลปศาสตร์เป็นผู้จัดการเรียนการสอน

นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ทุกคนจะมีผลการสอบวิชาภาษาอังกฤษจากการสอบเข้ามหาวิทยาลัย (Entrance Examination) จำนวนคะแนนเต็ม 100 คะแนน ในปีการศึกษา 2548 นั้น สถาบันภาษาได้จัดนักศึกษาเข้าเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐานเป็น 4 กลุ่มดังนี้

กลุ่มที่ 1 เป็นนักศึกษาที่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดีมาก มีผลการสอบได้คะแนนตั้งแต่ 84 คะแนนขึ้นไป ได้รับการยกเว้นไม่ต้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน คิดเป็นจำนวนประมาณร้อยละ 10 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ทั้งหมด

กลุ่มที่ 2 เป็นนักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับดี มีคะแนนตั้งแต่ 69 คะแนนขึ้นไป สถาบันภาษาจัดให้เข้าเรียนวิชา EL 172 (English Course 3) ในภาคเรียนที่ 1 ส่วนในภาคเรียนที่ 2 นักศึกษาสามารถเลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจในระดับสูงขึ้นไปได้ นักศึกษากลุ่มนี้คิดเป็นจำนวนร้อยละ 25 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ทั้งหมด

กลุ่มที่ 3 เป็นนักศึกษาที่มีคะแนนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง มีคะแนนตั้งแต่ 43 คะแนนขึ้นไป นักศึกษากลุ่มนี้ต้องเข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานทั้ง 2 ภาคเรียน นั่นคือนักศึกษาต้องเรียน EL 171 (English Course 2) ในภาคเรียนที่ 1 และเรียน EL 172 (English Course 3) ในภาคเรียนที่ 2 คิดเป็นจำนวนร้อยละ 50 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ทั้งหมด

กลุ่มที่ 4 เป็นนักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับอ่อน สอบได้คะแนนอยู่ในช่วงตั้งแต่ 0-42 คะแนน นักศึกษากลุ่มนี้ต้องเข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 3 วิชา กล่าวคือเข้าเรียนวิชา EL 070 (English Course 1) ในภาคเรียนที่ 1 เข้าเรียนวิชา EL 171 (English Course 2) ในภาคเรียนที่ 2 และเข้าเรียนวิชา EL 172 (English Course 3) ในภาคฤดูร้อน นักศึกษากลุ่มนี้คิดเป็นจำนวนร้อยละ 15 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ทั้งหมด

นักศึกษาในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 เป็นนักศึกษาที่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษดี และเลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจในชั้นต่อไปได้อย่างไม่มีปัญหา นักศึกษากลุ่มที่ 3 ก็ยังสามารถเรียนต่อไปได้เมื่อได้ผ่านวิชาอังกฤษพื้นฐานไปแล้วทั้ง 2 วิชา แต่นักศึกษากลุ่มที่ 4 ต้องเรียน

ภาษาอังกฤษในชั้นปีที่ 1 ตั้งแต่ภาคเรียนที่ 1, 2 และภาคฤดูร้อน แล้วจึงจะผ่านขึ้นไปเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจได้ ซึ่งตามหลักการแล้วหลักสูตรเช่นนี้มุ่งปรับพื้นฐานของนักศึกษาที่มีความสามารถต่างกันได้อย่างเหมาะสมแล้ว

แต่อย่างไรก็ตาม หลักสูตรวิชาพื้นฐานทั้ง 3 วิชานี้เป็นวิชา 3 หน่วยกิต 3 ชั่วโมง บางคนจะจัดให้นักศึกษาเรียนภาษาอังกฤษสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 1.5 ชั่วโมง รวมเป็น 28 ครั้งต่อหนึ่งภาคเรียน แต่บางคนจัดให้นักศึกษาเรียนภาษาอังกฤษสัปดาห์ละเพียง 1 ครั้งติดต่อกัน 3 ชั่วโมง นั่นหมายความว่าในหนึ่งภาคเรียนหรือครึ่งปี นักศึกษามีโอกาสเรียนภาษาอังกฤษเพียง 14 ครั้งเท่านั้น ประกอบกับเป้าหมายของการเรียนวิชาพื้นฐานมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะครบทั้ง 4 ด้านคือ ฟัง พูด อ่าน เขียน แต่ในทางปฏิบัติด้วยเวลาที่จำกัดมาก ๆ และในห้องเรียนที่มีนักศึกษาจำนวนมากว่า 35 หรือ 40 คนขึ้นไป สิ่งที่ได้ทำมากที่สุดในแต่ละสัปดาห์ของการสอนก็คือ การอ่านเนื้อเรื่อง 1 เรื่อง และการสอนหลักไวยากรณ์ 1 เรื่อง การฟัง-การพูดภาษาอังกฤษเกิดขึ้นในชั้นเรียนน้อยมาก

เมื่อมีการสังเกตการสอนเพื่อมองภาพการเรียนการสอนในห้องเรียนของนักศึกษาที่มีความสามารถระดับอ่อนให้ชัดเจนขึ้น จะพบว่าทั้งการอธิบายเนื้อหาที่อ่าน หรือการอธิบายไวยากรณ์มักจะต้องดำเนินไปด้วยการใช้ภาษาไทย เพราะนักศึกษาส่วนใหญ่ฟังคำอธิบายเป็นภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ หรือกว่าจะเข้าใจ บทเรียนก็ดำเนินไปอย่างช้ามาก จนผู้สอนกังวลว่าจะไม่สามารถครอบคลุมเนื้อหาตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรได้ การเรียนของนักศึกษาระดับอ่อนเหล่านี้จึงเป็นการเรียนที่มุ่งเพียงแต่ให้ครบหลักสูตร เกรดที่ได้อยู่ในระดับ C หรือ D เท่านั้น การได้เกรดในระดับนี้เป็นจำนวนถึง 3 วิชาพื้นฐาน ทำให้นักศึกษาหลายคนรู้สึกท้อแท้ ไม่เห็นพัฒนาการของตน เรียนไปเพียงขอให้สอบผ่านก็พอ หลายคนไม่ต้องการเลือกเรียนภาษาอังกฤษระดับสูงขึ้นไปอีกเลย นักศึกษาจบการศึกษาระดับปริญญาตรีไปแล้ว จึงฟัง - พูดภาษาอังกฤษไม่ได้

อนึ่ง ตั้งแต่ปีการศึกษา 2549 เป็นต้นไป นักศึกษาเหล่านี้ไม่สามารถหลีกเลี่ยงการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจในปีสูงขึ้นไปได้อีก เพราะสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้วางเป้าหมายไว้ให้นักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยต้องได้เรียนภาษาอังกฤษถึง 12 หน่วยกิตขึ้นไปเป็นอย่างน้อย หรือบางคนในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ก็เริ่มตั้งกฎเกณฑ์ให้นักศึกษาต้องมีการสอบออก (Exit Exam) ก่อนจบมหาวิทยาลัยเพื่อให้นักศึกษามีคุณภาพเหมาะสมตามที่ตลาดแรงงานต้องการ ดังนั้น นักศึกษากลุ่มนี้จึงจำเป็นต้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจในระดับชั้นปี 2 หรือ 3 ด้วยความไม่สมัครใจ และไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน

ในเมื่อนักศึกษาเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐานแล้วประสบความสำเร็จน้อย ความสนใจหรือความพร้อมในการเรียนวิชาในระดับสูงก็น้อยตามไปด้วย เช่นที่ McDonough (1981) เคยสรุปไว้ว่าความสำเร็จในอนาคตจะมีอิทธิพลต่อทัศนคติและความสำเร็จที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

และเมื่อหันมามองด้านองค์ประกอบอีกด้านหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนภาษาประสบความสำเร็จได้ ก็คือต้องมีแรงจูงใจ ทั้งแรงจูงใจเชิงบูรณาการ (integrative motivation) และแรงจูงใจในเชิง

เครื่องมือ(instrumental motivation) ปรากฏว่านักศึกษาที่มีความสามารถระดับอ่อนจะมีแรงจูงใจเชิงบูรณาการน้อยมาก ทั้งนี้เพราะพวกเขาไม่ได้เห็นว่าตนเองจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน พวกเขาอยู่ในประเทศไทย ทุกคนพูดภาษาไทย พวกเขาได้ทุกสิ่งที่ต้องการโดยใช้ภาษาไทย พวกเขาไม่จำเป็นต้องเข้าใจภาษาอังกฤษก็สามารถชมภาพยนตร์ต่างประเทศที่มีเสียงพากย์เป็นภาษาไทยก็ได้ การเรียนวิชาต่างๆ ถึงแม้ตำราบางเล่มเขียนโดยชาวต่างประเทศ แต่ก็มักจะมีฉบับที่แปลเป็นภาษาไทยมากมายหลายเล่มเช่นกัน จบการศึกษาแล้วออกไปหางานทำ ก็หางานที่ไม่ต้องใช้ภาษาอังกฤษก็ได้ ไม่ต้องไปเรียนต่อต่างประเทศก็ได้ ฯลฯ

ส่วนแรงจูงใจในเชิงเครื่องมือ คือการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อให้ครบรายวิชาตามหลักสูตรนั้น พวกเขาเพียงแค่ขอให้ไม่สอบตกเท่านั้นเป็นพอ จะได้เกรดระดับใด C หรือ D ก็ไม่สำคัญ ขอให้ให้ได้ F ก็พอใจแล้ว ฉะนั้น ความอยากประสบความสำเร็จ (Need for Achievement) ตามทฤษฎีของ Atkinson (อ้างใน McDonough: 1981) ของนักศึกษากลุ่มนี้เป็นไปในทางหลีกเลี่ยงความล้มเหลว (motivation toward avoidance of failure) มากกว่าจะเป็นแรงจูงใจที่จะสร้างความสำเร็จให้ตนเอง (motivation toward success) เพราะฉะนั้นการเรียนรู้และการพัฒนาทักษะทางภาษาของพวกเขาก็จบลงและสิ้นสุดทันทีที่สอบผ่านหรือได้สิ่งที่ตนต้องการ (Krashen, 1981) เพราะฉะนั้นตลอดเวลา 1 ปีที่เรียนวิชาอังกฤษพื้นฐานจึงเปรียบเสมือนการลงทุนที่สูญเปล่าทั้งระดับตัวนักศึกษาเอง ผู้ปกครอง อาจารย์ มหาวิทยาลัย และระดับประเทศ

แล้วจะมีทางใดที่จะช่วยนักศึกษาเหล่านี้ให้เกิดความรู้สึกดีๆ กับตนเอง ให้เกิดความรู้สึกว่าพวกเขาเรียนภาษาอังกฤษได้อย่างประสบความสำเร็จ และเกิดความพร้อมความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับสูงต่อไปได้บ้าง จะมีทางใดที่จะช่วยให้การลงทุนทั้งเวลา กำลังกาย กำลังปัญญา และกำลังทรัพย์ทั้งหมดไป จะได้รับสิ่งตอบแทนกลับมาบ้าง?

หากพิจารณาต้นตอของปัญหาการเรียนของนักศึกษาระดับอ่อนในมหาวิทยาลัย
 ธรรมชาติจะสามารถอนุมานได้ว่า

1. นักศึกษาเหล่านี้มีพื้นฐานทางภาษาอังกฤษด้อยเพราะขาดความถนัด (aptitude) การไม่ถนัดเกิดขึ้นเพราะขาดการฝึกฝนอย่างเพียงพอ มีเวลาเรียนน้อยในแต่ละสัปดาห์ และเนื่องจากรู้สึกและรับทราบอยู่ตลอดเวลาว่าตนเองเรียนภาษาอังกฤษไม่เก่ง จึงท้อถอย ไม่มีแรงจูงใจที่จะฝึกฝนด้วยตนเองเพิ่มเติมอีกเลย
2. หลักสูตรและตำราที่ใช้อยู่ในปัจจุบันไม่เหมาะสมกับผู้เรียน เพราะมุ่งเน้นจะพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้าน แต่ให้ออกาสนักศึกษาฝึกฝนได้แต่เฉพาะทักษะการอ่าน และไวยากรณ์เท่านั้น ในขณะที่การเรียนภาษาต้องการการปฏิสัมพันธ์ (interaction) ในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารสิ่งที่ตนเองต้องการ (message) ให้ผู้รับสารเข้าใจมากกว่าการเน้นการฟังบรรยายโครงสร้างของภาษา (form) จากครูผู้สอน ดังที่ Krashen (1981) ได้อ้างถึงการสรุปของ Brown and Hanlon (1970) และ Brown et al. (1973) ส่วนการเรียนการ

สอนที่เป็นอยู่ในสถานการณ์จริงนั้น ทักษะการฟัง-พูด ที่เป็นตัวชี้วัดขั้นต้นว่าบุคคลคนนั้นใช้ภาษาใดภาษาหนึ่งได้หรือไม่ กลับกลายเป็นทักษะที่ผู้สอนให้ความสำคัญในระดับท้ายๆ นักศึกษาจึงรู้สึกว่ายากที่จะเรียนภาษาอังกฤษมาตั้งหลายปี แต่เมื่อมีชาวต่างชาติมาสอบถามเส้นทางไปที่ไหนสักแห่งก็ยังไม่สามารถตอบให้เขาเข้าใจได้

3. จำนวนผู้เรียนในแต่ละห้องมีมากเกินไป จนผู้สอนไม่สามารถเอาใจใส่และให้โอกาสทุกคนฝึกฝนได้มากขึ้นเท่าที่ควร ทั้งๆที่ผู้สอนก็ได้ใช้วิธีจับคู่หรือจับกลุ่ม (pair work or group work) เพื่อช่วยในการฝึกให้นักศึกษาอย่างสม่ำเสมออยู่แล้ว
4. เป้าหมายของการเรียนคือการเรียนเพื่อสอบเป็นแรงกดดัน (pressure หรือ high affective filter) ให้นักศึกษาเกิดความเครียด กลายเป็นผู้เคร่งครัดจนไม่กล้าพูด (monitor overuser – Krashen, 1982) กลัวผิดอยู่ตลอดเวลา เมื่อผสมกับคะแนนสอบที่อยู่ในระดับต่ำทำให้นักศึกษาไม่อยากเรียนมากขึ้น มีแต่ความรู้สึกท้อแท้ ผิดหวัง

ฉะนั้น ผู้วิจัยจึงคิดว่าถ้าปัญหาข้างต้นถูกกำจัดไปให้เหลือน้อยที่สุด และปรับเปลี่ยนการจัดการเรียนการสอนสำหรับนักศึกษาระดับอ่อนเหล่านี้โดย

1. เพิ่มทักษะฟัง – พูดในห้องเรียนให้มากขึ้น ลดการสอนแบบ Grammar-translation ให้น้อยลง ให้โอกาสให้นักศึกษาเกิดความรู้สึกว่าได้ใช้ภาษามากขึ้น เกิดความรู้สึกประสบความสำเร็จ เห็นคุณค่าของการเรียนว่าสามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้จริง
2. เพิ่มจำนวนชั่วโมงในการเรียนให้มีความเข้มข้นมากขึ้น (intensive) เป็นการเรียนทุกวัน แทนการเรียนสัปดาห์ละ 1 หรือ 2 ครั้ง
3. ลดจำนวนผู้เรียนในห้องให้น้อยลง เพื่อให้ทุกคนได้รับความเอาใจใส่และมีโอกาสฝึกอย่างทั่วถึง
4. เปลี่ยนเป้าหมายจากการเรียนเพื่อสอบ เป็นการเรียนเพื่อพัฒนาตนเอง ไร้แรงกดดัน และเรียนในสภาวะผ่อนคลาย (low affective filter)

สภาวะเหล่านี้จะช่วยให้นักศึกษาเกิดความพร้อม ความสนใจ และความมั่นใจในการเรียน และการใช้ภาษาอังกฤษในโอกาสต่อไปได้หรือไม่

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะจัดการเรียนการสอนแบบเข้มข้นในภาคฤดูร้อน (มีนาคมและเมษายน 2549) โดยเน้นทักษะการฟัง-พูดเพื่อเตรียมความพร้อม ความสนใจและพัฒนาความสามารถให้กับนักศึกษาระดับอ่อนจำนวนหนึ่ง เพื่อให้เข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจในภาคเรียนต่อไปได้ดีขึ้น การเรียนครั้งนี้ นักศึกษาไม่ได้นับจำนวนหน่วยกิตเพิ่ม และไม่ได้บันทึกเกรดใดๆลงในระเบียนการศึกษา (transcript)

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 2.1 เพื่อศึกษาผลการสอนและการพัฒนาทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความสามารถภาษาอังกฤษระดับอ่อนหลังการเรียนแบบเข้ม
- 2.2 เพื่อศึกษาความพร้อม ความสนใจในการเรียน และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาภายหลังการเรียนแบบเข้ม
- 2.3 เพื่อสอบถามความคิดเห็นโดยรวมเกี่ยวกับหลักสูตรแบบเข้มที่จัดขึ้นโดยทีมงานผู้วิจัย

3. สมมติฐานในการวิจัย

- 3.1 การสอนแบบเข้มช่วยพัฒนาทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษให้ผู้เรียน
- 3.2 การสอนแบบเข้มช่วยเตรียมความพร้อม ความสนใจที่จะเรียน และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษในโอกาสต่อไป
- 3.3 การจัดการเรียนการสอนที่ใช้ในงานวิจัยเหมาะสมกับนักศึกษาระดับอ่อน

4. ขอบเขตการวิจัย

- 4.1 ประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่กำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 3 ภาคฤดูร้อน ปีการศึกษา 2548
- 4.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาภาคฤดูร้อน จำนวน 36 คน ที่ได้จากการสุ่มทุก 5 คน ของแต่ละห้อง นั่นคือนักศึกษาเลขที่ 5, 10, 15, 20, 25, 30 และ 35 ของนักศึกษาทั้งหมด 360 คน
- 4.3 กลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มๆละ 12 คน มีการเรียนการสอนทั้ง 3 กลุ่มคู่ขนานกันไปพร้อมกัน มีครูผู้สอน 3 คนหมุนเวียนกันเข้าสอนกลุ่มละ 1 สัปดาห์ โดยมีเหตุผลว่าจำนวนผู้เรียนกลุ่มละ 12 คนเป็นจำนวนที่เหมาะสมกับการสอนฟัง-พูดที่มีเป้าหมายให้ผู้เรียนได้เกิดพัฒนาการอย่างแท้จริง ส่วนการใช้ครูผู้สอนหมุนเวียนกันเข้าสอนทุกกลุ่มก็เพื่อลดตัวแปรที่อาจเกิดขึ้นจากตัวผู้สอนต่างบุคคล อีกทั้งนักศึกษาจะได้มีโอกาสฟังสำเนียงที่หลากหลายทั้งจากผู้สอนที่เป็นชาวไทย และชาวต่างชาติ ทั้งนี้การสรุปผลการเรียนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มที่รวมกันเป็นจำนวนมากกว่า 30 คน ขึ้นไป น่าจะเป็นจำนวนมากพอที่จะแสดงนัยสำคัญทางสถิติจากผลการวิจัยครั้งนี้ได้
- 4.4 งานวิจัยนี้ไม่ต้องการเปรียบเทียบครูผู้สอนหรือการประเมินตำราที่เลือกใช้ตลอดหลักสูตร
- 4.5 การสอนแบบเข้มนี้เน้น 2 ทักษะคือทักษะฟัง-พูด เท่านั้น ใช้เวลา 3 สัปดาห์ 60 ชั่วโมง

5. คำนิยาม

- 5.1 นักศึกษาที่มีความสามารถระดับอ่อน หมายถึงนักศึกษาที่มีคะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษในการสอบเข้ามหาวิทยาลัยในปีการศึกษา 2548 ในช่วง 0-42 คะแนน
- 5.2 การสอนแบบเข้ม หมายถึงจำนวนชั่วโมงการเรียนที่มากขึ้นกว่าการเรียนในภาคเรียนปกติ มีการเรียนการสอนทุกวัน เป็นเวลา 3 สัปดาห์ รวมจำนวน 60 ชั่วโมง

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 6.1. สามารถนำผลของงานวิจัยมาเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบเข้มให้กับนักศึกษาที่มีความสามารถระดับอ่อน
- 6.2. มีการเก็บรวบรวมข้อมูลอย่างเป็นระบบเพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อเด่นและข้อด้อยของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบเข้มให้กับนักศึกษาที่มีความสามารถระดับอ่อน
- 6.3. ผลของงานวิจัยจะเป็นแนวทางในการศึกษาและทำวิจัยในด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบเข้มให้กับนักศึกษาที่มีความสามารถทางทักษะฟัง-พูดในทุกระดับ
- 6.4. นำผลของงานวิจัยมาพัฒนาจัดเป็นรูปแบบการเรียนการสอนทักษะฟัง-พูดแบบเข้มให้เหมาะสมกับเด็กไทย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนให้แก่ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อน โดยเน้นการสอนฟัง-พูด และการสอนแบบเข้ม และจัดลำดับการนำเสนอ ดังนี้

1. ความหมาย “ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อน”
2. ปัญหาและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อน
3. แนวทางการแก้ปัญหาให้แก่ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อน
 - 3.1 การสอนโดยเน้นเฉพาะทักษะฟัง-พูด
 - 3.2 การสอนแบบเข้ม
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยเกี่ยวกับการสอนฟัง-พูด
 - 4.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการสอนแบบเข้ม
 - 4.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อน
5. กรอบแนวคิดที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้

รายละเอียดของแต่ละหัวข้อมีดังต่อไปนี้

1. ความหมายของ “ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อน”

คำว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อน ตรงกับความหมายในภาษาอังกฤษหลายคำ เช่น

less-able students ผู้เรียนที่มีความสามารถด้อยกว่าเพื่อนร่วมชั้น

less motivated learners ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจน้อย

slow learners ผู้ที่เรียนช้ากว่าเพื่อนร่วมชั้น

low achievers ผู้เรียนที่ได้คะแนนน้อย หรือ ประสบความสำเร็จต่ำ

limited English proficiency (LEP students) ผู้เรียนที่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษต่ำ

Shrum and Glisan (2005) ใช้คำว่า average หรือ non-gifted students เพื่ออธิบายถึงผู้เรียนภาษาที่ไม่ประสบความสำเร็จมากนัก และได้วิเคราะห์จากสถิติของ Fairfax County Public Schools พบว่า ผู้เรียนแบบนี้ มี 2 พวก

พวกแรกเป็นผู้ไร้ความสามารถทางการเรียน (learning disabilities หรือ LD) ซึ่งนักจิตวิทยา

จัดไว้ว่าเป็นความบกพร่องทางสมองและระบบประสาท ที่แพทย์ผู้เชี่ยวชาญ นักจิตวิทยา หรือ ครูผู้สอนที่ได้รับการฝึกเฉพาะทาง ต้องให้ความช่วยเหลือเป็นเวลายาวนานหรือแม้แต่ตลอดชีวิต

พวกที่สองเป็นพวกที่พอเรียนได้ เพียงแต่ต้องมีการปรับเปลี่ยนการจัดตารางเรียน สัปดาห์ และจิตวิทยาในการเรียนการสอน วิธีการสอบหรือวิธีให้การบ้านให้เหมาะสมก็สามารถช่วยให้พวกเขาเรียนดีขึ้นได้ นักเรียนกลุ่มนี้จัดเป็นนักเรียนกลุ่มต้องการการเอาใจใส่เป็นพิเศษในเรื่องการเรียน ภาษา จึงจัดเป็นพวกที่เรียนภาษาต่างประเทศได้ช้าเท่านั้นเอง (foreign language difficulties หรือ FL-difficulties) และผู้เรียนกลุ่มนี้ก็คือกลุ่มเป้าหมายของงานวิจัยครั้งนี้

Lescano (1995) กล่าวถึงสถิติของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อนในประเทศเปรูที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่มีปัญหาในการเรียนภาษาต่างประเทศ (FL difficulties) ไว้ว่าในทุกชั้นเรียนของประเทศเปรูจะมีนักเรียนทุกๆ 2 ใน 10 คน ที่จัดได้ว่าเป็นผู้เรียนช้า และบอกว่าแม้เมื่อนำตัวเลขจำนวนนี้ไปนับรวมกับจำนวนนักเรียนทั้งหมดของประเทศแล้วจะดูไม่มากนัก แต่มันก็เป็นความจริงที่ว่า นักเรียนเหล่านี้ต้องการการเอาใจใส่เป็นพิเศษและต้องการความช่วยเหลืออย่างแน่นนอน

Shrum and Glisan (2005: 328 - 329) ได้อ้างถึงการศึกษที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิเศษของ Spark, Ganschow, and Pohlman (1989); Javorsky, Sparks, and Ganschow (1992); Sparks, Ganschow, Javorsky, Pohlman, and Patton, (1992) ไว้ว่าหากเราทราบถึงข้อบกพร่องของนักเรียนทั้ง แบบ LD และ FL – difficulties (ในที่นี้ไม่รวมถึงผู้พิการทางหู ตา และ อวัยวะในการออกเสียง) เข้าใจว่าพวกเขาต้องการการดูแลเป็นพิเศษ และหาวิธีช่วยเหลือให้เหมาะสม พวกเขาจะสามารถเรียนภาษาต่างประเทศได้

ในปี 1988 มีกฏจาก Guckenber v. Trustees of Boston University (อ้างในเล่มเดียวกัน) ระบุไว้ว่า “ถ้ามหาวิทยาลัย(ต่างๆ) ยังต้องการให้การเรียนภาษาต่างประเทศเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตร มหาวิทยาลัยเหล่านั้นก็ต้องมีหน้าที่จัดหาระบบการเรียนภาษาต่างประเทศที่เหมาะสมกับทุกคนให้ได้” ซึ่งความหมายของกฏข้อนี้ก็สนับสนุนความคิดที่ว่า ทุกคนสามารถเรียนภาษาได้ทั้งนั้น ถ้ามีการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมให้

แต่อย่างไรก็ตาม การจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมนั้นทำได้ยาก ด้วยเหตุผลดังที่ McDonough (1981: 138) ระบุไว้ว่าการจัดการเรียนการสอนส่วนใหญ่จำเป็นต้องละเอียดหรือพิถีพิถันต่อความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยมีข้ออ้างว่า ในชั้นเรียนจำนวนมาก มักมีผู้เรียนที่มีความสามารถต่างระดับกันอยู่แล้ว ถ้าจัดการเรียนการสอนโดยคำนึงถึงความสามารถของแต่ละบุคคลมากเกินไป จะทำให้คนส่วนใหญ่ในชั้นเรียนเป็นผู้เสียประโยชน์ ฉะนั้นแนวคิดนี้ดูเหมือนจะยึดถือปฏิบัติกันอย่างกว้างขวาง ทั้งๆที่ผู้สอนเองก็ยังไม่รู้สึกรังเกียจผู้เรียนระดับอ่อนที่มีอยู่ในชั้นเรียนเหล่านั้นด้วย แต่ก็จำเป็นต้องละเอียดไป นั่นคือยอมสละคนกลุ่มน้อยเพื่อรักษาคนกลุ่มใหญ่หรือในหลายชั้นเรียนผู้สอนก็จะเลือกใช้กิจกรรมที่หลากหลาย โดยหวังว่ากิจกรรมเหล่านั้นต้องเหมาะกับผู้เรียนแบบใดแบบหนึ่งได้บ้างไม่มากนักน้อย

ถึงกระนั้นก็ตาม เมื่อสถานการณ์ต่างๆ อำนาจ ผู้จัดการเรียนการสอนก็จะหันมาให้ความเอาใจใส่กับผู้ที่ถูกละเลยเหล่านั้น เช่น ในประเทศเปรู เมื่อมีการยอมรับว่าในทุกๆ 10 คนจะมีผู้เรียนระดับอ่อนอย่างน้อย 2 คน และโรงเรียนรัฐบาลไม่สามารถจัดการอะไรได้ จึงมีโรงเรียนเอกชนหลายโรงเรียนในเมืองลิมา (Lima) ได้รวมตัวกันจัดโครงการภายใต้ชื่อว่า PALESTRA โดยในเดือนมีนาคม 1992 ได้มีการริเริ่มโครงการที่เรียกว่า Remedial English Project (REP) เพื่อพยายามช่วยเหลือทั้งกลุ่ม LD และกลุ่ม FL-difficulties และพบว่าพวกเขาสามารถเรียนภาษาได้ดีขึ้น

ในประเทศสหรัฐอเมริกา Shaw and Gouwens (2002) กล่าวว่าผู้เกี่ยวข้องกันบนนโยบายการศึกษาตระหนักดีว่ามีกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อนอยู่ในวงการการศึกษาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และใช้คำหลายคำเรียกนักเรียนกลุ่มนี้ เช่น slow learners, children with developmental delays, “gray area” children, “shadow” children, และ “kids in the cracks” โดยยอมรับว่าปัญหาเกี่ยวกับเด็กพวกนี้มีอยู่จริงแต่ มักจะถูกมองข้ามและถือว่าเป็นรูรั่วของทรัพยากรทางการศึกษาเป็นอย่างยิ่ง และเมื่อปัญหายังคงอยู่จึงมีการทบทวนแล้วก็สรุปกันว่าผู้เรียนเหล่านี้ต้องการความช่วยเหลือ ไม่ควรทอดทิ้งพวกเขา จึงได้มีการเปลี่ยนแปลงกฎหมายการศึกษาขั้นพื้นฐาน (Elementary and Secondary Education Act) ให้มีความสำคัญกับนโยบายที่จะไม่ทอดทิ้งเด็กแม้แต่คนเดียว หรือที่รู้จักกันทั่วไปว่า NCLBA (No Child Left Behind Act of 2001) ทั้งนี้มีการตั้งเป้าหมายระดับประเทศโดยมุ่งหวังว่า ภายในปี 2007 ทุกรัฐจะต้องรับผิดชอบในการจัดสอบวัดความสำเร็จของผู้เรียนตั้งแต่เกรด 3 ถึง 8 ทั้งในการเรียนคณิตศาสตร์ ภาษา และ วิทยาศาสตร์ ด้วยคะแนนที่ดีขึ้น ทุกๆ รัฐต้องมีการกำหนดความสามารถระดับต่ำ (minimum performance threshold) ของนักเรียนที่มีคะแนนต่ำสุด และคะแนนส่วนนี้ต้องเพิ่มขึ้นในทุกๆ 3 ปี จนกระทั่งปรับคะแนนจนถึงระดับ 100 % proficiency ทั้งนี้กลุ่มผู้เรียนอ่อนทางด้านภาษามักจะเป็นกลุ่มที่ทำให้คะแนนเฉลี่ยของแต่ละโรงเรียนต่ำลง รัฐจึงประกาศให้รางวัลตอบแทนแก่โรงเรียนที่คะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นพร้อมโครงการ NCLBA โดยที่ไม่ตัดทิ้งคะแนนเฉลี่ยของคนกลุ่มนี้อีกต่อไป และยังจัดโครงการช่วยเหลือผู้เรียนระดับที่มีความสามารถระดับอ่อนอีกมากมาย ในระยะแรกมีการเน้นโครงการที่เพิ่มความสามารถในการอ่านให้กับพวกกลุ่ม LD และในระยะหลังก็รวมกลุ่ม FL difficulties เข้าไปด้วย

สำหรับประเทศไทย ผลการเรียนภาษาต่างประเทศ (ในที่นี้หมายถึงวิชาภาษาอังกฤษ) มีคะแนนเฉลี่ยในระดับประเทศต่ำมาก จึงได้มีนโยบายที่เรียกกันติดปากว่า ‘ต้องปรับวิธีเรียน เปลี่ยนวิธีสอน’ ซึ่งยังต้องติดตามกันต่อไปว่ามีการสนับสนุนอย่างไรบ้าง และได้ผลเป็นอย่างไร

ในหลายๆ มหาวิทยาลัยของไทย รวมทั้งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เอง ก็ได้ได้เพิกเฉยหรือมองข้ามความแตกต่างระหว่างบุคคลในการเรียนภาษา จึงได้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ไปถึง 4 กลุ่ม กล่าวคือ กลุ่มแรกเป็น Gifted learners ได้รับการยกเว้นไม่ต้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานเพราะมีทักษะภาษาอังกฤษดีอยู่แล้วและสามารถเลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจได้เลย กลุ่มที่สองเป็นพวกที่เรียนภาษาอยู่ในระดับดี (advanced หรือ high

intermediate learners) ก็จะจัดให้เข้าเรียนวิชา EL 172 (English Course 3) กลุ่มที่สาม เป็นพวกที่เรียนภาษาอยู่ในระดับปานกลาง (intermediate learners) ถูกจัดให้เข้าเรียน EL 171 (English Course 2) และกลุ่มสุดท้ายเป็นนักศึกษาที่เรียนภาษาในระดับอ่อน (low intermediate/less-able students) จะต้องเข้าเรียนวิชา EL 070 (English Course 1 หรือ Remedial English) แต่ลักษณะหลักสูตรของแต่ละวิชาดังกล่าวนั้นมีความคล้ายคลึงกัน คือมุ่งเน้นทักษะทั้ง 4 ของผู้เรียน เพียงแต่จัดเนื้อหาให้มีความยากง่ายตามลำดับวิชาเท่านั้น

เมื่อพิจารณาความสามารถทางภาษาของผู้เรียนโดยใช้การจัดระดับของ Foreign Service Institute (FSI) ที่อเมริกาได้พัฒนาไปใช้ตั้งแต่ปี 1956 เป็นต้นมา และ Keitges (1987) ได้อธิบายไว้ว่า การจัดระดับของ FSI เป็นระบบที่สามารถวัดความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะมีการกำหนดความสามารถ (FSI Proficiency Ratings) ไว้ให้ 5 ระดับ พร้อมกับมี checklist of performance และ conversion tables (ภาคผนวก ก) เพื่อให้เปรียบเทียบระดับได้ทั้งทางด้านสำเนียง ไวยากรณ์ ความคล่องแคล่ว และความเข้าใจ ปรากฏว่า นักศึกษาระดับอ่อนของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ควรจะถูกจัดอยู่ในกลุ่ม ระดับต่ำสุดคือ Level 1 หรือต่ำกว่านั้นคือ 0 หรือ 0+ ทั้งนี้ FSI ได้บรรยายความสามารถของผู้ใช้ภาษาในระดับ Level 1 ว่าเป็นผู้ที่สามารถใช้ภาษาเพื่อสนองความต้องการขั้นต้นในชีวิตประจำวันได้ในขั้นต่ำเท่านั้น กล่าวคือสามารถถามและตอบคำถามในหัวข้อที่ตนเองคุ้นเคย ภายใต้อาคารสร้างภาษาที่จำกัด ผู้สนทนาด้วยต้องพูดอย่างช้าๆ หรือพูดและถามซ้ำ วงศัพท์ไม่เพียงพอ การออกเสียงหรือไวยากรณ์ก็ผิดมาก มีแต่เจ้าของภาษาที่คุ้นเคยกับการสื่อสารกับบุคคลประเภทนี้เท่านั้นจึงจะสามารถเข้าใจ และแม้บุคคลจะมีความสามารถผิดแผกแตกต่างกัน แต่ FSI ก็คาดหวังว่าผู้ใช้ภาษาใน Level 1 ควรจะสั่งอาหารง่ายๆ ถามหาที่พัก ถามและบอกเส้นทาง ชื่อของและบอกเวลาได้

และเมื่อเทียบกับ Checklist of Performance ของ FSI นักศึกษากลุ่มอ่อนนี้ได้ คะแนนระดับ 1 หรือ 2 จาก ระดับ 6 คะแนนเท่านั้น เช่น ในด้านสำเนียงการออกเสียง ถ้าผู้สอนไม่ใช่คนไทยหรือถ้าเป็นชาวต่างชาติที่ไม่คุ้นเคยกับเด็กไทยมาก่อน จะฟังคำพูดเหล่านั้นไม่เข้าใจ ด้านไวยากรณ์ ก็ไม่สามารถพูดเต็มประโยคได้ ด้านคำศัพท์ก็จำกัดมาก ไม่สามารถบอกได้แม้แต่ตำแหน่งที่พักของตนเอง

อนึ่ง หากพยายามจัดระดับผู้เรียนตามข้อกำหนดของ American Council on the Teaching of Foreign Languages (ACTFL) ตามที่ Swender (1999) ได้แสดงตารางไว้ (ภาคผนวก ข) โดยแบ่งผู้เรียนเป็น 4 ระดับใหญ่ๆ คือ Novice, Intermediate, Advanced และ Superior ปรากฏว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อนในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์จะถูกจัดเป็นผู้ใช้ภาษาระดับ Novice เท่านั้น โดยมีรายละเอียดในความสามารถสื่อสารด้านต่างๆ ดังนี้

ด้านหน้าที่ของภาษาโดยรวม	--- สามารถสื่อสารได้น้อยมากโดยใช้ภาษาตามวลีหรือ สำนวนที่เคยท่องจำมา
ด้านเนื้อหาหรือบริบท	--- สื่อสารได้ในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ เฉพาะเรื่อง ในชีวิตประจำวัน
ด้านความถูกต้อง	--- ออกเสียงไม่ถูกต้อง อาจเข้าใจยาก แม้ว่าผู้ฟังจะ คุ้นเคยกับการฟังสำเนียงต่างชาติมาก่อน
ด้านลักษณะประโยค	--- เป็นคำๆ หรือ วลี

สรุป

ผู้เรียนภาษาต่างประเทศที่มีความสามารถระดับอ่อนคือผู้ที่มีคะแนนการสอบเข้ามหาวิทยาลัยในวิชาภาษาอังกฤษ เมื่อปีการศึกษา 2548 ต่ำกว่าร้อยละ 42 เป็นผู้ที่มีความสามารถใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับ 0, 0+ และ 1 ตามมาตรฐานของ FSI หรือระดับ Novice ตามมาตรฐานของ ACTFL ผู้เรียนเหล่านี้สื่อสารในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนเองในชีวิตประจำวันได้เป็นคำๆ หรือวลีด้วยสำเนียงหรือการออกเสียงที่เจ้าของภาษาไม่สามารถเข้าใจได้ หากผู้ฟังผู้นั้นไม่คุ้นเคยกับผู้เรียนต่างชาติมาก่อน

2. ปัญหาหรือปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนระดับอ่อน

ปัจจัยที่ทำให้ผู้เรียนภาษาไม่ประสบความสำเร็จนั้นมีหลายประการ แต่ส่วนใหญ่มักจะมองไปที่ความแตกต่างระหว่างบุคคล (individual differences) (Ellis, 1985)

Jamieson (1992) แบ่งคุณสมบัติของผู้เรียนแต่ละคนไว้เป็น 2 ส่วน ส่วนแรกคือคุณสมบัติที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ เช่น เพศ อายุ ภาษาแม่ และความถนัด ส่วนที่สองคือคุณสมบัติเปลี่ยนแปลงได้ เช่น แรงจูงใจ ทัศนคติ ความกังวล การยอมรับความไม่ชัดเจน และสไตล์การเรียนรู้ เป็นต้น

แม้คุณสมบัติในส่วนแรก จะมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศอยู่บ้าง แต่เมื่อเป็นส่วนที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ การศึกษาความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการเรียนภาษาต่างประเทศจึงมักจะเน้นในคุณสมบัติส่วนที่สองเป็นส่วนใหญ่ โดยที่คุณสมบัติส่วนแรกที่ถูกพูดถึงกันมากว่ามีความสำคัญต่อผู้เรียนภาษาคือ ความถนัด และคุณสมบัติส่วนที่สองที่สำคัญคือแรงจูงใจ ความวิตกกังวล บุคลิกลักษณะนิสัย และสไตล์การเรียนรู้ ซึ่งผู้วิจัยจะอภิปรายคุณสมบัติที่สำคัญๆของทั้งสองส่วนตามลำดับดังนี้

2.1 ความถนัด (aptitude)

Carroll (1973) ให้คำนิยามคำว่า ความถนัด คืออัตราความสามารถในการเรียนภาษาที่สามารถวัดได้ด้วยข้อสอบมาตรฐาน เช่น Modern Language Aptitude Test (MLAT) และ Language Aptitude Battery (LAB) ที่สามารถวัดได้จากองค์ประกอบหลักสำคัญ 3 ประการคือ

- ความสามารถในการใส่รหัสเสียง (phonetic coding ability) ซึ่งหมายถึงความสามารถในการจดจำเสียงของภาษาใหม่ได้
- ความไวในการเรียนรู้ไวยากรณ์ (grammatical sensitivity) หมายถึงการสำเนียงในด้านโครงสร้างของรูปแบบประโยค
- ความสามารถในการอุปนัย (inductive ability) หมายถึงการสรุปกฎต่างๆของภาษาที่กำลังเรียนอยู่ได้

ผลการสอบความถนัดจะเชื่อมโยงโดยตรงกับความสามารถในชั้นเรียนหรือเกรดที่ได้รับ หรือเรียกว่า classroom skills แต่ไม่ได้แสดงความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร หรือ communicative skills ที่เป็นเป้าหมายหลักในการเรียนภาษาต่างประเทศในยุคปัจจุบัน

2.2 ปัจจัยทางทัศนคติ (affective variables)

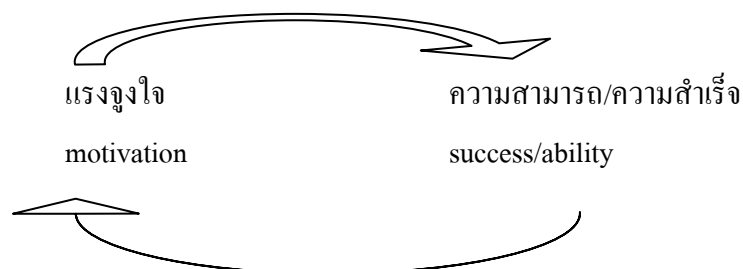
ปัจจัยในข้อนี้จะเป็นตัวชี้วัดระดับหรือทำนายความสามารถในการใช้ภาษาในการเรียนภาษาให้ได้ดีเพื่อสื่อสารได้ โดยมีองค์ประกอบสำคัญดังนี้

- แรงจูงใจ (motivation)

Harmer (2004: 10) สรุปงานวิจัยอันลือชื่อในครึ่งหลังของศตวรรษที่ยี่สิบโดย Gardner และ Lambert ที่เกี่ยวกับแรงจูงใจไว้ว่า นักเรียนที่รู้สึกดีกับภาษามากที่สุด และนักเรียนที่อยากทำตัวกลมกลืนกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษามากที่สุด จะเป็นนักเรียนที่มีแรงจูงใจสูงกว่าและประสบความสำเร็จในการเรียนมากกว่าคนที่เรียนภาษาเพื่อไปสู่เป้าหมายบางประการ เช่น เพื่อจะได้งานดีกว่า กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ แรงจูงใจเชิงบูรณาการ (integrative motivation) มีอิทธิพลสูงกว่าแรงจูงใจในแง่เครื่องมือ (instrumental motivation) แต่ไม่ว่านักเรียนจะมีแรงจูงใจแบบใดก็ตาม ที่แน่ๆ ก็คือ นักเรียนที่มีแรงจูงใจสูงจะเรียนได้ดีกว่านักเรียนที่ไม่มีแรงจูงใจเลย

แล้วนักศึกษาระดับอ่อนมีแรงจูงใจแบบไหน ในระดับใด?

นักศึกษาระดับอ่อนมีแรงจูงใจน้อยมากหากเปรียบเทียบกับวัฏจักรแห่งความสำเร็จในการเรียนดังในแผนภูมิของ Littlejohn (2001: ออนไลน์) ดังนี้



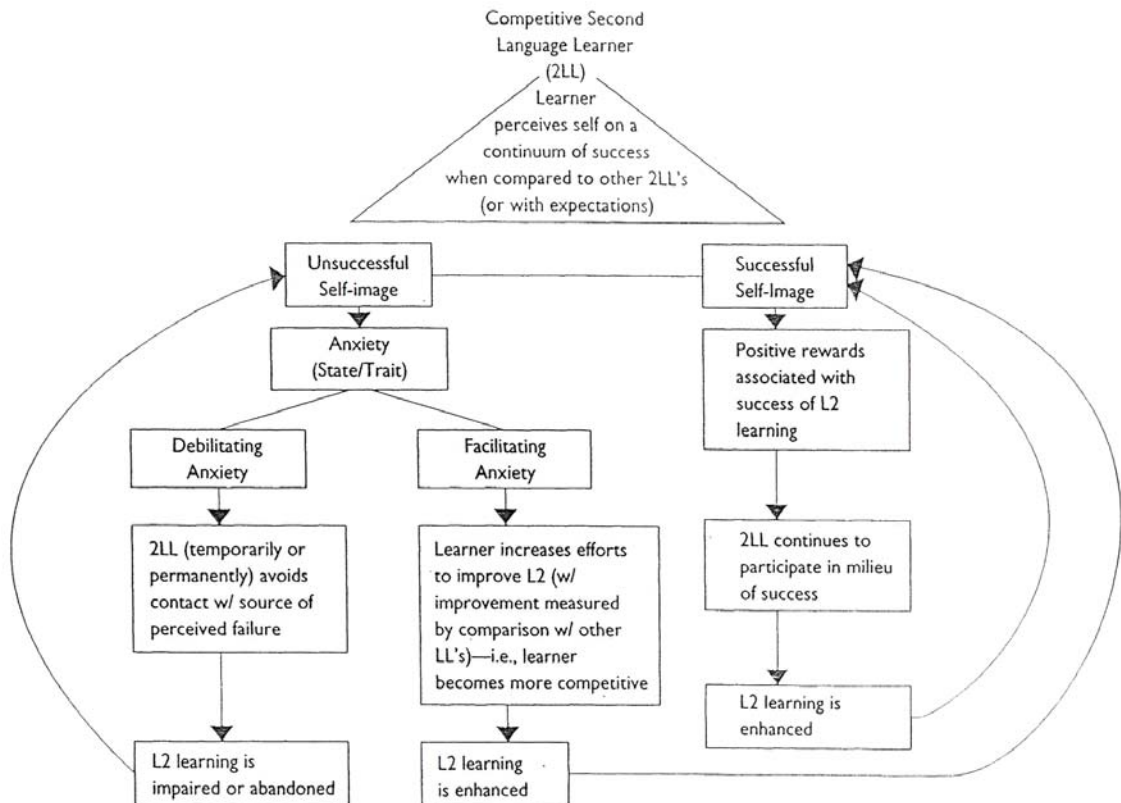
นักศึกษาเหล่านี้มองตนเองว่าเป็นคนไม่เก่ง และจะพยายามหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่ตนเองรู้
คืออยู่แก่ใจว่าตนเองล้มเหลว ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนซึ่งจะนำไปสู่วงจรที่หมุนวนลง
ด้านล่างต่อเนื่องกันไป นั่นคือ รับรู้ว่ามีไม่เก่ง ⇨ แรงจูงใจต่ำ ⇨ ความพยายามน้อยลง
⇨ ความสำเร็จน้อยลง ⇨ แรงจูงใจต่ำลง ⇨ ความสำเร็จน้อยลง เช่นนี้ไปเรื่อยๆ ผู้สอนจึงมี
บทบาทสำคัญมากที่จะไม่ทำให้แรงจูงใจของผู้เรียนต่ำลงไปเช่นนั้น

- ความวิตกกังวล (anxiety)

Bailey (1995:163-205) ได้สรุปไว้ว่ามีงานวิจัยมากมายเกี่ยวกับความวิตกกังวลของผู้เรียน
ภาษา แต่ผลการวิจัยมักจะขัดแย้งกัน และได้ยกตัวอย่างงานวิจัยของหลายคนมาวิเคราะห์ เช่นงาน
ของ Verma and Nijhavan (1976) ซึ่งพบว่าความวิตกกังวลมีปฏิสัมพันธ์กับระดับ IQ ของผู้เรียน
โดยชี้ให้เห็นว่า ความกังวลระดับสูงจะช่วยให้ผู้เรียนเก่ง เรียนได้ดีขึ้น แต่ในทางกลับกัน ความวิตก
กังวลจะทำให้ผู้เรียนอ่อน เรียนได้น้อยลง ซึ่งข้อมูลที่ได้นี้สอดคล้องกับข้อสรุปบางส่วนที่ Bailey
ศึกษาจากงานวิจัยของ Beeman et al. (1972) ที่ว่า ความวิตกกังวลที่มากขึ้นจะช่วยให้การเรียนใน
ตอนหลังๆ ของกิจกรรมดีขึ้น แต่จะเป็นอุปสรรคในตอนต้นๆ ของกิจกรรมเดียวกัน นั่นหมายถึงถ้า
ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อนไม่สามารถผ่านกิจกรรมขั้นต้นได้ดี พวกเขาก็ไม่สามารถทำ
กิจกรรมช่วงต่อไปได้ดีด้วย ในขณะที่งานของ Chastain (1976) พบว่า ความวิตกกังวลบ้างเล็กน้อย
จะมีประโยชน์ในการเรียน แต่ความวิตกกังวลมากเกินไปจะเป็นอุปสรรคต่อการเรียน

Bailey (1995) จึงมีความสนใจที่จะหาข้อดีข้อเสียของความวิตกกังวล โดยให้ผู้เรียนภาษา
10 คนบันทึกความรู้สึกของตนเองในด้านนี้ และพบว่าความวิตกกังวลส่วนใหญ่เกิดจากความรู้สึกที่
เกิดจากการแข่งขัน เช่น การเปรียบเทียบตนเองกับผู้เรียนคนอื่น ความรู้สึกอยากเอาชนะผู้อื่น ความ
กังวลเกี่ยวกับผลการเรียนหรือเกรด ความต้องการความสนใจจากผู้สอน เป็นต้น

แต่อย่างไรก็ตาม Bailey ก็เห็นด้วยกับข้อสรุปของ Alpert Haber (1966); Kleinmann
(1977); Scovel (1978) ที่แบ่งความวิตกกังวลออกเป็น 2 แบบ คือ ความวิตกกังวลในลักษณะให้คุณค่า
และความวิตกกังวลในลักษณะให้โทษ และย้ำว่าความวิตกกังวลแบบให้โทษ จะเป็นสาเหตุให้
ผู้เรียนพยายามหลีกเลี่ยงไม่ให้ตนเองพบเจอกับโอกาสที่ต่อยอดความล้มเหลว ผลก็คือไม่ต้องการ
เรียนภาษานั้นอีกต่อไป ส่วนความวิตกกังวลแบบให้คุณค่า จะเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนเพิ่มความ
พยายามในการเรียนมากขึ้น และประสบความสำเร็จมากขึ้น จากนั้นก็มีแรงจูงใจมากขึ้น ซึ่งภาพ
ของความรู้สึกต้องการแข่งขันของผู้เรียนภาษาที่สองนั้นมีแผนภูมิที่แสดงให้เห็นอย่างดังนี้



Competitiveness and the Second Language Learner

Source: Bailey, 1995: 201 in H.D. Brown & Susan Gonzo (Eds.)

แผนภูมิข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้ที่มีภาพเกี่ยวกับตนเองว่าไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนหรือการแข่งขันใดก็ตาม จะมีความวิตกกังวล 2 แบบ กลุ่มที่ใช้ความวิตกกังวลในทางให้โทษ ก็จะหลีกเลี่ยงต้นเหตุแห่งความล้มเหลวคือการเรียนภาษา ก็เลยทำให้การเรียนไม่ประสบความสำเร็จ แต่กลุ่มที่ใช้ความวิตกกังวลในทางให้คุณ จะเพิ่มความพยายามในการแข่งขันกับผู้อื่นแล้วทำให้การเรียนภาษาคืบขึ้น

● ความชื่นชมในคุณค่าของตนเอง

Heyde (1977) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความชื่นชมในคุณค่าของตนเอง และความสามารถในการสื่อสาร พบว่าผู้ที่เห็นคุณค่าของตนเอง เช่น ผู้เรียนชาวจีนที่มองว่าตนเองเป็นคนมีประชาธิปไตย ใจกว้าง และสงบ จะทำคะแนนสูงกว่าบุคคลที่คิดว่าตนเองมีเมตตา เป็นมิตร ไม่มีลักษณะธุรกิจ และเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และเมื่อบุคคลมีความชื่นชมหรือเห็นคุณค่าของตนเอง บุคคลนั้นก็มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง ทำอะไรก็มักจะประสบความสำเร็จ ฉะนั้นเมื่อ Naimon et al. (1978) ได้สัมภาษณ์ครูผู้สอนเกี่ยวกับมุมมองที่พวกเขามีต่อผู้เรียนที่มีความสามารถระดับดีกับ

ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อน ผลปรากฏว่าคำตอบส่วนใหญ่ที่ได้คือ ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อนจำนวนมากขาดความมั่นใจในตนเอง เลยทำให้เรียนภาษาไม่ได้ดี

- ลักษณะบุคลิกแบบเปิดและแบบปิด (extrovert and introvert)

Chastain (1976) รายงานว่าจากการศึกษาบุคลิกภาพของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาโดยใช้เกณฑ์วัดระดับที่เรียกว่า Marlowe-Crowne Scale พบว่าผู้เรียนที่มีบุคลิกแบบเปิดจะประสบผลการเรียนภาษาสูงกว่าผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบปิด เพราะบุคคลเหล่านั้นพร้อมที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสถานการณ์จริง และสามารถสวมบทบาทสมมุติ (Role play) ในห้องเรียนได้ดี

- สไตล์การเรียนรู้ (cognitive style)

Jamieson (1992:119-137) ได้อ้างถึงงานของ Brown (1989); Oxford (1990); Robin and Thompson (1982) ความว่าเมื่อตัดปัจจัยทางสติปัญญาออกไปแล้ว ความแตกต่างเรื่องสไตล์การเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่ใช้เป็นพื้นฐานในการพัฒนาบทเรียนและสื่อการเรียนการสอนให้แก่ผู้เรียน

สไตล์การเรียนรู้ที่นักศึกษามักจะกล่าวถึงกันอยู่บ่อยๆ คือ Reflection/Impulsivity และ Field Independence/Dependence และจากการที่ Jamieson (อ้างแล้ว) ศึกษาของ Kagan et al.(1964) ที่อธิบายว่า ผู้เรียนที่มีสไตล์ “impulsive” คือผู้ที่รับทราบปัญหาและแก้ปัญหาอย่างรวดเร็วโดยไม่กังวลกับความถูกต้อง แต่กลุ่ม “reflective” คือผู้ที่กังวลกับความถูกต้องจนทำให้ตัดสินใจช้าและถ้าจะแบ่งย่อยลักษณะ reflection/impulsivity ลงไปอีกเป็น 4 ระดับ ก็จะพบผู้เรียนภาษา 4 พวก คือ พวกช้าแต่ถูกต้อง (slow-accurate = reflective) พวกเร็วแต่ไม่ถูก (fast-inaccurate = impulsive) พวกช้าและไม่ถูก (slow-inaccurate = inefficient) และ พวกเร็วและถูก (fast-accurate = efficient) ทำให้ Jamieson สรุปว่าพวกที่ 4 จะเป็นผู้เรียนภาษาได้ดีที่สุด เพราะเป็นผู้คาดเดาได้เก่ง (good guesser) ส่วนพวกอื่นๆจะเรียนภาษาได้ไม่ดีเท่าที่ควร

ส่วนสไตล์การเรียนรู้แบบ Field Independence และ Field Dependence นั้น Witkin et al. (1977) อธิบายว่าเป็นลักษณะที่ผู้เรียนรับรู้และจดจำข้อมูลที่ได้รับ ในขณะที่ Ellis (1993) ได้แยกแยะลักษณะผู้เรียนแบบ Field Independent (FI) และ Field Dependent (FD) ไว้ว่า กลุ่ม FI คือพวกที่สามารถเห็นต้นไม้แต่ละต้นในป่า หรือสามารถมองเห็นปราสาทหรือใบหน้าคนที่ซ่อนอยู่ในภาพสามมิติ หรือเห็นลิงที่ซ่อนอยู่ตามกิ่งไม้ในสมุทภาพสีต้นสวยๆ ส่วนกลุ่ม FD คือพวกที่มองเห็นแต่ภาพรวมไม่สามารถแยกแยะสิ่งเล็กๆที่เป็นองค์ประกอบของภาพใหญ่นั้นได้ง่ายๆนัก นั่นคือกลุ่ม FI จะเก่งในการเรียนในชั้นเรียน สามารถเก็บรายละเอียดต่างๆได้ เก่งในการทำแบบฝึกหัดหรือกิจกรรมที่เน้นเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ ส่วนกลุ่ม FD จะสามารถประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน สื่อสารได้ดีและไม่กังวลกับความถูกต้องของภาษามากนัก

Wyss (2002) ได้สร้างตารางแบ่งลักษณะของผู้เรียนภาษาไว้เป็น 2 ด้าน พวกที่มีลักษณะตรงหรือสอดคล้องกับลักษณะในคอลัมน์ซ้ายมือมากจะถูกจัดเป็นพวก FI ส่วนพวกที่มีลักษณะตรงกับคอลัมน์ทางขวามือจะมีสไตล์การเรียนรู้แบบ FD และผู้วิจัยได้แปลมานำเสนอ ดังนี้

	Field Independent (FI)					Field Dependent (FD)
1	ฉันไม่มีปัญหาที่จะเรียนท่ามกลางเสียงรบกวน					ฉันต้องการที่เงียบๆเพื่อจะเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ
2	ฉันชอบวิเคราะห์ไวยากรณ์					ฉันรู้สึกว้าวายากรณ์เป็นเรื่องยากและน่าเบื่อ
3	ฉันรู้สึกว่ฉันจะต้องเข้าใจทุกคำที่อ่านหรือได้ยิน					ฉันไม่สนใจว่าจะเข้าใจคำทุกคำที่อ่านหรือได้ยินหรือไม่ ขอเพียงแต่ให้จับใจความสำคัญได้ก็พอแล้ว
4	ฉันคิดว่าการเรียนในห้องเรียนเป็นกุญแจสำคัญที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ					ฉันคิดว่าการสื่อสารคือหัวใจของการเรียนให้ประสบความสำเร็จ
5	ฉันชอบทำงานคนเดียว					ฉันสนุกกับการทำงานคู่หรือกลุ่ม
6	การได้รับการให้ feedback จากผู้อื่นไม่ได้ช่วยให้ฉันเรียนดีขึ้น					ฉันรู้สึกว่าการได้ feedback จากผู้อื่นเป็นหนทางให้ฉันรู้ว่าฉันมีปัญหาอย่างไร

ผู้เรียนที่มีลักษณะ FI มากเกินไปมักจะเป็นผู้ที่ยึดติดอยู่กับการต้องเข้าใจคำศัพท์ทุกคำกังวลและคิดรนที่จะต้องเข้าใจไวยากรณ์ของภาษาตลอดเวลา ในขณะที่เพื่อนที่มีลักษณะ FD จะสามารถจับใจความได้เร็วโดยไม่สนใจว่าจะเข้าใจความหมายของคำศัพท์ทุกคำหรือไม่

ถ้าผู้สอนเข้าใจสไตล์การเรียนรู้ของผู้เรียนก็จะสามารถวางแผนการสอนให้เหมาะสม เช่น ต้องเพิ่มบทเรียนที่ฝึกให้พวก FI รู้จักละเลยคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยแต่ให้อัดทนอ่านต่อไปหรือฟังต่อไปเพื่อให้ได้ภาพรวมของสิ่งที่อ่านหรือฟังให้ได้บ้าง เป็นต้น

ปัจจัยที่กล่าวมาข้างต้นเป็นเพียงตัวคาดการณ์ว่า ผู้เรียนจะเรียนได้สำเร็จมากหรือน้อยเพียงใด โดยในขั้นต้นผู้ที่ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้ต่างมุ่งหวังว่าเมื่อเราสามารถบอกได้ว่าปัจจัยใดหรือกลวิธีใดบ้างที่จะทำให้บุคคลคนนั้นเป็นผู้เรียนภาษาที่ประสบความสำเร็จ แล้วจะได้นำกลยุทธ์เหล่านั้น มาสอนให้แก่ผู้ที่ประสบความสำเร็จน้อย แต่ปรากฏว่า Stevik (1982) กล่าวว่ายิ่งศึกษามากขึ้นไปเรื่อยๆ กลับพบว่าแม้แต่ในกลุ่มผู้ที่เรียนประสบความสำเร็จในระดับสูง ก็มีปัจจัยและกลยุทธ์ที่ต่างกันออกไปอีกมากมายจนไม่สามารถจะสรุปให้ชัดเจนแจ่มชัดเหมือนสีขาวหรือสีดำได้

สรุป

ปัจจัยหลักที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนระดับอ่อนนั้นมี 2 ส่วนคือปัจจัยที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้เช่น เพศ อายุ หรือภาษาแม่ และปัจจัยที่เปลี่ยนแปลงได้เช่นแรงจูงใจ ความวิตกกังวล ความเชื่อมั่นและความชื่นชมในตนเอง และสไตล์การเรียนรู้ สิ่งเหล่านี้เปรียบเป็นประสบการณ์ในอดีตที่จะชี้ถึงความสำเร็จในอนาคต ฉะนั้น หากผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อนได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ที่เหมาะสมกับตน มีคนเข้าใจและช่วยแก้ปัญหาให้บ้าง ผู้เรียนเหล่านั้นน่าจะพัฒนาทักษะทางการเรียนภาษาของตนให้ดีขึ้นได้

3. แนวทางการแก้ปัญหาให้แก่ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อน

3.1 การสอนโดยเน้นเฉพาะทักษะฟัง-พูด

ในขณะที่การสอนทั่วไปในขณะนี้เป็นการเน้นการสอนแบบบูรณาการ(integrated skills) คือมุ่งพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้านคือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ไปพร้อมๆกัน โดยใช้วิธีการสอนเพื่อการสื่อสาร หรือ communicative language teaching (CLT) กันเป็นส่วนใหญ่ แต่การเรียนเพื่อพัฒนาทั้ง 4 ทักษะไปพร้อมๆ กันนั้น ดูเหมือนจะเหมาะสมกับผู้เรียนระดับปานกลาง หรือระดับเก่งมากกว่า ส่วนผู้เรียนระดับอ่อนนั้น การต้องพยายามพัฒนาทั้ง 4 ทักษะนั้น El-Koumy (2000) วิเคราะห์ว่าเป็นภาระที่หนักเกินไปและเกินความจำเป็น ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนจึงควรเป็นการจูงใจให้ผู้เรียนรู้สึกมีกำลังใจว่ากำลังเรียนอย่างประสบความสำเร็จตามเป้าหมายของการเรียนภาษาต่างประเทศที่เป็นวิชาบังคับตามหลักสูตรมากกว่า

Harlow and Muyskens (1994) กล่าวว่า ผู้เรียนภาษาส่วนใหญ่จะตั้งเป้าในการเรียนไว้ว่า เมื่อเรียนภาษาแล้ว ทักษะสำคัญอันดับหนึ่งที่พวกเขาต้องการก็คือสามารถสนทนา สื่อสารโดยใช้ภาษานั้นกับเจ้าของภาษาหรือไม่ใช่เจ้าของภาษาก็ได้ การพูดได้และฟังเข้าใจทำให้พวกเขาเกิดความพึงพอใจว่าสามารถพูดภาษาต่างประเทศได้ และพวกเขาคาดว่าทักษะนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับพวกเขาในยามท่องเที่ยวไปในที่ต่างๆ หรือสามารถทำให้พวกเขาเข้าถึงสิ่งที่ตนเองสนใจหรือเป็นประโยชน์ในการประกอบอาชีพได้ ฉะนั้นความสามารถในการสื่อสารจึงเป็นสมบัติล้ำค่าสำหรับผู้แสวงหาโอกาสการทำงานทั้งในวงการธุรกิจและอุตสาหกรรมในศตวรรษที่ 21 ความคิดเช่นนี้เป็นการแสดงความเห็นสอดคล้องกับการที่ Harlow and Muyskens ได้ศึกษางานของ Brown (1991) และ Carroll (1989) ที่อธิบายไว้ว่า ทักษะการฟังเป็นทักษะแรกที่เกิดตามธรรมชาติและเป็นพื้นฐานที่จะช่วยพัฒนาและส่งเสริมความสามารถในทักษะภาษาด้านอื่นๆให้ดีขึ้น และแสดงความเห็นไว้ว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่นั้น ความสามารถที่พึงประสงค์มากที่สุด ได้แก่ความสามารถในการพูดอย่างคล่องแคล่วและสามารถเข้าใจภาษานั้น ส่วนทักษะการอ่านและการเขียนมีความสำคัญ

น้อยกว่ามาก ซึ่งความคิดนี้ก็สอดคล้องกับความคิดของ Rivers (1975) (อ้างใน Hadley 2001:178) ที่กล่าวไว้ว่าจากงานวิจัยในศตวรรษที่ 20 เราสามารถระบุได้ว่าผู้ใหญ่โดยทั่วไปจะใช้ทักษะทางการฟังมากที่สุดในชีวิตประจำวันถึงร้อยละ 45 ไม่ว่าจะเป็นการฟังจากการสนทนากันตัวต่อตัว การฟังจากสื่อสมัยใหม่ เช่นวิทยุ โทรทัศน์ หรือสื่อทางเทคโนโลยีอื่นที่เรียกว่า interactive technologies ส่วนเวลาที่ใช้ทักษะการอ่านมีประมาณ 11% – 16% สำหรับทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ต้องการในการสื่อสารน้อยมาก ใช้เฉพาะในโอกาสที่เป็นทางการ หรือในด้านกฎหมาย มากกว่าจะเป็นการแบ่งปันข้อมูลกันและกันในแต่ละชีวิตประจำวัน

นพพร สโรบล (2546) ได้อ้างถึงผู้วิจัยที่ให้ความสำคัญในการสอนฟัง-พูดไว้ว่า พัฒนีน้อยแสงศรี (2519) ระบุว่าการศึกษาไม่ว่าสังคมใด ต้องใช้ทักษะการพูดมากถึง 95% ส่วน Lado (1964) สนับสนุนให้สอนภาษาพูดก่อนภาษาเขียน เพราะผู้เรียนสามารถใช้พื้นฐานนั้นไปพัฒนาทักษะอื่นได้ นอกจากนั้น สุมิตรา อังควินกุล (2540) เชื่อว่าทักษะการพูดเป็นทักษะสำคัญและจำเป็นเพราะผู้พูดได้ ก็ย่อมฟังผู้อื่นเข้าใจ และช่วยให้การอ่านการเขียนง่ายขึ้นด้วย

อย่างไรก็ตาม การสอนฟัง-พูดให้แก่ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อนนั้น ผู้สอนก็ต้องไม่ตั้งเป้าหมายสูงเกินไป Hadley (2001: 94) แนะนำไว้ว่า ในการสอนสำหรับผู้มีทักษะระดับต่ำนั้น สถานการณ์ที่จะทำให้ผู้เรียนสบายใจที่สุด ก็คือการสร้างบทเรียนที่เปิดโอกาสให้พวกเขาได้ฝึกใช้สำนวนภาษาที่เพิ่งเรียนและท่องจำมาใหม่ๆ ประโยคต้องเป็นรูปแบบสั้นๆ เนื้อหาต้องเกี่ยวข้องกับตนเอง หรือประสบการณ์ของตนเองหรือสิ่งที่ตนเองสนใจ และเมื่อความสามารถเพิ่มมากขึ้นหรือความคล่องแคล่วมีมากขึ้น ผู้สอนจึงขยายหัวข้อและบริบทออกไปไกลตัวหรือไกลจาก “here-and-now” ไปเป็นเรื่องที่เป็นนามธรรมหรือเน้นความรู้เฉพาะทางหรือเน้นทักษะการอภิปรายหรือแสดงความคิดเห็นที่ยาวและยากมากขึ้น

โดยสังเขปแล้ว Hadley ได้เสนอหลักสำคัญ 5 ประการ ในรูปแบบของสมมุติฐานในการจัดการเรียนการสอนที่จะสร้างลักษณะแวดล้อมของห้องเรียนที่จะนำไปสู่การพัฒนาทักษะการสื่อสาร กล่าวคือ

สมมุติฐานที่ 1 การสอนนั้นควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่จะต้องพบเจอในสังคมของภาษานั้น

ทั้งนี้ต้องมีข้อปฏิบัติที่ขาดไม่ได้ 4 ประการ

ประการแรก ผู้เรียนควรได้รับโอกาสที่จะแสดงความหมายจากตัวตนของตนเอง (personalized) ตั้งแต่ในระยะแรกๆ ทั้งนี้การเรียนที่จำกัดการแสดงออกของผู้เรียนให้ใช้แต่รูปแบบภาษาที่ท่องไว้จะเหมาะกับผู้เรียนระดับ Novice เท่านั้น การจะผลักดันให้พวกเขาเพิ่มขีดความสามารถให้เป็นระดับ Intermediate ได้นั้น ต้องเปิดโอกาสให้พวกเขาสร้างภาษาขึ้นเองด้วย

ประการที่สอง ผู้เรียนควรมีโอกาสได้ปฏิสัมพันธ์ สื่อสารกันในกลุ่มผู้เรียนกันเอง กล่าวคือ การให้โอกาสสนทนาแบบคู่ หรือแบบกลุ่ม ในบริบทที่ได้ใช้ภาษาจริง จะให้ผลดีกว่าการสอนแบบเน้นผู้สอนเป็นตัวหลักในการสอนไวยากรณ์และการตอบคำถามที่ไม่ได้ต้องการเนื้อหา (content-focused questions) เพราะมุ่งที่จะถามคำถามเพื่อดูแต่ความถูกต้องของภาษา (form-focused questions) เท่านั้น

ประการที่สาม การสอนต้องเน้นให้ผู้เรียนมีโอกาสร่วมในการใช้ภาษา หรือสร้างภาษามากกว่าการท่องกฎไวยากรณ์ กล่าวคือผู้เรียนที่คาดหวังว่าจะผ่านจากระดับ Novice ไปสู่ระดับ Intermediate ให้ได้นั้นต้องฝึกการถอดความ (paraphrase) และฝึกคิดคำตอบให้ได้หลากหลาย ไม่ใช้อยู่แต่ในกรอบของโครงสร้างภาษาหรือไวยากรณ์ที่เรียนแต่ละครั้งเพียงอย่างเดียว

ประการที่สี่ เนื้อหาการเรียนต้องมาจากสิ่งที่ใช้อยู่จริงให้มากที่สุด กล่าวคือการใช้สื่อการสอนที่พบเห็นอยู่จริง (authentic materials) เช่น โบรชัวร์แนะนำสถานที่ท่องเที่ยว แบบฟอร์มการลงทะเบียนเข้าพักในโรงแรม แบบทะเบียนประวัติตนเอง ตารางเวลารถไฟหรือเที่ยวบิน สลาก ป้าย หนังสือพิมพ์ นิตยสาร ภาพยนตร์ เพลง ข่าวจากวิทยุหรือ โทรทัศน์ ฯลฯ สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่ถือว่าเป็นตัวกระตุ้นและช่วยพัฒนาทักษะให้แก่ผู้เรียนได้ทุกระดับ

สมมุติฐานที่ 2 การสอนนั้นควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึก functions หรือ tasks ที่จะมีโอกาสพบเจอในการสื่อสารกับผู้อื่นด้วยภาษานั้นตั้งแต่วัยแรกๆ

การสอนโดยทั่วไปมักจะจำกัดบทบาทของผู้เรียนระดับอ่อนไว้ในฐานะเป็นผู้ตอบคำถาม (responder) เท่านั้น แต่บทบาทในการเป็นผู้สอบถาม อภิปรายโต้แย้ง ชักชวน และทักษะอื่นๆที่ใช้ในชีวิตจริงนั้นกลับสงวนไว้ให้ฝึกต่อเมื่อผู้เรียนเรียนในระดับสูงขึ้น ซึ่งผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อนส่วนมากก็ไม่มีโอกาสได้เรียนวิชาเหล่านั้นเลย เพราะการเรียนระดับสูงส่วนใหญ่ก็ไม่ใช่วิชาบังคับอีกแล้ว เป็นเพียงวิชาเลือกเท่านั้น (และผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อนก็มักจะไม่ได้เลือก) ดังนั้นการสอนแบบ proficiency goal ที่มุ่งหวังให้ผู้เรียนพูดได้ ฟังเข้าใจ จึงจำเป็นต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาที่ใช้จริงในชีวิตประจำวันโดยช่วยจัดลำดับความยากง่ายของกิจกรรม และให้ได้ฝึกให้มากและหลากหลายที่สุดเท่าที่จะทำได้

การสวมบทบาทสมมุติ (role play) ก็เป็นอีกหนึ่งกิจกรรมที่ Hadley เชื่อว่าสามารถนำมาใช้กับผู้เรียนได้ทุกระดับ สำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อนนั้น การออกแบบ role-play cards ควรจะมีรูปแบบที่ดีกรอบมากๆ (highly structured) มีจุดบอกรูปของคำศัพท์ (vocabulary hints) มากๆ และให้โครงสร้างประโยคไว้บ้างเป็นบางส่วน (partial dialogues supplied) เพื่อช่วยให้การฝึกง่ายขึ้นและผู้เรียนไม่รู้สึกรู้สึกท้อถอยมากเกินไป

สมมุติฐานที่ 3 การสอนเพื่อสื่อสารไม่ควรทอดทิ้งความถูกต้อง

บทบาทของการเปิดโอกาสให้สื่อสารควรจะควบคู่ไปกับการให้ feedback หรือการแก้ไข สิ่งที่ผิดพร้อมๆกันไป อย่างที่ Lightbown and Spada (1990) (อ้างถึงใน Hadley, 2001:100) เรียกว่า ลูกผสม หรือ hybrid approach แต่การแก้คำผิดหรือการแก้ไขไวยากรณ์ก็ต้องกระทำอย่างระมัดระวัง ผู้สอนต้องมีความไวต่อการตอบสนองของผู้เรียนในเรื่องการแก้คำผิด โดยต้องพยายามทำให้ผู้เรียน สูญเสียความมั่นใจและ self-esteem ให้น้อยที่สุด

สมมุติฐานที่ 4 การสอนควรรวมการฝึกให้ผู้เรียนตอบสนองต่อความแตกต่างของ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาคำด้วย

การที่ต้องรวมการสอนวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาควบคู่พร้อมๆกับการเรียนภาษานั้น Hadley อ้างว่าเพราะเหตุผลสอง ประการ

ประการแรก ภาษาเป็นตัวนำไปสู่ความเข้าใจบุคคลที่ต่างวัฒนธรรมได้

จากรายงานหลายฉบับกล่าวว่า การแบ่งแยกและความไม่เข้าใจกันระหว่างกลุ่มชนในชาติเดียวกันหรือต่างชาติยังมีให้เห็นกันอยู่ทั่วไปในปัจจุบันนั้น ภาษาจะเป็นตัวทำให้สื่อสารกันอัน นามาส่งความเข้าใจและลดความเกลียดชังกันและกันของมวลมนุษยชาติได้

ประการที่สอง ภาษาและวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ผสมผสานกันโดยแบ่งแยกไม่ได้

การสอนสุภาษิต คำพังเพย คำคม หรือเรื่องตลกของแต่ละภาษาเป็นตัวอย่างที่ควร สอดแทรกเข้าไปในบทเรียนเพื่อทำให้ผู้เรียนได้ศึกษาวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและตัวภาษาไป พร้อมๆกันได้ที่น่าสนใจ

การช่วยเหลือผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อนนั้น นอกจากจะมีการพยายามจัดการเรียน การสอนตามข้อสมมุติฐานข้างต้นแล้ว จากการทบทวนวรรณกรรมทำให้ผู้วิจัยเชื่อว่ายังมี องค์ประกอบอีกอย่างหนึ่งที่จะทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการได้อย่างรวดเร็วก็คือการเพิ่มชั่วโมงการเรียน หรือเพิ่มโอกาสในการรับภาษาและใช้ภาษาให้กับผู้เรียนมากขึ้น และวิธีการหนึ่งที่จะทำเช่นนี้ได้ก็ คือการจัดการสอนแบบเข้มให้กับผู้เรียนดังที่จะกล่าวโดยละเอียดในลำดับต่อไป

3.2 การสอนแบบเข้ม

การคาดหวังว่าจะพัฒนาผู้เรียนโดยจัดสรรเวลาในการเรียนการสอนอย่างที่เป็นอยู่ใน ประเทศไทยในปัจจุบันนี้ จัดว่าเป็นการจัดการเรียนการสอนที่ยังไม่เข้มเพียงพอที่จะทำให้เกิดการ เปลี่ยนแปลงในตัวผู้เรียนได้เลย

จากการศึกษาของ Carroll (1967) (อ้างใน Hadley 2001:22) พบว่า “ผู้เรียนระดับปานกลางที่เรียนวิชาภาษาต่างประเทศเป็นวิชาเอกในระดับอุดมศึกษา สามารถพูดและเข้าใจภาษานั้นในระดับ 2+ ของการทดสอบจัดระดับตามหลักเกณฑ์ FSI” นั่นหมายถึงนักศึกษาเหล่านั้นได้เรียนภาษานั้นอย่างเข้มข้นตลอดหลักสูตร 4 ปี ส่วนผู้ที่ไม่ได้เรียนภาษานั้นเป็นวิชาเอกความสามารถยิ่งด้อยลงไปกว่านั้น และผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อนแทบจะไม่สามารถเข้าเกณฑ์แม้แต่ในระดับต่ำสุดได้

หน่วยงาน Educational Testing Service (ETS) ก็ได้ทำการศึกษาในปี 1979 โดยการทดสอบความสามารถของผู้เรียนภาษาสเปนจำนวน 30 คน ที่เรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ปรากฏว่า ไม่มีผู้ใดมีความสามารถในระดับ Level 1 เลย มีบางส่วนอยู่ในระดับ 0+ และส่วนใหญ่อยู่ในระดับ 0

Hamm (1988) (อ้างใน Hadley, 2001:25) พบว่าผู้เรียนต้องได้เรียนภาษาต่างประเทศมาแล้ว 3,000 ถึง 7,000 ชั่วโมง จึงจะสามารถสื่อสารได้อย่างดีและแสดงออกด้วยภาษานั้นได้สบายๆ แต่เธอก็ยอมรับว่าความสามารถนั้นขึ้นอยู่กับความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นปัจจัยสำคัญด้วย ไม่ได้ใช้จำนวนชั่วโมงเป็นตัวชี้วัดความสามารถทางภาษาเพียงอย่างเดียว

Foreign Service Institute (FSI) ก็ได้พยายามศึกษาผู้เรียนที่มาเรียนภาษาอังกฤษแบบเข้มข้นกับ FSI จากหลายๆประเทศ ระดับความสามารถของผู้เรียนจากประเทศเหล่านั้นมีความสัมพันธ์กับชั่วโมงเรียน โดยแบ่งเป็นผู้เรียนที่มีพัฒนาการระดับต่ำ ปานกลาง และระดับสูงตามตารางที่ปรากฏใน Hadley (2001: 26) ที่แสดงดังต่อไปนี้

GROUP I: Afrikaans, Danish, Dutch, French, Haitian Creole, Italian, Norwegian, Portuguese, Romanian, Spanish, Swahili, Swedish

Length of Training	Aptitude for Language Learning		
	Minimum	Average	Superior
8 weeks (240 hours)	1	1/1+	1+
16 weeks (480 hours)	1+	2	2+
24 weeks (720 hours)	2	2+	3

GROUP II: Bulgarian, Dari, Farsi, German, Greek, Hindi, Indonesian, Malay, Urdu

Length of Training	Aptitude for Language Learning		
	Minimum	Average	Superior
16 weeks (480 hours)	1	1/1+	1+/2
24 weeks (720 hours)	1+	2	2+/3
44 weeks (1320 hours)	2/2+	2+/3	3/3+

GROUP III: Amharic, Bengali, Burmese, Czech, Finnish, Hebrew, Hungarian, Khmer, Lao, Nepali, Philipino, Polish, Russian, Serbo-Croatian, Sinhala, Thai, Tamil, Turkish, Vietnamese

Length of Training	Aptitude for Language Learning		
	Minimum	Average	Superior
16 weeks (480 hours)	0+	1	1/1+
24 weeks (720 hours)	1+	2	2/2+
44 weeks (1320 hours)	2	2+	3

GROUP IV: Arabic, Chinese, Japanese, Korean

Length of Training	Aptitude for Language Learning		
	Minimum	Average	Superior
16 weeks (480 hours)	0+	1	1
24 weeks (720 hours)	1	1+	1+
44 weeks (1320 hours)	1+	2	2+
80–92 weeks (2400–2760 hours)	2+	3	3+

Source: Judith E. Liskin-Gasparro. *ETS Oral Proficiency Testing Manual*. Princeton, N.J.: Educational Testing Service, 1982. Reprinted by permission.

จากตารางข้างต้น จะเห็นได้ว่าผู้เรียนต่างชาติที่ต้องการเรียนภาษาไทยอยู่ในกลุ่มที่ 3 และผู้เรียนที่มีความถนัดทางภาษาต่ำสุด จะต้องใช้เวลาเรียนถึง 480 ชั่วโมงถึงจะพัฒนาความสามารถให้อยู่ในระดับ 0+ หรือถ้าเป็นผู้ที่มีความถนัดมาก และมีเวลา 480 ชั่วโมงเท่ากันก็อาจจะพัฒนาไปจนถึงระดับ 1+ ได้

ผู้วิจัยเชื่อว่าจำนวนชั่วโมงในตารางข้างต้น น่าจะสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในทางกลับกัน กล่าวคือผู้เรียนที่มีภาษาแม่เป็นภาษาไทยและต้องการเรียนภาษาอังกฤษ ก็ต้องใช้เวลาใกล้เคียงกัน คืออย่างน้อยถ้ามีการตั้งเป้าหมายให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้บ้างในสภาวะการเรียนแบบที่มีการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (EFL) ซึ่งมีโอกาสใช้ภาษาในห้องเรียนน้อย ก็ต้องใช้เวลาประมาณ 480 ชั่วโมงเช่นกัน

แต่ปรากฏว่าการจัดการเรียนการสอนในประเทศไทยส่วนมากแล้วนักเรียนจะได้เรียนภาษาอังกฤษภาคเรียนละ 48 ชั่วโมง การจะเรียนให้ได้ 480 ชั่วโมงต้องใช้เวลา 10 ภาคเรียน หรือ 5

ปีการศึกษา และถึงกระนั้นการทิ้งช่วงห่างโดยการเรียนเพียงสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 1 ชั่วโมง 30 นาที ประกอบกับข้อจำกัดอีกมากมาย เช่นผู้สอนขาดการฝึกอบรมมาอย่างเหมาะสม ไม่มีความสามารถในการสอนด้วยวิธีใช้ภาษาอังกฤษตลอดเวลา อุปกรณ์และสื่อการสอนมีไม่มากพอ หรือไม่เหมาะสม เป็นต้น ล้วนแต่เป็นองค์ประกอบที่เป็นปัจจัยทางลบให้กับผู้เรียนทั้งนั้น

การจัดการเรียนการสอนแบบเข้มหรือการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เป็นทั้งผู้รับภาษากับเป็นผู้ใช้ภาษามากขึ้นนั้นมิใช่ผู้เกี่ยวข้องได้พยายามดำเนินการมาหลายรูปแบบตามแต่สถานการณ์จะเอื้ออำนวย ทั้งนี้จะขอกล่าวถึงวิธีการเหล่านั้นโดยสังเขปคือ

ทางเลือกที่ 1 วิธี “submersion” คือวิธีที่ปล่อยให้ผู้เรียนจากต่างชาติเข้าเรียนร่วมในชั้นเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสอนไปเลย วิธีนี้ผู้เรียนบางส่วนอาจจะล้มเหลว และบางส่วนอาจจะรอด การปล่อยผู้เรียนให้ sink-or-swim นี้มีการรับทราบกันดีว่าวิธีนี้ไม่ควรใช้โดยไม่จำเป็น

ทางเลือกที่ 2 วิธี “immersion” คือ การจัดให้ผู้เรียนภาษาต่างประเทศเช่นผู้ที่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษเข้าเรียนในโรงเรียนสำหรับชาวต่างชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษในสอนทุกวิชา ในชั้นเรียนนั้นต้องไม่มีนักเรียนผู้เป็นเจ้าของภาษาเลย เพื่อที่จะให้ผู้สอนสามารถสอนเนื้อหาของแต่ละวิชาด้วยภาษาอังกฤษที่ปรับให้ผู้เรียนเข้าใจได้โดยไม่ต้องกังวลกับผู้เป็นเจ้าของภาษาในชั้นเรียนเดียวกัน แล้วการสอนก็เน้นเนื้อหาของแต่ละวิชามากกว่าการเน้นการสอนภาษา หรือที่เรียกว่า content-based instruction

การจัดการเรียนแบบ immersion นี้เริ่มขึ้นในประเทศแคนาดา เมื่อปี 1965 โดยมีจุดประสงค์ในการสอนภาษาฝรั่งเศสให้แก่นักเรียนที่มีภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ แล้วหลังจากนั้นการจัด immersion program ก็ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในตอนเหนือของอเมริกาสำหรับสอนวิชาภาษาต่างประเทศอื่นๆ เช่น ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ภาษาสเปน ภาษาญี่ปุ่น และภาษาจีน

Genesee (1995) ได้นำเสนอข้อดีของ immersion programs ไว้ดังนี้

- เป็นการเรียนการสอนแบบบูรณาการภาษาเข้าด้วยกันกับเนื้อหาวิชา
- เป็นการจัดการเรียนการสอนที่ต้องการสร้างสภาพแวดล้อมแบบ discourse-rich ให้แก่ผู้เรียน
- เป็นการจัดการเรียนการสอนที่มีการวางแผนการใช้ภาษาให้ควบคู่กับเนื้อหาแต่ละวิชาอย่างมีระบบ

- เมื่อมีการผสมผสานเนื้อหาเข้าด้วยกันกับภาษา จะทำให้ผู้เรียนได้ตระหนักว่าในวงการต่างก็มีการใช้ภาษาที่ต่างกัน เช่นภาษาที่ใช้ในวิชาคณิตศาสตร์ ไม่เหมือนกับภาษาที่ใช้ในวิชาสังคมศาสตร์ เป็นต้น

รายละเอียดทั้ง 4 ประการล้วนแต่มีบทบาทสำคัญในการรับภาษาที่สอง (second language acquisition) ทั้งสิ้น

แต่มีผู้วิเคราะห์ผลการสอนแบบ immersion บางคนเช่น Swain และ Lapkin (1989) (อ้างใน Hadley, 2001: 165) ได้ชี้ให้เห็นว่าการสอนแบบนี้ก็มีปัญหาเช่นกัน คือผู้เรียนจะพัฒนาการทางภาษาไม่ได้ในระดับที่พึงประสงค์นักเพราะผู้สอนจะเน้นการสอนเนื้อหามากกว่าสอนภาษา ทำให้ผู้เรียนได้รับทักษะทางภาษาไปอย่างไม่สมบูรณ์ จึงคล้ายๆ กับปัญหาการสอนแบบที่เน้นแต่ไวยากรณ์อย่างเดียวก็ไม่ทำให้ทักษะการฟังพูดเป็นไปด้วยดี เพราะฉะนั้นการเรียนการสอนแบบ immersion นั้นต้องมีการวางแผนการสอนอย่างมีระบบอย่างจริงจังจึงจะได้ผลเต็มที่

ทางเลือกที่ 3 วิธีสอนแบบ bilingual education คือการจัดการเรียนการสอนที่ผู้เรียนได้ทั้งภาษาแม่และภาษาที่สอง แต่ปรากฏว่า การจัดการเรียนแบบนี้ได้รับการวิพากวิจารณ์ว่าเป็นการจัดการศึกษาที่ราคาแพง การจัดหาบุคลากรหรือผู้สอนที่เหมาะสมก็ทำได้ยาก การจัดหาสื่อการสอนก็ทำได้ลำบาก

ทางเลือกที่ 4 คือการสอนแบบ ESL/EFL มีทั้งการจัดการเรียนแบบเต็มภาคการศึกษา (regular program) และการจัดการเรียนการสอนแบบเข้มข้น ระยะสั้น (intensive program) ที่เป็นที่ยินยอมอย่างแพร่หลายในการจัดหลักสูตรให้ชาวต่างชาติเรียนภาษาของชาตินั้นๆ ได้อย่างรวดเร็ว

การจะจัดการเรียนการสอนโดยทางเลือกใดทางเลือกหนึ่งนั้น ขึ้นอยู่กับนโยบายและความพร้อมของแต่ละสถานศึกษา ตามแต่สถานการณ์จะอำนวย

แต่ถ้าสถานศึกษาแต่ละแห่งมีทางเลือกได้ การเพิ่มความเข้มและเพิ่มโอกาสให้ผู้เรียนได้สัมผัสและใช้ภาษานั้นมากๆ น่าจะเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด ทั้งนี้ Lightbown และ Stada (อ้างในเล่มเดียวกัน) ได้ยืนยันจากการเปรียบเทียบผลการเรียนจำนวน 320 ชั่วโมง ของผู้เรียนแบบเข้มกับผู้เรียนที่เรียนในระบบปกติ ผลการศึกษาพบว่าผู้เรียนแบบเข้มพัฒนาทักษะความเข้าใจภาษาสูงกว่าผู้เรียนในรูปแบบปรกติอย่างเห็นได้ชัด มีความคล่องแคล่วในการพูดจาสื่อสารดีกว่า มีความ

มั่นใจในการใช้ภาษาสูงกว่าผู้เรียนในรูปแบบปกติอื่นๆ ที่ใช้เวลาเรียนเพียง 5 เดือน ในขณะที่ผู้เรียนแบบปกติได้เรียนภาษานั้นมาแล้ว 5 ถึง 7 ปี

สรุป

แนวทางการแก้ปัญหาให้แก่ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อนน่าจะเริ่มต้นจากการสอนทักษะที่ผู้เรียนเห็นคุณค่าและได้ใช้ในชีวิตจริงได้คือทักษะการสื่อสารโดยการฟังและพูด และการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สัมผัสหรือใช้ภาษานั้นให้มากที่สุดและมีความถี่ในการได้ใช้ภาษาและรับภาษาได้มากที่สุดอย่างน้อยเป็นเวลาถึง 480 ชั่วโมง จึงจะพอสื่อสารขั้นต้นได้

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนฟัง-พูดและการสอนแบบเข้ม ให้แก่ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อน ปรากฏว่างานวิจัยที่ครอบคลุมกระบวนการเรียนการสอนที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับงานวิจัยครั้งนี้ค่อนข้างมีน้อยมาก จึงขอเสนองานวิจัยแยกออกเป็น 3 ส่วน ที่ตรงกับการนำมาใช้เป็นกรอบแนวคิดสำหรับงานวิจัยครั้งนี้ คืองานวิจัยเกี่ยวกับการสอนฟัง-พูด งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบเข้ม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อน โดยมีรายละเอียดของแต่ละส่วนดังนี้

4.1 งานวิจัยเกี่ยวกับการสอนฟัง-พูด

ได้มีผู้วิจัยที่ได้จัดการสอนฟัง-พูดด้วยวิธีที่แตกต่างจากการสอนแบบปกติ เช่นการใช้กิจกรรม เกม บทบาทสมมุติ สถานการณ์จำลอง และการสอนกลวิธีในการสื่อสารต่างๆ ฯลฯ โดยมีผลการวิจัยที่สรุปพอเป็นสังเขปดังนี้

เทพพรชัย รัตนูปการ (2535) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพการเสริมการสอนทักษะฟัง-พูดโดยใช้หลักกิจกรรมเพื่อการสื่อสารกับการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยสรุปได้ว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 นั่นคือกลุ่มทดลองที่สอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารที่หลากหลาย มีประสิทธิภาพในการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่สอนตามวิธีปกติ ซึ่งงานวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของภาวนา เติญชรสวัสดิ์ (2537) ที่ทำการศึกษาผลของกิจกรรมสถานการณ์จำลอง ในภาษาอังกฤษเฉพาะกิจสำหรับนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต สาขาวิชาการท่องเที่ยว การจัดการโรงแรม และการเลขานุการ ที่เรียนวิชาฟัง-พูด 1 (EG 2401) ภาคปลาย ปีการศึกษา 2536 – 2537 จำนวน 30 คน ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ จากการทดสอบของกลุ่มตัวอย่างซึ่งได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมในลักษณะสถานการณ์

จำลองหลายโอกาสที่สร้างขึ้นสำหรับการวิจัยสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 60 ตามเกณฑ์การวัดผลที่กำหนดไว้ และคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนและหลังการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยการสอนทักษะการพูดโดยผสมผสานใช้สถานการณ์จำลอง บทบาทสมมติ และเกมได้แก่ งานวิจัยของ สิริพร ชื่องกลาง (2538) ซึ่งทำการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างวิธีการสอนที่ใช้สถานการณ์จำลอง บทบาทสมมติ และเกมกับวิธีสอนแบบปกติ ในการสอนทักษะการพูดสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2538 ของโรงเรียนวัดสังเวช เขตพระนคร กรุงเทพฯ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า 1) ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารสูงกว่าก่อนการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารสูงกว่าที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบปกติ และ 3) นักเรียนเห็นด้วยกับการนำกิจกรรมเพื่อการสื่อสารมาใช้ประกอบการเรียนการสอนการพูดตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยของสิริพร ชื่องกลางสอดคล้องกับงานวิจัยของสุริยัวรรณ นัตรอนันตเวช (2537) ที่ได้ทำการศึกษาผลของกิจกรรมฟัง-พูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาการท่องเที่ยวและการโรงแรม โดยการใช้การปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนในห้องเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยพายัพ ที่เรียนวิชา English Conversation for Hotel and Tourism (MT 384) ในภาคฤดูร้อน ปีการศึกษา 2536 – 2537 ผลการวิจัยสรุปว่า คะแนนเฉลี่ยรวมและคะแนนการทดสอบแต่ละหน้าที่ทางภาษาของนักศึกษาที่ได้จากการทดสอบหลังการสอนสูงกว่าที่ได้จากการทดสอบก่อนการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ผลจากแบบสอบถามยังแสดงให้เห็นว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ดีต่อกิจกรรมแบบใช้การปฏิสัมพันธ์

นอกจากกิจกรรมที่หลากหลายแล้ว การสอนกลวิธีในการสื่อสารก็มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนเช่นกัน เช่นจากการศึกษาของสมบัติ สิริคงคาสกุล (2539) ที่ทำการศึกษาผลการสอนกลวิธีในการสื่อสารที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนธนบุรีวิทยาทพิพัลารักษ์ กรุงเทพฯ ปีการศึกษา 2539 ผลการวิจัยสรุปว่านักเรียนที่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสารมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่าและมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 แต่ไม่มีความคงทนทางความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแต่ประการใด

วิธีการสอนฟัง-พูดที่น่าสนใจอีกรูปแบบหนึ่งคือการให้รางวัลเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนพยายามพูดให้มากขึ้น จากรายงานของ Brown (2006) ซึ่งได้ทำการวิจัยเป็นกรณีศึกษาเพื่อเพิ่มการมีส่วนร่วมในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยที่มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต กรุงเทพมหานคร และรายงานไว้โดยสรุปว่า ในเดือนพฤศจิกายน 2003 ตนเองได้รับมอบหมายให้สอนวิชา “Beginner English Conversation skills” และพบว่าหลังจากได้อธิบายให้ผู้เรียนทราบว่า conversation หมายถึง การคุยที่รวมถึงการพูดคุยกันเองในกลุ่มผู้เรียนและการคุยกับครูผู้สอน ปรากฏว่าเหตุการณ์ไม่ได้ง่ายอย่างที่ตนคาดคิด เมื่อครูถามคำถามที่คาดว่าจะได้รับคำตอบจากผู้เรียนทั้งชั้น ปรากฏว่าแทบจะไม่มีใครตอบเลย ครั้นเมื่อป้อนคำถามโดยตรงไปที่นักศึกษาคนใดคนหนึ่ง สิ่งที่มีมักจะได้รับก็คือ นักศึกษาคคนนั้นจะหันไปหาเพื่อนแล้วหลังจากคุยกันเป็นภาษาไทยไปชั่วครู่ จึงหันมาตอบค่อยๆ ว่า yes หรือ no เวลาที่ผู้สอนสั่งให้นักศึกษาจับคู่สนทนาแล้วมาเข้าสอบ ทุกคนจะเขียนบทสนทนาใส่กระดาษเล็กๆ มาอ่านหรือท่องให้ครูฟัง สรุปแล้วก็คือว่าการสื่อสารอย่างมีความหมายเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ไม่ได้เลย

ในภาคเรียนถัดมา ตนเองได้รับมอบหมายให้สอน “Intermediate Conversation Skills” และผู้เรียนหลายคนก็เป็นกลุ่มเดียวกับที่เคยเรียนกับตนเองมาในภาคเรียนที่แล้ว ความรู้สึกอยากแก้ปัญหาที่พบมาจึงได้พยายามเปลี่ยนแปลงวิธีการประเมินผลการเรียนด้วยการใช้วิธี “instant reward and recognition system” มาใช้ในห้องเรียนเพื่อเพิ่มการมีส่วนร่วมของผู้เรียน

หลักการที่ Brown นำมาใช้มาจากการรายงานของ Hadley (1977) และ Jeffrey (2003) (อ้างใน Brown, 2006) ที่เกี่ยวกับวิธีการสอนที่ปฏิบัติกันในสถาบันอุดมศึกษาในญี่ปุ่นหลายสถาบัน นั่นคือการมอบเหรียญ หรือก้อนหินเล็กๆ ให้แก่คนที่มีส่วนร่วมในการสนทนาในชั้นเรียนทุกครั้ง แล้วก็นำมาแลกเป็นคะแนนในตอนจบชั่วโมง ปรากฏว่าผู้เรียนพอใจที่จะได้คะแนนเพิ่มเป็นรางวัลในขณะที่พูด จึงพยายามมีส่วนร่วมในชั้นเรียนอย่างเต็มที่และแรงจูงใจในการเรียนก็มากขึ้นด้วย Brown จึงอยากนำผลการทดลองนั้นมาดัดแปลงใช้กับนักศึกษาไทย

Brown ทำงานร่วมกับอาจารย์ชาวไทยอีก 1 คนที่สอนวิชาเดียวกัน แต่ละคนละกลุ่ม มีการปรึกษาหารือกันอย่างสม่ำเสมอ เพื่อทดลองใช้วิธีการเดียวกัน กล่าวคือ Brown ได้ออกแบบ credit certificate สีเหลืองเพื่อแจกให้นักศึกษาคนละ 1 แผ่น ทุกครั้งที่นักศึกษาพูดนักศึกษาจะได้ credit stamp เป็นครั้งคะแนนจนถึง 3 คะแนนในแต่ละชั่วโมง รวมเป็น 40 %ของคะแนนปลายภาค คะแนนอื่นๆ ประกอบด้วย คะแนนเข้าชั้นเรียน 10% คะแนนเรียนรู้ด้วยตนเองในห้องปฏิบัติการภาษา 10% คะแนนสอบกลางภาค ปลายภาค และการสอบพูดอีก 2 ครั้ง อย่างละ 10% แทนการประเมินผลที่ผ่านมาคือจากการสอบการฟังและพูดที่รวมกันเป็น 80% อย่างที่เคยทำมา ซึ่งในมุมมองของ Brown ถือว่าเป็นความไม่สมจริงในการพูดหรือฟังเป็นอย่างยิ่ง

ผู้สอนเริ่มจากการอธิบายวิธีการเก็บคะแนนให้นักศึกษาเข้าใจ และทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าคุณเองเป็นผู้กำกับคะแนนของตนเอง ในช่วงต้นๆของภาคเรียน ผู้สอนให้ credit stamp อย่างใจ

กว้างมากเพื่อให้ผู้เรียนเกิดกำลังใจว่าตนเองสามารถแสวงหาคะแนนให้กับตนเองได้ไม่ยาก ผู้สอนใช้หนังสือชื่อ Let's Talk 3 (Jones, 2002) เป็นหลักในการกระตุ้นบทสนทนา และแบบฝึกหัดฟัง รวมทั้งมีการให้น้ำข้าวหนังสือพิมพ์มาเล่าสู่กันฟัง เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อนเตรียมตัวมาได้บ้าง ผลปรากฏว่าผู้เรียนเริ่มมีส่วนร่วมในการเรียนมากขึ้นเรื่อยๆ คนเรียนเก่งก็มักจะแย่งคนไม่เก่งพูด ทำให้ผู้สอนต้องหาวิธีแก้ปัญหาโดยให้ผู้ที่ต้องการตอบหรือพูดยกมือแสดงความจำนง แต่ในขณะเดียวกันผู้สอนก็ตั้งใจให้เวลาอีกเล็กน้อยแก่ผู้ที่มีความมั่นใจน้อยให้พอคิดคำตอบและยกมือบ้าง แล้วผู้สอนก็จะเลือกเรียกคนเก่งบ้าง คนไม่เก่งบ้างสลับกันไป ไม่ให้คนเก่งผูกขาดการแสดงออกแต่เพียงฝ่ายเดียว

ทุกสิ้นเดือน ผู้สอนก็จะรวบรวมคะแนนของผู้เรียนทุกคน ทำให้ติดตามได้ว่าผู้เรียนคนไหนสมควรได้รับโอกาสพูดมากขึ้นเมื่อยกมือขอตอบ ข้อสังเกตที่ Brown รวบรวมไว้ก็คือ ปัญหาที่นักเรียนมากในแต่ละห้อง ซึ่งมีจำนวนห้องละ 30 และ 31 คน จำนวนนี้เป็นตัวเลขไม่สูงนักตามมาตรฐานเอเชีย แต่ก็เป็นอุปสรรคในการสอนฟัง-พูดมากที่สุด ประการต่อมา Brown พบว่าระบบ instant reward นี้ ครูผู้สอนต้องมีการเตรียมการดี มีสมาธิสูง การจัดการชั้นเรียนและการเคลื่อนไหวรอบห้องเรียนต้องมากกว่าการสอนแบบยืนหน้าชั้น และระบบการรวบรวมคะแนนในขั้นสุดท้ายก็ต้องใช้ความละเอียดรอบคอบและใช้เวลามากขึ้น

ข้อสังเกตอีกประการหนึ่งก็คือผลการเรียนของผู้เรียนทั้งช่วงห่างกันน้อยลง นั่นคือผลจากการติดตามคะแนนของแต่ละคนทุกเดือนทำให้ผู้สอนสามารถกระตุ้นผู้เรียนระดับอ่อนให้ตามเพื่อนร่วมชั้นได้ดีมากขึ้น แต่ก็มีข้อที่ด้อยคือบางครั้งจะเป็นการจำกัดโอกาสของผู้เรียนเก่งๆ ไปบ้าง แต่โชคดีที่ผู้เรียนแบบนี้ได้คะแนน เกิน 40% จากการเรียน 30 ครั้งอยู่แล้ว

ประการสุดท้ายคือการใช้ระบบสะสมแต้มปีนี้ เป็นการวัดในเชิงปริมาณ คือการนับจำนวนครั้งของการพูด และน่าจะมีวิธีการนับคะแนนเชิงคุณภาพของสิ่งที่พูดได้ด้วย แต่อย่างไรก็ตามผู้สอนก็สามารถเดินไปถึงเป้าหมายในการเพิ่มความมั่นใจให้ผู้เรียนมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

ในตอนท้ายของภาคเรียน ผู้เรียนได้ตอบแบบสำรวจถึงความเห็นเกี่ยวกับวิธีการจัดการเรียนการสอนที่ผ่านมา นักศึกษา 91.8% เห็นว่าระบบนี้เป็นการวัดผลที่ดี 71.4% เห็นว่าการเรียนแบบนี้ทำให้พวกเขาเครียดน้อยลงเวลาต้องพูดภาษาอังกฤษเพราะมีความเคยชินในการต้องพูดมากขึ้น และ 93.8% บอกว่าการเรียนแบบนี้สนุกมาก

ส่วนในต่างประเทศ Evrim (2003) ได้ศึกษาทัศนคติของครูผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (EFL) ในระดับมัธยมศึกษาของประเทศตุรกี ต่อแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผลการศึกษาพบว่าครูส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ดีต่อแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร และเห็นพ้องว่ากิจกรรมคู่และกิจกรรมทั้งชั้นเรียนช่วยให้ทักษะการสื่อสารและการสนทนาดีขึ้น กระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในชั้นเรียน ฝึกใช้ภาษาได้ดีขึ้น และมีแรงจูงใจในการใช้ภาษามากขึ้น อย่างไรก็ตาม

ตามมีข้อจำกัดมากมายในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เช่น ระบบการศึกษาที่มีห้องเรียนขนาดใหญ่ นักเรียนขาดแรงจูงใจในการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน และตัวครูเองด้วย โดยปัญหาของครูมาจากความขัดแย้งระหว่างสิ่งที่ครูเชื่อและสิ่งที่ครูปฏิบัติได้จริงในบริบทและข้อจำกัด ต่างๆของโรงเรียน

งานวิจัยข้างต้นเป็นทัศนคติของผู้สอน ส่วนงานวิจัยที่เกี่ยวกับความรู้สึของผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษนั้น Saito (2004) ได้ศึกษาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในมุมมองของนักศึกษาญี่ปุ่นต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นแบบภาษาต่างประเทศ (EFL) และเป็นภาษาที่สอง (ESL) พบว่ากลุ่มที่ 2 (ESL) รู้สึกสบายใจในการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนมากกว่า ให้ความเวลาในการเรียนมากกว่า เข้าใกล้ชีวิตครูมากกว่า และชื่นชอบพฤติกรรมที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ในทางตรงกันข้าม นักศึกษากลุ่มที่ 1 (EFL) หลีกเลียงที่จะตอบคำถามครูเพราะกลัวเสียหน้า ซึ่งบริบทของตุรกีและ ญี่ปุ่น จะคล้ายกับระบบของไทยเพราะการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยจัดเป็นการเรียนกลุ่ม EFL เช่นกัน

การเรียนในห้องเรียนอาจจะไม่เพียงพอสำหรับการรับภาษาของผู้เรียน ฉะนั้นจึงมีผู้พยายามจะศึกษาเกี่ยวกับทักษะต่าง ๆ ที่ผู้เรียนได้ทำนอกห้องเรียนเช่น Lee (2005) ที่ได้ศึกษารูปแบบของภาษาอังกฤษแบบต่างๆ ที่นักศึกษาเกาหลีได้สัมผัสนอกชั้นเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชาวเกาหลีระดับมหาวิทยาลัย จำนวน 101 คน ผลการศึกษาพบว่า จาก 16 กิจกรรมในการพูด ฟัง อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน ผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่พูดหรือเขียนภาษาอังกฤษเลย และส่วนมากทำกิจกรรมการอ่านและเขียนที่จำกัดอยู่กับเนื้อหาที่เรียน นั้นหมายความว่าในบริบทของเกาหลี การเรียนภาษาต่างประเทศก็คล้ายๆ กับประเทศไทยคือผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษานอกห้องเรียนน้อยมาก

มีงานวิจัยที่พยายามเตรียมความพร้อม เพื่อช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการฟังมากขึ้น เช่น Teng (1999) ได้ศึกษารูปแบบคำถามและการอ่านคำถามก่อนการฟังภาษาอังกฤษ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของรูปแบบคำถาม แบบตัวเลือก คำถามต้องการข้อมูล (wh-questions) และแบบทดสอบโคลซ (cloze items) และการอ่านคำถามก่อนการทดสอบการฟัง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในประเทศจีน จำนวน 90 คน ที่แบ่งเป็น 2 กลุ่ม โดยกลุ่มหนึ่งให้อ่านคำถามก่อนฟังเรื่องราว และอีกกลุ่มหนึ่งไม่ให้อ่านคำถามก่อนการฟัง ทุกคนตอบคำถาม 3 ประเภทหลังจากการฟัง ผลปรากฏว่านักศึกษาตอบคำถามแบบตัวเลือกได้ดีกว่าการตอบคำถามแบบต้องการข้อมูลและแบบโคลซ นอกจากนี้การได้อ่านคำถามก่อนการฟังจะช่วยให้ผลการฟังดีขึ้น

นอกจากนี้ มีงานวิจัยที่เปรียบเทียบผลของการสอนทักษะฟังเพียงอย่างเดียวกับการสอนทุกทักษะได้แก่ งานวิจัยของ El-Koumy (2000) ที่ได้ศึกษาผลของการสอนรายทักษะกับการสอนภาษาทั้งหมดที่มีต่อความเข้าใจของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสามารถระดับสูงและระดับต่ำ กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จำนวน 96 คน ที่แบ่งเป็น 2 กลุ่ม โดยกลุ่มหนึ่งได้รับการสอนทักษะการฟังเพียงอย่างเดียว และอีกกลุ่มหนึ่งได้เรียนภาษาทั้งหมด คือ พูด ฟัง เขียน ถึงกันตามหัวข้อที่ชอบ และอ่านเรื่องที่ตนเองสนใจ ผลการศึกษาพบว่า จากการวิเคราะห์คะแนนความเข้าใจในการฟังทางสถิติชี้ให้เห็นว่า การฝึกทุกทักษะก่อนข้างมีประสิทธิภาพ แต่ยังไม่มากพอที่จะพัฒนาความเข้าใจในการฟังในเด็กที่มีความสามารถระดับต่ำ และพบว่า การสอนทักษะทั้งหมดมีประสิทธิภาพเฉพาะผู้ฟังที่มีความสามารถระดับสูงเท่านั้น ผลการวิจัยยังบอกได้ว่า การสอนทักษะการฟังเพียงอย่างเดียวไม่ได้พัฒนาความเข้าใจในการฟังทันที และ การสอนทักษะทั้งหมดจะไม่ได้ผลถ้าผู้เรียนไม่มีทักษะพื้นฐาน นั่นแปลว่าผู้เรียนระดับอ่อนไม่สามารถเรียนครบทุกทักษะได้เท่าเทียมกับผู้เรียนระดับเก่ง งานวิจัยจึงสรุปว่า วิธีสอนทั้งสองวิธีคือ แยกรายทักษะและบูรณาการ ไม่สามารถแยกจากกันได้ แต่น่าจะเสริมกันมากกว่า จึงควรมีวิธีการสอนที่สมดุลกัน ใน 2 วิธี ในกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถไม่เหมือนกัน (แตกต่างกัน เช่น เก่งกับอ่อน) ครูจึงควรเปลี่ยนวิธีจากที่ฝึกแบบควบคุมอย่างใกล้ชิด (controlled practice) ไปมุ่งเน้นกิจกรรมในผู้เรียนมากขึ้น

ยังมีนักวิจัยที่สนใจการสอนฟัง-พูดอีก 1 คนแต่ใช้เทคนิคการสอนต่างออกไป คือ Luchini (2003) ได้ทดลองสอนทักษะฟังพูดโดยใช้ tasks ที่ต้องผสมผสานกันทั้ง การเน้นความคล่องแคล่ว (fluency-focused) และเน้นความถูกต้อง (accuracy-focused) เป็นกรณีศึกษาในประเทศจีน โดยผู้เรียนเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ของ Shanghai Normal University วิชาเอกต่างๆ ยกเว้นเอกภาษาอังกฤษ จำนวน 268 คน ผู้เรียนมีระดับความสามารถตั้งแต่ low intermediate ถึง intermediate ได้เรียนภาษาอังกฤษมาในแบบ EFL จำนวน 8 ปี

การดำเนินการวิจัยเริ่มจาก

- กำหนดให้ผู้เรียนเข้าประจำกลุ่ม กลุ่มละ 5-6 คน
- สอนโดยเลือก comprehensible input เช่น วิดีโอ เทป บทเรียนอ่าน ซึ่งมีภาษาที่ต้องการสอนสอดแทรกอยู่
- ให้กลุ่มช่วยเหลือกันเพื่อนำเสนอข้อมูลที่ได้รับ (output) และให้สังเกตภาษาที่ตนเองพบว่ายากและเป็นอุปสรรคในการสื่อสาร แล้วไปเปรียบเทียบกับ input
- ผู้เรียนลองทำงานชิ้นใหม่ที่มีลักษณะภาษาลำบากกัน แต่บริบทต่างกัน
- อภิปรายผลและสะท้อนตนเอง

จากการกรอกแบบสะท้อนตนเองและการสัมภาษณ์ ปรากฏว่าผู้เรียนมีความระมัดระวังในทางโครงสร้างของภาษาและการออกเสียงมากขึ้นร้อยละ 86.69 มีความมั่นใจในตนเองและ self-esteem เพิ่มขึ้นร้อยละ 96.88 พัฒนาทักษะการสื่อสารทั้งฟังและพูดมากขึ้น(ทั้งความถูกต้องและคล่องแคล่ว) ร้อยละ 78.54 และ ฟังได้ดีขึ้นร้อยละ 62.82

สรุป ผลการวิจัยเกี่ยวกับการสอนฟัง-พูดภาษาอังกฤษแสดงให้เห็นว่าครูส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ดีต่อแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร และเห็นพ้องว่ากิจกรรมคู่และกิจกรรมทั้งชั้นเรียน รวมทั้งการใช้สถานการณ์จำลอง บทบาทสมมุติ เกม การให้อ่านคำถามก่อนฟัง การสอนกลวิธีสื่อสาร การให้รางวัล หรือการกำหนด tasks ที่เน้นทั้งความถูกต้องและความคล่องแคล่ว ช่วยให้ทักษะการสื่อสารและการสนทนาดีขึ้น กระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในชั้นเรียน ฝึกใช้ภาษาได้ดีขึ้น และมีแรงจูงใจในการใช้ภาษามากขึ้น

4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนแบบเข้ม

Lightbown & Stada (1987, 1989) ศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนของผู้เรียนแบบเข้มกับผู้เรียนที่ไม่เคยผ่านการเรียนแบบเข้ม จำนวนมากกว่า 1,000 คน จาก 40 ห้องเรียนที่เรียนแบบเข้ม และ ผู้เรียนอีกประมาณ 200 คนจากโปรแกรมปกติ โดยผู้เรียนได้เข้าเรียนเป็นจำนวน 320 ชั่วโมง ผลการศึกษาพบว่าผู้เรียนแบบเข้มพัฒนาทักษะความเข้าใจภาษาสูงกว่าผู้เรียนในรูปแบบปกติอย่างเห็นได้ชัด มีความคล่องแคล่วในการพูดจาสื่อสารดีกว่า มีความมั่นใจในการใช้ภาษาสูงกว่าผู้เรียนในรูปแบบปกติทั้งๆ ที่ใช้เวลาเรียนเพียง 5 เดือน ในขณะที่ผู้เรียนแบบปกติได้เรียนภาษานั้นมาแล้ว 5 ถึง 7 ปี

การจัดการสอนแบบเข้มบางแห่งจัดในลักษณะเป็นค่าย ตัวอย่างเช่น Wighting et al. (2005) ได้รายงานการศึกษาการจัดค่ายภาษาอังกฤษในภาคฤดูร้อน ปี 2004 ในประเทศจีน สำหรับเยาวชนอายุระหว่าง 8 – 18 ปี เพื่อเรียนการสนทนาภาษาอังกฤษแบบเข้มด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย

การดำเนินการจัดค่ายฤดูร้อนนี้เกิดจากการที่ประเทศจีนมีความต้องการให้ประชากรของตนสามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้ในยุคที่มีการติดต่อกันทางเศรษฐกิจและการเมืองทั่วโลก อีกทั้งประเทศจีนมีชัยชนะในการแข่งขันเพื่อขอเป็นเจ้าภาพจัดงานโอลิมปิกฤดูร้อนในปี 2008 จำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อเป็นตัวกลางในการสื่อสารยังมีมากขึ้น รัฐบาลจีนเตรียมการรองรับเหตุการณ์ใหญ่ครั้งนี้โดยการจัดฝึกอบรมภาษาอังกฤษให้กับกลุ่มผู้ขับรถรับจ้างสาธารณะ มัคคุเทศก์ และเจ้าหน้าที่รัฐ เป็นต้น (Nunan, 2003; Luchini, 2004; Zhang, 2004)(อ้างใน Wighting et al., 2005)

เหตุผลอีกประการหนึ่งที่มีการนำร่องจัดค่ายฤดูร้อนและมีการติดตามผลอย่างเป็นระบบก็ เพราะว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ประเทศจีนดำเนินการมาเป็นเวลานานนั้น ประสบความสำเร็จอย่างยิ่งในด้านไวยากรณ์ แต่ไม่ประสบความสำเร็จในการทำให้ผู้เรียนพูด ภาษาอังกฤษอย่างคล่องแคล่ว Ashmore (2003) อ้างว่า Liu (2001) รายงานว่าหลังการเรียน ภาษาอังกฤษไปแล้ว 800 ชั่วโมง นักศึกษาจีนยังอยู่ในสภาพ “หูหนวกและเป็นใบ้ในภาษาอังกฤษ”

ผู้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายฤดูร้อนครั้งนี้เป็นเยาวชนจีนที่อยู่ในย่านชานเมืองของกรุงปักกิ่ง จำนวนทั้งสิ้น 149 คน เป็นชาย 69 คน และ หญิง 80 คน ครอบครัวมีฐานะดีพอที่จะจ่ายค่าเล่าเรียน ครั้งนี้ได้เอง ผู้เรียนจัดว่าเป็นผู้มีความสามารถระดับปานกลางถึงระดับสูง

ครูประจำค่ายมี 2 กลุ่ม คือเป็นครูจากสหรัฐอเมริกา 10 คน (แต่ไม่ได้เป็นครูที่เคยสอน ภาษาอังกฤษมาก่อน) และ ครูภาษาอังกฤษที่เป็นชาวจีนในท้องถิ่นนั้น จำนวน 10 คน ทั้งนี้ยังมีการ จัดหาผู้ช่วยครูที่เป็นเยาวชนมาจากท้องถิ่นเดียวกันกับครูชาวอเมริกันอีก จำนวน 24 คน

การจัดการเรียนการสอนเป็นเวลาทั้งสิ้น 3 สัปดาห์ ทุกคนพักอยู่ในโรงแรมเดียวกัน ตาราง เรียนประจำวันเริ่มตั้งแต่ 8 โมงเช้า ถึง 21.00 น. มีการจัดแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มละ 18 คน มีผู้ดูแล เป็นครูชาวอเมริกัน 1 คน ครูชาวจีน 1 คน และผู้ช่วยชาวอเมริกัน 2 คน ทุกชั้นเรียนจะมีกำหนดการ เข้าเรียนอย่างเป็นทางการอย่างน้อยวันละ 3 ครั้ง ๆ ละ 45 นาที ในเวลาที่เหลือจะเป็นเวลาทำ กิจกรรมทางศิลปะ หัตถกรรม ร้องเพลง เต้นรำ ละคร กีฬา และทัศนศึกษานอกสถานที่ การดำเนิน กิจกรรมทุกอย่างใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลาง

การเก็บรวบรวมข้อมูลทำโดย 2 วิธี คือการตอบแบบสอบถามและการสัมภาษณ์แบบมีเค้าโครง ผลการวิจัยสรุปว่า

1. ผู้เรียนในค่ายครั้งนี้มีแรงจูงใจสูงขึ้นจากการได้พูดภาษาอังกฤษตลอดเวลา ทั้งกับครู ชาวอเมริกัน ครูชาวจีน และผู้ช่วยครูที่มีวัยใกล้เคียงกับตนเอง รวมทั้งกิจกรรมที่ หลากหลายทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ทักษะการ สื่อสารของตนดีขึ้น
2. ครูชาวจีนได้เรียนรู้วิธีการสอนใหม่ๆจากครูชาวอเมริกัน ได้เพื่อนใหม่ ได้เรียนรู้ วัฒนธรรมของต่างชาติ และได้โอกาสเพิ่มทักษะให้กับตนเอง และเข้าใจวิธีการเรียนรู้ ของนักเรียนชาวจีนดีขึ้น
3. ครูชาวอเมริกันได้เพื่อนร่วมงานที่เข้าใจกันดีขึ้นและได้แบ่งปันทักษะความชำนาญของ แต่ละคนให้กับเพื่อนร่วมคณะ ได้เพื่อนใหม่ที่เป็นครูและนักเรียนชาวจีน ได้เข้าใจ ขนบวัฒนธรรมของต่างชาติดีขึ้น ได้ประสบการณ์และเปลี่ยนมุมมองโลก

ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า ควรมีการรวบรวมข้อมูลในเชิงปริมาณด้วยว่า จากการที่ทุกคนรู้สึกว่ ทุกฝ่ายได้ประสบการณ์ที่ดี ผู้เรียนมีความรู้สึกว่าตนเองพัฒนาขึ้นนั้น ควรมีมาตรการให้วัดได้ว่มี การพัฒนาจากระดับใดไปสู่ระดับใด

ในด้านจำนวนชั่วโมงของการสอนแบบเข้มข้น ปรากฏว่านักวิจัยแต่ละคนต่างก็กำหนดจำนวนชั่วโมงเรียนตามความเหมาะสมและตามแต่ละสถานการณ์ของแต่ละแห่ง Archibald et al. (2004) ได้รายงานการทดลองการสอนภาษาฝรั่งเศสแบบเข้มข้นไว้หลายชุด แต่ผู้วิจัยจะเลือกเฉพาะการทดลองที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ เช่น การทดลองของ Netten & Germain ที่ดำเนินการในเมือง Newfoundland และ Labrador ในปี 1998-2001 ใช้เวลา 5 เดือน

การสอนแบบเข้มข้นครั้งนี้มีกรอบแนวคิด 5 ประการคือ

1. ต้องมีชั่วโมงสอนมากกว่า 100 ชั่วโมงต่อปี
2. เน้นการให้เวลาในการเรียนภาษาที่ 2 (L2) ให้มากที่สุด
3. เน้นการเรียน L2 ไม่ใช่เน้นวิชาอื่นๆ
4. เน้นการเรียนเพื่อสื่อสาร ไม่ใช่เน้นการวิเคราะห์ไวยากรณ์
5. เน้นการพัฒนาทั้งความคล่องแคล่วและความถูกต้องของการสื่อสาร

ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนสื่อสารได้คล่องแคล่ว มีความมั่นใจ มี self-esteem สูงขึ้น และมีทัศนคติที่ดี และแจ้งความจำนงค์ที่จะเรียนภาษาฝรั่งเศสในระดับสูงขึ้นไปอีก

ผู้วิจัยที่ทำการทดลองสอนแบบเข้มข้นอีก 1 ทีม คือ Lapkin et al. (1988) ได้ทำการทดลองสอนภาษาฝรั่งเศสที่เมือง Ontario ซึ่งกำหนดชั่วโมงสอนภาษาฝรั่งเศสในหลักสูตรปกติปีละ 120 ชั่วโมง โดยแบ่งการจัดการเรียนการสอนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 จัดการเรียนแบบปกติ คาบละ 40 นาที ทุกวัน เป็นเวลา 10 เดือน (กลุ่มควบคุม)

กลุ่มที่ 2 จัดคาบการเรียนให้ยาวขึ้น คาบละ 80 นาที ทุกวัน ใช้เวลาน้อยลงครึ่งหนึ่ง คือใช้เวลา 5 เดือน

กลุ่มที่ 3 จัดการเรียนให้ยาวขึ้นเป็นคาบละครึ่งวัน ทุกวัน ใช้เวลาน้อยลงอีกครึ่งหนึ่งคือ 10 สัปดาห์ หรือ สองเดือนครึ่ง

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนในกลุ่มที่ 3 พัฒนาทักษะอ่านเขียนได้ดีกว่ากลุ่มที่ 1
2. ไม่พบความแตกต่างทางการพูด ฟัง และเขียนของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม แต่กลุ่ม 80 นาที มีการพัฒนาทักษะการอ่านดีกว่ากลุ่ม 40 นาที
3. กลุ่ม 80 นาที และกลุ่มครึ่งวัน ผ่านการวัดผล 5 ใน 6 วิธีของ French test measures
4. กลุ่ม 40 นาที ผ่านการวัดผลเพียง 2 ใน 6 ของ French test measures

กล่าวโดยสรุปของงานวิจัยชิ้นนี้ก็คือกลุ่มที่เรียนแบบเข้มข้น จำนวนชั่วโมงในแต่ละวันมากกว่าและใช้ช่วงเวลาด้าน เรียนเข้มข้นภายใน สองเดือนครึ่ง หรือ 5 เดือน ได้ผลการเรียนดีกว่าและผ่านมาตรฐานการวัดผลตรงตามจุดประสงค์มากกว่าการเรียนเพียง 40 นาที ทุกวันตลอดทั้งปี

สรุป การจัดการเรียนการสอนแบบเข้มมีทั้งการจัดค่ายเฉพาะกิจ หรือการจัดในชั้นเรียนตามปกติ แต่ต้องประกอบหลักคือการให้ผู้เรียนรับภาษามากขึ้นทุกวันๆละมากกว่า 40 นาที ทำให้ได้ชั่วโมงรวมมากกว่าหรือเท่ากับการจัดการเรียนการสอนแบบปกติ แต่ใช้เวลาระยะสั้นกว่ามาก เช่นการจัดการสอนให้ได้ 100 ชั่วโมงในเวลา 10 สัปดาห์ แทนการเรียนแบบปกติที่ใช้เวลานานถึง 10 เดือนเพราะมีการทิ้งระยะระหว่างการสอนแต่ละครั้งนานถึง 3-7 วัน และการสอนควรเน้นการสื่อสารและความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาและอาจจำเป็นต้องแยกเรียนต่างช่วงเวลากับวิชาอื่นๆ เพื่อเพิ่มโอกาสให้ได้รับและใช้ภาษามากขึ้น

4.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนระดับอ่อน

Chung (1999) ได้ทำการทดลองให้นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 ชาวไต้หวันที่กำลังเรียนภาษาอังกฤษเป็น EFL โดยแบ่งเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามเกรดที่ได้รับมาในวิชาก่อนหน้า ผู้เรียนถูกแบ่งเป็น 4 พวก พวกที่ 1 จัดให้มีการบรรยายบริบทก่อนให้ดูวิดีโอ พวกที่ 2 ให้มีคำบรรยายใต้ภาพในขณะที่ดูวิดีโอ พวกที่ 3 มีทั้งบรรยายก่อนดูและบรรยายใต้ภาพ และพวกที่ 4 เป็นกลุ่มควบคุมคือไม่มีการจัดอะไรให้เลย ผลปรากฏว่าพวกที่ 1, 2 และ 3 สามารถดูวิดีโอได้เข้าใจดีกว่ากลุ่มควบคุม แต่ไม่มีความแตกต่างระหว่างผู้เรียนกลุ่มอ่อนและกลุ่มเก่ง นั้นย่อมแสดงให้เห็นว่าหากมีการเตรียมบทเรียนที่เหมาะสมผู้เรียนระดับอ่อนก็สามารถเรียนได้เท่าเทียมกับผู้เรียนระดับเก่ง

Takeuchi (2003) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบกลยุทธ์ทางการเรียนของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา ในประเทศญี่ปุ่น จำนวน 153 คน โดยแบ่งการศึกษาเป็น 3 ชุด

ชุดที่ 1 เปรียบเทียบกลยุทธ์การเรียนของผู้เรียนเก่ง (Good Language Learners – GLLs) และ ผู้เรียนระดับอ่อน (Poor Language Learners – PLLs)

ชุดที่ 2 ศึกษากลยุทธ์ทางการเรียนของผู้ที่ประสบความสำเร็จอย่างสูง (Highly Advanced Learners – HALs) เพื่อตรวจสอบความเที่ยงของการศึกษาชุดที่ 1

ชุดที่ 3 เพื่อยืนยันกลยุทธ์ต่างๆ ไปที่ผู้เรียนภาษาชอบใช้แล้วประสบความสำเร็จ ที่เขียนไว้โดยผู้ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา (Successful Language Learners – SLLs) จำนวน 69 เล่ม เพื่อนำมาเปรียบเทียบกับกลยุทธ์ที่ค้นพบในการศึกษาชุดที่ 1 และ 2

ผลการวิจัยสรุปได้ดังที่แสดงในตารางดังนี้

Table 1. Summary of the three studies reported

Strategies	PLLs	GLLs	HALs	SLLs	Stage
Metacognitive strategies					
Knowing their own strategies concretely		X	X	X	ALL
Having concrete need/plan for learning				X	
Practicing regularly			X	X	BEG-INT
Maximizing opportunities to use the language		X	X	X	BEG-INT
Learning intensively			X	X	INT
Pushing oneself into using English		X	X	X	INT-ADV
Strategies in a specific skill area					
Listening					
Deep listening		X	X	X	BEG-INT
Broad listening	X	X	X		INT
Reading					
Reading aloud		X	X	X	BEG-INT
Reading analytically	X	X	X	X	INT
Reading a lot		X	X	X	INT
Reading in a specific field		X		X	INT
Avoid translation			X	X	ALL
Speaking					
Memorizing sentences		X	X	X	BEG
Pattern-practicing		X	X	X	BEG
Speaking to oneself in English		X	X	X	INT
Emphasizing fluency over accuracy			X	X	BEG-INT
Emphasizing accuracy over fluency			X	X	ADV
Vocabulary					
Increasing basic vocabulary				X	BEG
Embedding new words in sentences		X	X	X	BEG
Always checking pronunciation of new words			X	X	BEG
Vocalizing and writing many times		X	X	X	BEG-INT

Guessing and confirming meanings		X		X	INT
Making a word list and memorizing words	X				BEG
Pronunciation					
Paying special attention to sounds/prosody		X	X	X	BEG-INT
Imitating, (recording), and correcting		X	X	X	BEG-INT
Shadowing			X	X	INT
Watching carefully NS's lips and tongue			X	X	INT
Writing					
Borrowing expressions from good samples			X	X	INT
Writing regularly/having their writing corrected			X	X	INT
Grammar					
Learning consciously/Attention to forms			X	X	INT-ADV

Legend: "X" in Table 1 indicates that the strategy was frequently mentioned.

PLLs = poor language learners

HALs = highly advanced learners

GLLs = good language learners

SLLs = successful language learners

"Stage" indicates the estimated learning stage in which the strategy was used most.

BEG = beginning

ADV = advanced

INT = intermediate

ALL = all stages

Source: Takeuchi, 2003 - Synopsis

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อนใช้กลยุทธ์ที่ช่วยให้เรียนภาษาได้สำเร็จน้อยมากเพียง 3 กลยุทธ์ คือ ใช้วิธีการฟังแบบจับความรวม การอ่านแบบวิเคราะห์ และการจดบัญชีคำศัพท์ไว้ท่องจำ ในขณะที่ผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จจะใช้กลยุทธ์เกือบจะทั้งหมดจากจำนวนทั้งสิ้น 31 กลยุทธ์

Gan et al. (2004) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผู้เรียนระดับมหาวิทยาลัยในประเทศจีนที่ประสบความสำเร็จ 9 คน (SLLs) และไม่ประสบความสำเร็จ 9 คน (ULLs) โดยอาจารย์จากมหาวิทยาลัย University of Science and Technology of China และ Anhui University เป็นผู้คัดเลือกจากคะแนน CET 4 (ซึ่งเป็นการสอบทักษะภาษาอังกฤษที่นักศึกษาทุกคน ในทุกมหาวิทยาลัยในจีนต้องสอบผ่านจึงจะขอจบปริญญาตรีได้) ผสมกับการแสดงออกทางภาษา จาก 5% ในกลุ่มของผู้ได้คะแนน

สูงสุด และ 5% จากในกลุ่มของผู้ที่ได้คะแนนต่ำสุด จากนั้นผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ การศึกษาไดอารี่ และการติดตามทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ แล้วสรุปผลออกมาเป็น 6 ด้านดังนี้

1. ด้าน Conceptualizing English Language Learning

ผู้เรียนทั้ง 2 กลุ่มให้ความสำคัญกับการรู้ศัพท์และไวยากรณ์เหมือนกัน แต่กลุ่ม SLLs อยากใช้ภาษาได้ถูกกาลเทศะและคล่องแคล่ว ในขณะที่กลุ่ม ULLs คิดว่าตนเอง พื้นฐานไม่ดีจะต้องฝึกไวยากรณ์ให้มากขึ้นและจำคำศัพท์ให้ได้มาก

2. ด้าน Perception of the College English Course

กลุ่ม SLLs รู้สึกว่าสิ่งที่ครูสอนทุกอย่างนั้นน่าสนใจ แต่บรรยากาศในการเรียนไร้ความ ตื่นเต้นและเป็นแบบโบราณมากเกินไป ผู้เรียนอยากเป็น producer มากกว่าจะเป็น consumer ในการเรียนมากกว่า แต่คิดว่าครูส่วนใหญ่ตั้งใจและให้ความช่วยเหลือดีมาก ในขณะที่กลุ่ม ULLs มีมุมมองต่างออกไป คือรู้สึกว่าครูไม่ได้ให้ความช่วยเหลือพวก เขาเท่าที่ควร ครูสนใจแต่พวกเรียนเก่ง นักศึกษาพวกนี้รู้สึกสิ้นหวัง มาเข้าชั้นเรียน เพื่อให้ครูเช็คชื่อเท่านั้น

3. ด้าน Learning and Practicing Strategies

SLLs วางแผนและตั้งเป้าหมายในการท่องศัพท์ให้ได้จำนวนที่ต้องการ และมีการ พยายามทดลองใช้คำศัพท์นั้นๆในประโยค และทำแบบฝึกหัด ULLs ท่องคำศัพท์ แล้วลืม ก็ท่องใหม่ แล้วก็ลืมอีก จึงเริ่มตั้งต้นท่องใหม่ วนเวียนไป เรื่อยๆ แต่ไม่พยายามลองใช้คำศัพท์เหล่านั้นในบริบทเลย

4. ด้าน Self-management

SLLs ตั้งเป้าหมายการเรียนที่ชัดเจน รู้ว่าขั้นตอนไหนควรใช้สื่อชนิดใดสำหรับฝึก ชอบหาโอกาสใช้ภาษาในห้องเรียนมาก แต่ ULLs ไม่วางแผนการเรียน และไม่ แสวงหาโอกาสพูดคุยกับเจ้าของภาษา

5. ด้าน Internal drive

ทั้งสองกลุ่มเรียนภาษาอังกฤษเพราะเป็นวิชาบังคับ แต่กลุ่ม SLLs มีประสบการณ์ที่ดี เช่นได้รับคำชมจากผู้สอน คะแนนสอบสูง เคยได้รับรางวัลจากการแข่งขัน เป็นต้น ล้วนแต่เป็นสิ่งที่เพิ่มแรงจูงใจให้อยากเรียนและได้รับ “ชัยชนะ” มากขึ้น ในขณะที่ กลุ่ม ULLs ไม่เอ่ยถึงประสบการณ์ใดๆเลย

6. ด้าน English Proficiency Tests

กลุ่ม SLLs สอบ CET 4 ซึ่งเป็นการสอบภาคบังคับก่อนจบมหาวิทยาลัยของประเทศ จีน ได้คะแนนอยู่ในระดับ 82 – 97% และวางแผนจะสอบ CET 6 และ TOEFL หรือ IELTS ในอนาคตอันใกล้ โดยถือว่าการสอบทุกอย่างเป็นการวัดระดับให้ตนเองได้ ชัดเจน ส่วนกลุ่ม ULLs ต้องเตรียมสอบ CET 4 เป็นรอบที่ 2 เพราะสอบครั้งแรกไม่

ผ่าน การสอบกลายเป็นเรื่องน่ากังวล น่าเบื่อหน่าย ขาดความมั่นใจ จนถึงขั้นคิดว่าการสอบ CET 4 เป็นอุปสรรคในการจบการศึกษาระดับปริญญาตรีของตน

สรุป การจัดการเรียนการสอนให้แก่ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อนต้องคำนึงถึงกลยุทธ์ทางการเรียนที่พวกเขาชอบใช้ แนะนำกลยุทธ์อื่นๆ ที่ช่วยในการเรียนภาษา ให้กำลังใจและให้ความเข้าใจ สิ่งเหล่านี้จะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนยังอยากเรียนต่อไป

ฉะนั้น จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้ง 3 ด้าน คือการสอนทักษะฟัง-พูด การสอนแบบเข้ม การจัดการเรียนการสอนแก่ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อนทำให้ได้ข้อสรุปว่า การเพิ่มความเข้มในจำนวนวัน-เวลาในการรับภาษา การจัดกิจกรรมที่หลากหลาย การเน้นเฉพาะทักษะฟัง-พูด และการให้ความเข้าใจหรือแนะนำกลวิธีการเรียนให้แก่ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อนน่าจะช่วยให้พวกเขาสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาของตนได้บ้างในระดับหนึ่ง

5. กรอบแนวคิดที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้

หลังจากการทบทวนวรรณกรรมแล้ว ผู้วิจัยจึงได้ปรึกษากันเพื่อจัดการเรียนการสอนให้กับผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อนโดยสรุปกรอบแนวคิดไว้ดังนี้

- 5.1 เพิ่มความเข้มในเวลาเรียน ให้ผู้เรียนได้เรียนภาษาอังกฤษทุกวัน วันละอย่างน้อย 3 ชั่วโมง ถึง 6 ชั่วโมง รวมเวลาเรียนทั้งสิ้น 60 ชั่วโมง
- 5.2 เน้นการใช้ภาษาในการฟังและพูดเพื่อสื่อสาร ลดความกังวลของผู้เรียนด้านไวยากรณ์ หรือการเขียนและการอ่าน
- 5.3 เน้นการเรียนที่มีกิจกรรมหลากหลาย สนุกสนาน ให้ความรู้สึกผ่อนคลาย ไม่เสียหน้า เพราะทำกิจกรรมเป็นคู่และเป็นกลุ่ม กิจกรรมเป็นทั้งแบบปฏิสัมพันธ์ (interactive) การร่วมมือกัน (collaborative) และการแข่งขันกัน (competitive) มีการใช้เกม เพลง สื่อต่างๆทั้งที่ต้องใช้และไม่ใช้เทคโนโลยี การสร้างสถานการณ์จำลอง การกำหนดบทบาทสมมุติ การเตรียมความพร้อมก่อนการฟัง ฯลฯ
- 5.4 ให้ออกาสผู้เรียนได้รับภาษา (input) และได้แสดงออก (output) ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน พร้อมสอดแทรกวัฒนธรรมและการใช้ภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริงในชีวิตประจำวัน

จากกรอบแนวคิดข้างต้น ผู้วิจัยจึงทดลองจัดการเรียนการสอนแบบเข้มที่เน้นเฉพาะทักษะฟังและพูดให้แก่นักศึกษาที่มีความสามารถระดับอ่อนกลุ่มหนึ่งเพื่อช่วยให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นปีสูงขึ้น ดังรายละเอียดที่จะกล่าวในบทต่อไป

บทที่ 3

วิธีการดำเนินงานวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางของระเบียบวิธีวิจัย ดังนี้

รูปแบบการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ในรูปแบบการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างเดียว (one group pre-test-post-test design) เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการจัดการเรียนการสอนทักษะฟังและพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มให้กับผู้เรียนระดับอุดมศึกษาที่มีความสามารถระดับอ่อน รวมถึงการศึกษาความพร้อม ความสนใจในการเรียน และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษหลังการเรียนแบบเข้มของผู้เรียนด้วย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มประชากร คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่กำลังเรียน วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ภาคฤดูร้อน ของปีการศึกษา 2548 จำนวนทั้งสิ้น 360 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้มาจากการสุ่มทุกเลขที่ 5, 10, 15, ... ตามบัญชีรายชื่อของนักศึกษาทั้งหมด แล้วสอบถามความสมัครใจของนักศึกษาเหล่านั้น ในตอนเริ่มต้นโครงการวิจัยมีนักศึกษาเข้ามาเป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นจำนวน 36 คน แต่เมื่อสิ้นสุดโครงการวิจัยนั้น ผู้วิจัยสามารถเก็บข้อมูลสมบูรณ์ครบถ้วนและนำมาวิเคราะห์ข้อมูลได้ เพียง 28 คนเท่านั้น ทั้งนี้ข้อมูลที่สูญหายไปเป็นจำนวน 8 คน ด้วยเหตุผลดังนี้

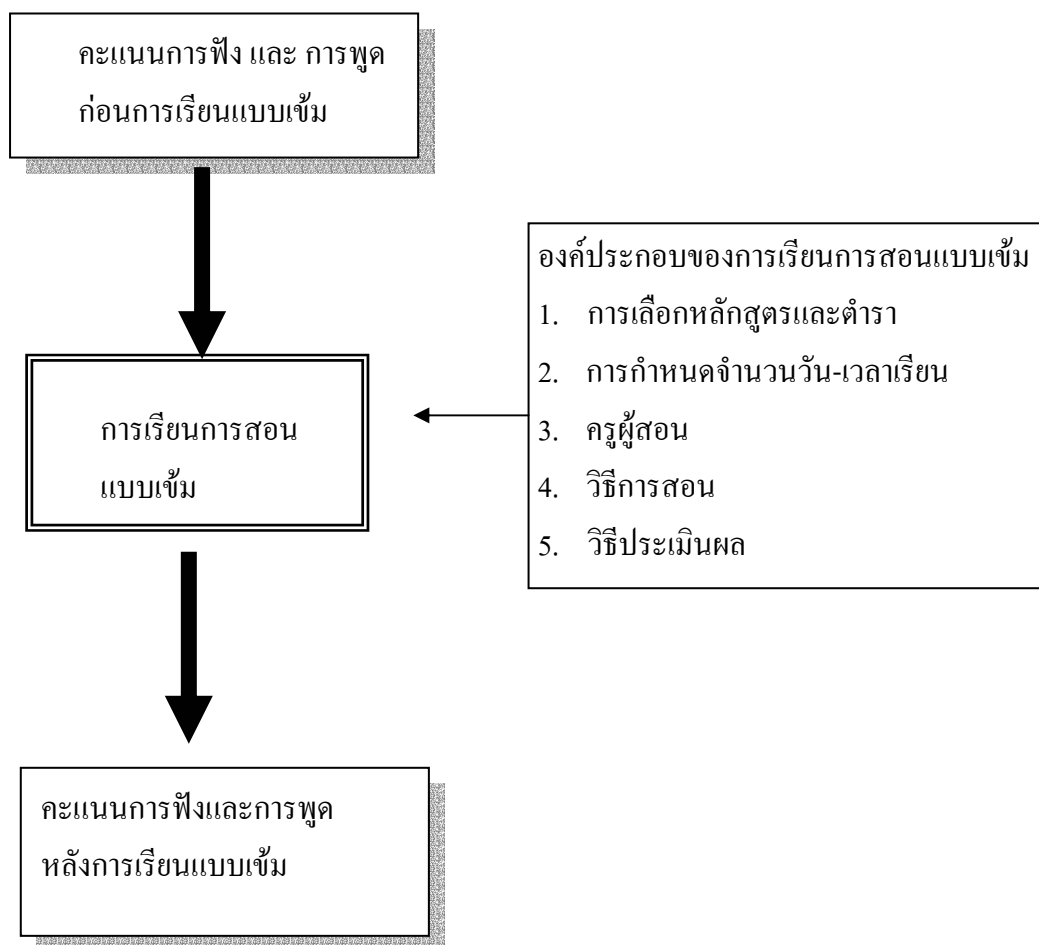
นักศึกษาลอนตัวจากโครงการกลางคันจำนวน 6 คน เนื่องจากต้องใช้เวลาเรียนวิชาอื่นในภาคฤดูร้อนนั้น มีนักศึกษาเรียนจนจบหลักสูตร 30 คน แต่มีนักศึกษาป่วยและขาดสอบ post test จำนวน 1 คน ส่วนนักศึกษาอีก 1 คนเป็นผู้พิการทางสายตา ไม่สามารถมองเห็นภาพที่ใช้ประกอบการสอบสัมภาษณ์และเขียนตอบได้เองในการทดสอบการฟัง ผู้วิจัยไม่สามารถดำเนินการปรับข้อสอบให้เป็นอักษรเบรลล์ได้ทัน แต่อนุญาตให้นักศึกษาเข้าเรียนได้เท่าที่พอใจ

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การสอนทักษะการฟัง-พูดแบบเข้ม

ตัวแปรตาม ได้แก่ - คะแนนการฟัง และคะแนนการพูด ก่อนและหลังการเรียนแบบเข้ม
- ความพร้อม ความสนใจในการเรียน และความมั่นใจในการใช้
ภาษาอังกฤษหลังการเรียนแบบเข้ม

กรอบแนวคิดในการวิจัย



องค์ประกอบของการเรียนแบบเข้ม

การเลือกหลักสูตรและตำรา

เนื่องจากอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มีภาระงานมาก ทีมผู้วิจัยจึงมีแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ตำราที่ผ่านกระบวนการทดลองใช้และวางจำหน่ายอยู่แล้วมาเป็นตำราหลักในงานวิจัยครั้งนี้ แต่การเลือกตำราก็ได้ปฏิบัติตาม ที่ Harmer (1998) (เสาวภา ฉายะบุระกุล, แปล –2004: 160) เสนอแนะไว้ คือมีขั้นตอนการวิเคราะห์ (analysis) การลองใช้ (piloting) การขอคำแนะนำปรึกษา (consultation) และรวบรวมความคิดเห็น (gathering opinions) และในที่สุดทีมผู้วิจัยได้เลือกหนังสือชื่อ New Person to Person (Book 1) แต่งโดย Jack C. Richards และคณะ (1995) เป็นตำราหลักของการสอนครั้งนี้ ด้วยเหตุผลดังนี้

1. หลักสูตรและประมวลเนื้อหาในเล่มเหมาะกับการสอนทักษะฟัง-พูด
2. หัวข้อเรื่อง มีความหลากหลาย เหมาะกับวัยผู้เรียน สอดแทรกวัฒนธรรม

3. วิธีการเรียนการสอน มีความสมดุลในขั้นตอนการเรียนรู้ (Study) และการกระตุ้นการใช้ภาษา (Activation) มีกิจกรรมหลายรูปแบบ
4. การออกแบบและการจัดวางหน้า ใช้ง่าย สีสันสวยงาม ดึงดูดความสนใจ
5. ราคาหนังสือ เทียบประกอบการสอน และคู่มือครูไม่สูงนัก

การกำหนดจำนวนวันและเวลาเรียน

ผู้วิจัยจัดการเรียนการสอน จำนวน 60 ชั่วโมง ใช้เวลา 3 สัปดาห์ในช่วงภาคฤดูร้อนของปีการศึกษา 2548 ตามวันเวลาและหัวข้อการสอนตามตารางดังนี้

Teaching Schedule for Listening-Speaking Intensive Course

March 20 – April 7, 2006

Course book: New Person to Person OUP 1995

Date/Time	Topics	Group 1	Group 2	Group 3
Mon. March 20 13.30 – 16.30	Pre-test Listening + Interview	A.William A.Sripathum		
Tue. March 21 13.30 – 16.30	Ice-breaking Exchanging personal information	A.Watjana	A.Chorthip	A.Steven
Wed. March 22 13.30 – 16.30	Describing family, people	A.Watjana	A.Chorthip	A.Steven
Thu. March 23 9.30 – 12.30	Describing clothing	A.Watjana	A.Chorthip	A.Steven
13.30 – 16.30	Describing things	A.Watjana	A.Chorthip	A.Steven
Fri. March 24 9.30 – 12.30 13.30 – 16.30	Telling locations Review activities	A.Watjana	A.Chorthip	A.Steven
Mon. March 27 13.30 – 16.30	Giving directions	A.Chorthip	A.Steven	A.Watjana
Tue. March 28 13.30 – 16.30	Likes and dislikes	A.Chorthip	A.Steven	A.Watjana

Wed. March 29 13.30 – 16.30	Invitation and arrangements	A.Chorthip	A.Steven	A.Watjana
Thu. March 30 9.30 – 12.30 13.30 – 16.30	Shopping	A.Chorthip	A.Steven	A.Watjana
Fri. March 31 9.30 – 12.30 13.30 – 16.30	Comparing things Review activities	A.Chorthip	A.Steven	A.Watjana
Mon. April 3 13.30 – 16.30	Ordering food	A.Steven	A.Watjana	A.Chorthip
Tue. April 4 13.30 – 16.30	Future plans	A.Steven	A.Watjana	A.Chorthip
Wed. April 5 13.30 – 16.30	Comparing places	A.Steven	A.Watjana	A.Chorthip
Thu. April 6 9.30 – 12.30 13.30 – 16.30	Study Trip to Bang Pa-in Palace	A.Steven, A.Watjana, A.Chorthip A.Sripathum		
Fri. April 7 9.30 – 12.30 13.30 – 16.30	Students' presentation Post-test + interview	A.Steven, A.Watjana, A.Chorthip A.William + A.Sripathum		

ครูผู้สอน

เป็นผู้สอนชาวไทย 2 คน ชาวต่างชาติ 1 คน สลับกันเข้าสอนนักศึกษา 3 กลุ่ม กลุ่มละ 1

สัปดาห์

วิธีการสอน

ผู้สอนทั้ง 3 ท่านยึดแนวทางการสอนแบบ Communicative Approach แต่มีความพร้อมและเข้าใจดีว่าการสอนต้องมีการเลือกกลวิธีการสอนที่หลากหลาย มีกิจกรรม เกม เพลง ทัศนูปกรณ์ และอื่นๆ เพื่อให้เหมาะสมกับผู้เรียนและบทเรียนที่แตกต่างกัน

วิธีประเมินผลการเรียน

จัดการสอบทักษะการฟังและการพูดแยกออกจากกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. แบบทดสอบการฟังและการพูด เพื่อใช้ในการสอบก่อนและสอบหลัง
2. แบบสอบถามความพร้อม ความสนใจในการเรียน และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการเรียนแบบเข้ม
3. แบบสังเกตการเรียนการสอน
4. แบบสะท้อนตนเองของผู้เรียน
5. แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบเข้มโดยรวม หรือที่ผู้วิจัยเรียกชื่อให้นักศึกษาเข้าใจง่ายๆว่าแบบประเมินหลักสูตร

เครื่องมือในการวิจัยในข้อ 1, 2 และ 5 เป็นข้อมูลเชิงปริมาณที่สามารถวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าทางสถิติได้ แต่เครื่องมือในข้อ 3 และ 4 เป็นการรวบรวมข้อมูลในเชิงคุณภาพ โดยการสะท้อนภาพของการจัดการเรียนการสอนที่ผ่านมุมมองของผู้สังเกตการสอนและจากตัวผู้เรียนเอง

รายละเอียดของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบทดสอบการฟังและการพูด

1.1 การสร้างแบบทดสอบ

หลังจากทีมผู้วิจัยได้เห็นพ้องต้องกันว่าหนังสือชื่อ New Person to Person แต่งโดย Jack C. Richards และคณะ เป็นตำราที่เหมาะสมกับการสอนฟังพูด มีสีสันสวยงาม น่าสนใจ จึงวิเคราะห์เนื้อหาแล้วสร้างแบบทดสอบให้ได้ความเที่ยงตรงตามเนื้อหา และได้นำแบบทดสอบให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ และแก้ไขตามคำชี้แนะ หลังจากนั้น จึงนำแบบทดสอบมาทดลองใช้กับนักศึกษาที่มีลักษณะเช่นเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่าง และนำมาปรับแก้ไขคำถามที่ไม่ชัดเจน

1.2 ลักษณะของแบบทดสอบการฟัง

เป็นแบบทดสอบที่มีคำตอบให้เลือก 4 ตัวเลือก ใช้เวลา 30 นาที มีจำนวน 40 ข้อ คะแนนเต็ม 40 คะแนน โดยเน้นค่าน้ำหนักของแต่ละหัวข้อใกล้เคียงกัน โดยดัดแปลงจากเนื้อหาที่ครอบคลุมอยู่ในหนังสือที่นำมาใช้สอนตลอดหลักสูตร คือหนังสือ New Person to Person ดังต่อไปนี้

- | | |
|------------------------------------|------------------------------------|
| 1. Personal information | 6. Giving directions |
| 2. Describing their family | 7. Preferences/ likes and dislikes |
| 3. Describing clothing | 8. Invitations and arrangement |
| 4. Describing and comparing things | 9. Shopping |
| 5. Telling locations | 10. Ordering food |

1.3 ลักษณะของแบบทดสอบการพูด

เป็นข้อสอบวัดการพูดโดยการสัมภาษณ์ผู้เรียน มีจำนวน 10 หัวข้อ คำนวณน้ำหนักเท่ากับ 60 คะแนน การสัมภาษณ์ใช้เวลาประมาณ 8 – 10 นาทีต่อคน ประกอบด้วยเนื้อหาที่สอดคล้องกับข้อสอบการฟัง และสอดคล้องกับเนื้อหาในตำราประกอบการเรียน ดังต่อไปนี้

หัวข้อ	1	2	3	4	5	6
1. Personal information ต.ย. <i>Please tell me about yourself.</i>						
2. Describing their family. ต.ย. <i>Please tell me about your family. OR What does your sister look like?</i>						
3. 4. Describing appearance and clothes (+pictures) ต.ย. <i>Look at Picture 3, tell me what the lady is wearing.</i>						
4. Describing what things are and their use (+ pictures) ต.ย. <i>What do you see in Picture 2?</i>						
5. Describing where things are (+ pictures) ต.ย. <i>Look at this picture and tell me where the bookshelf is.</i>						
6. Giving directions (+ pictures) ต.ย. <i>Use this map to tell me how I can get to the bank.</i>						
7. Preferences/ likes and dislikes ต.ย. <i>Do you like to go to the cinema? Why or why not?</i> หรือ <i>Do you like the trip to Bang-Pa-In Palace? Why or why not?</i>						
8. Invitations ต.ย. <i>If someone invites you to a party tonight, what will you say?</i>						
9. Shopping (+ pictures) ต.ย. <i>I'm a shop assistant. You're looking for a birthday gift for your friend. Here are the pictures of what you can buy, what will you say?</i>						
10. Ordering food. (+ pictures) ต.ย. <i>I'm a waiter. You're ordering lunch. Here is the menu, what will you say to me?</i>						

ความหมายของคะแนนระดับ 1-6 นั้นได้จากการดัดแปลงระดับความสามารถของผู้พูด ระดับ Level 1 ของ The FSI Ratings of Spoken Performance แต่ปรับเปลี่ยนคำพูดให้ผู้สัมภาษณ์ ตัดสินใจง่ายขึ้น โดยกำหนดเกณฑ์ค่าระดับคะแนนดังนี้

- 1 = Non-speaker. Says almost nothing. Could be unconscious.
- 2 = Very poor. Only words, no sentences. Unclear pronunciation.
- 3 = Poor. Long silences. Simple grammar mistakes. Struggle when listening.
- 4 = Limited. Some silences, little or no eye contact. Basic grammar patterns only.
- 5 = Fair. Explains with the vocabulary they have, manages to communicate.
- 6 = Good. Expands on topic. No silences. Clear pronunciation.

การกำหนดคะแนนในแต่ละระดับให้น้ำหนักคะแนนต่ำสุดระดับ 10 คะแนน และสูงสุด ระดับ 60 คะแนน การตีความก็ดัดแปลงมาจาก FSI conversion table โดยจัดลำดับช่วงคะแนนดังนี้

ระดับคะแนน	ระดับความสามารถ
6 - 15	0
16 - 25	0+
26 - 32	1
33 - 42	1+
43 - 52	2
53 - 60	2+

ในการประเมิน มีผู้ประเมิน 2 ท่าน ผู้ประเมินใช้หลักการให้ความเป็นกันเองให้ผู้เข้าสอบ รู้สึกผ่อนคลาย แต่ในขณะเดียวกันก็สังเกตการแสดงออกทางการใช้ภาษาโดยไม่ป้อนคำถามมากเกินไป เกินความจำเป็น ดังตัวอย่างคำถามที่ปรากฏอยู่ในตารางข้างต้น

1.4 การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบการฟังมาทดลองใช้กับนักศึกษาที่มีลักษณะเช่นเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 60 คน ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในช่วงภาคฤดูร้อน จำนวน 2 ห้อง และนำข้อมูลที่ได้มาหาค่าความยากง่าย และอำนาจจำแนกของข้อสอบ ปรากฏว่าค่าความยากง่ายของข้อสอบ มีค่าตั้งแต่ .19 - .90 ส่วนค่าอำนาจจำแนก มีค่าตั้งแต่ .04 - .57 จึงนำข้อสอบมาปรับปรุงแก้ไขก่อน

นำไปใช้จริง การทดสอบความเชื่อมั่น (reliability) ของข้อสอบการฟัง โดยใช้สูตรของ Cronbach ผลของการทดสอบได้ค่า $\alpha = .8819$ และ การทดสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง

(construct validity) โดยใช้สูตรของ Carver ได้ผลของการทดสอบ = .76

การทดสอบความเชื่อมั่น (reliability) ของข้อสอบการพูด โดยใช้สูตรของ Cronbach ผลของการทดสอบได้ค่า $\alpha = .7280$ และได้ให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบทดสอบการพูดตามเกณฑ์และวัตถุประสงค์ตลอดจนเนื้อหาของหลักสูตรการเรียนการสอนแบบเข้ม

1.5 การทดสอบผู้วัดคะแนนการสอบการพูดของกลุ่มตัวอย่าง

เนื่องจากการสอบการพูด (การสัมภาษณ์) นักศึกษาแต่ละคนใช้เวลา 8 – 10 นาที ผู้วิจัยจึงต้องแบ่งกลุ่มผู้เข้าสอบเป็น 2 กลุ่มเพื่อให้จัดการสอบเสร็จสิ้นภายใน 3 ชั่วโมงแรกของโครงการวิจัย และให้ผู้ประเมินผลการทดสอบการพูด 1 คนต่อ 1 กลุ่ม กลุ่มละ 18 คน แต่ก่อนดำเนินการสอบแยกเป็น 2 กลุ่มนั้นผู้วิจัยได้มีการทดสอบความสอดคล้องในการให้คะแนนของผู้ประเมินทั้งสองท่าน โดยให้ผู้ประเมินทั้งสองท่านทำการทดสอบนักศึกษาที่มีลักษณะเช่นเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คนพร้อมๆกัน แล้วจึงหาค่า inter-rater reliability ผลที่ได้คือ .9455 ซึ่งถือว่าการให้คะแนนของผู้ประเมินทั้งสองคนมีความสอดคล้องกันในระดับสูงมาก จึงสามารถแบ่งกลุ่มตัวอย่างเข้าสอบ 2 กลุ่มได้ และในการสอบการพูดหลังการเรียน กลุ่มตัวอย่างต้องเข้าสอบสัมภาษณ์กับผู้ประเมินคนเดิม กล่าวคือนักศึกษาต้องเข้าสอบ pre-test และ post-test กับผู้ประเมินคนเดิม

2. แบบสอบถามความพร้อม ความสนใจในการเรียน และความมั่นใจในการใช้

ภาษาอังกฤษหลังการเรียนแบบเข้ม

นักศึกษาตอบแบบสอบถามชุดนี้ทั้งก่อนเริ่มเรียนและหลังจบหลักสูตร คำถามแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษา

ส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับความพร้อม ความสนใจ มีจำนวนทั้งสิ้น 30 ข้อ เป็นคำถามที่ครอบคลุมการเรียนรู้ที่แสดงออก 3 ด้าน ตามแนวทางการวัดทัศนคติของ Mantle-Bromley (1995) คือ ด้านความคิด ความเข้าใจ Cognitive) ด้านความรู้สึกรู้สึก (Affective) และด้านการกระทำ (behavioral) คำตอบเป็นแบบประมาณค่าความคิดเห็นในลักษณะเห็นด้วยกับข้อความที่กำหนดมาน้อยเพียงใด โดยเริ่มต้นจากเห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วย ปานกลาง ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยที่สุด โดยให้คะแนนเป็น 5 อันดับ คือ 5, 4, 3, 2, 1 ตามลำดับ

ส่วนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับความมั่นใจในการสนทนาภาษาอังกฤษตามหัวข้อที่กำหนดในหลักสูตรและการใช้ภาษาในชั้นเรียนจำนวน 14 ข้อ เช่น การพูดเกี่ยวกับตนเอง และครอบครัว การบอกทิศทาง การสั่งอาหาร การบรรยายวัตถุ เป็นต้น คำตอบแสดงระดับความมั่นใจตั้งแต่มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยให้คะแนนมั่นใจมากที่สุดเป็นระดับ 5 และมั่นใจน้อยที่สุดเป็นระดับ 1

การวิเคราะห์ข้อมูลทั้งส่วนที่ 2 และ 3 ใช้เกณฑ์ในการแปลความหมายดังนี้

ระดับคะแนน	ระดับความเห็น	ระดับความมั่นใจ
4.6 - 5.0	เห็นด้วยที่สุด	มากที่สุด
3.6 - 4.5	เห็นด้วย	มาก
2.6 - 3.5	ปานกลาง	ปานกลาง
1.6 - 2.5	ไม่เห็นด้วย	น้อย
1.0 - 1.5	ไม่เห็นด้วยที่สุด	น้อยที่สุด

3. แบบสังเกตการเรียนการสอน

เป็นการสังเกตการสอนแบบไม่มีส่วนร่วม (Non-participant) จำนวน 9 ครั้ง ผู้สังเกตการสอนบันทึกรายละเอียดตามหัวข้อที่กำหนด 4 หัวข้อที่มุ่งเน้นศึกษาบรรยากาศการเรียนที่สร้างความรู้สึกกดดันน้อย (low affective filter – Krashen, 1982) คือ

ปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษา
กิจกรรมและเนื้อหาของบทเรียน
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาและเพื่อนร่วมชั้น
บรรยากาศโดยรวม

4. แบบสะท้อนตนเอง

นักศึกษาตอบคำถามในแบบสะท้อนตนเองหลังเลิกเรียนทุกวันประกอบด้วยคำถาม 10 ข้อ ที่สะท้อนการกระทำ 3 ด้าน ที่ใช้แนวทางเดียวกับแบบสอบถามในเชิงทัศนคติ คือ

ด้านความคิด เช่น รู้สึกว่ากิจกรรมมีประโยชน์ รู้สึกว่าฟังเข้าใจมากขึ้นหรือน้อยลง รู้สึกว่าสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้มากขึ้นหรือน้อยลง

ด้านความรู้สึก เช่น การเรียนวันนี้สนุก บทเรียนวันนี้ไม่ยาก ไม่น่าเบื่อ วันนี้ชอบเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น

ด้านการกระทำ เช่น ตั้งใจทำกิจกรรม เข้าเรียนตรงเวลา ตั้งใจฟังอาจารย์ผู้สอน ชอบทำงานคู่และกลุ่ม ฟังภาษาโดยฟังวิทยุหรือดูโทรทัศน์ เป็นต้น

การตอบคำถามนั้นผู้เรียนทำเครื่องหมายเลือกตัวเลือกที่สะท้อนความคิดของตนเองในแต่ละวัน ตามความรู้สึกในวันนั้นๆ รวม 12 วัน ยกเว้นวันทำกิจกรรมทบทวนและวันไปทัศนศึกษาซึ่งมีกิจกรรมอย่างอื่นให้กลุ่มตัวอย่างทำ

เนื่องจากนักศึกษาทุกคนต้องกรอกแบบสะท้อนตนเองทุกวัน จึงมีข้อมูลเป็นจำนวนมาก ผู้วิจัยจึงเลือกแปลผลเฉพาะผู้ที่สอบได้คะแนนสูงสุด 5 คน (five highest achievers) และ คะแนนต่ำสุด 5 คน (five lowest achievers) เท่านั้น

5. แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบเข้มโดยรวม

กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามนี้หลังจากเรียนจบหลักสูตรแล้ว แบบสอบถามประกอบด้วยคำถาม 2 ส่วน

ส่วนที่ 1 เป็นความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนแบบเข้มในด้านจำนวนชั่วโมง จำนวนวัน – เวลา จำนวนเพื่อนร่วมชั้น การเน้นเฉพาะทักษะฟัง-พูด เนื้อหาในการเรียนและวิธีสอน การทำกิจกรรมข้ามกลุ่มและการไปทัศนศึกษาและทำกิจกรรมนอกสถานที่ เป็นต้น

ส่วนที่ 2 เป็นความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับอาจารย์ผู้สอนทั้ง 3 ท่าน

ขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองและเก็บข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. ทดสอบความสามารถทางการฟัง และ ทดสอบความสามารถการพูดในบ่ายวันแรกของการเรียนการสอน พร้อมทั้งแจกแบบสอบถามความพร้อมและความสนใจระหว่างผู้เรียนแต่ละคนรอการทดสอบการพูดก่อนการเรียนการสอนแบบเข้ม
2. ดำเนินการเรียนการสอนแบบเข้ม 60 ชั่วโมง ใช้เวลาทั้งสิ้น 3 สัปดาห์ กลุ่มตัวอย่างกรอกแบบสะท้อนตนเองก่อนจบการเรียนการสอนในแต่ละวัน
3. เมื่อจบหลักสูตรแล้ว จัดการทดสอบความสามารถทางการฟังของกลุ่มตัวอย่างพร้อมกันทุกคน หลังจากนั้นจัดการทดสอบการพูด พร้อมทั้งแจกแบบสอบถามความพร้อมความสนใจหลังการเรียนแบบเข้ม ในระหว่างที่กลุ่มตัวอย่างรอเข้าสัมภาษณ์ตามลำดับของแต่ละคน
4. แจกแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบเข้มโดยรวม (แบบประเมินหลักสูตร)
5. รวบรวมคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการฟังและการพูดของกลุ่มตัวอย่าง
6. บันทึกผลและวิเคราะห์ข้อมูลของคะแนนผลสัมฤทธิ์ แบบสอบถาม และ แบบประเมิน
7. วิเคราะห์แบบสังเกตการสอนและแบบสะท้อนตนเอง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (VERSION 11.5) โดยใช้สถิติดังต่อไปนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบผลคะแนนทั้งทักษะการฟังและพูดก่อนและหลังการเรียนการสอนแบบเข้ม โดยหา ค่าเฉลี่ย (mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย โดยใช้ t-test แบบ dependent sample และเปรียบเทียบระดับความสามารถทางการพูดตามมาตรฐาน FSI ด้วย

2. วิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามความพร้อม ความสนใจ และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนแบบเข้มโดยจัดหมวดหมู่ข้อมูลเป็น 3 ด้าน คือด้านความคิด ความรู้สึก และด้านพฤติกรรม แล้วหา ค่าเฉลี่ย (mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย โดยใช้ t-test แบบ dependent sample

3. วิเคราะห์แบบสังเกตการสอน ตามหัวข้อที่กำหนด 4 หัวข้อคือ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน กิจกรรมและเนื้อหาของบทเรียน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับเพื่อนร่วมชั้น และบรรยากาศโดยรวม แล้วสรุปเป็นเชิงพรรณนา

4. วิเคราะห์แบบสะท้อนตนเองที่แสดงความคิดเห็นและการกระทำทั้ง 3 ด้าน เช่นเดียวกับแบบสอบถามความพร้อม ความสนใจ ฯ และวิเคราะห์ข้อมูลสรุปจากค่าความถี่ของผู้ที่มีพัฒนาการสูงสุดและต่ำสุดกลุ่มละ 5 คน แล้วใช้ตารางแสดงผลข้อมูลแสดงความถี่ของแต่ละด้านเป็นค่าเฉลี่ยบอกจำนวนครั้งจากการเรียนทั้งหมด 12 ครั้งและสรุปผลในเชิงพรรณนา

5. วิเคราะห์แบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบเข้มโดยรวม (แบบประเมินหลักสูตร) โดยหาค่าร้อยละ หรือ ค่าเฉลี่ย (mean) ตามแต่ละส่วนของแบบสอบถาม และสรุปผลในเชิงพรรณนา

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลจะเป็นส่วนที่นำเสนอในบทต่อไป

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ในการสอนฟัง-พูดแบบเข้มให้นักศึกษาที่มีความสามารถระดับอ่อน ผู้วิจัยได้สรุปและนำเสนอตามลำดับดังนี้

1. ผลคะแนนการฟังก่อน และ หลังการเรียนการสอนแบบเข้ม
2. ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนการฟังก่อน และหลังการเรียนการสอนแบบเข้ม
3. ผลคะแนนการพูดก่อน และ หลังการเรียนการสอนแบบเข้ม
4. ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนการพูด และระดับคะแนนตามมาตรฐาน FSI ก่อน และหลังการเรียนการสอนแบบเข้ม
5. ผลการแสดงผลพัฒนาการของผู้เรียนทั้งทักษะ การฟัง การพูด และ รวมทั้ง 2 ทักษะเป็นรายบุคคล
6. ผลการวิเคราะห์ความพร้อม ความสนใจ และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษหลังการเรียนแบบเข้ม
7. ผลการสังเกตการเรียนการสอน
8. ผลการวิเคราะห์การสะท้อนตนเองของกลุ่มตัวอย่าง
9. ผลการสอบถามความเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบเข้มโดยรวม

1. ผลคะแนนการฟังก่อน และ หลังการเรียนการสอนแบบเข้ม

จากกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 28 คน มีผลคะแนนการสอบการฟังก่อนและหลังการเรียนการสอนแบบเข้ม ดังรายละเอียดตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลคะแนนการฟังก่อนและหลังการเรียนการสอนแบบเข้ม

กลุ่มตัวอย่าง	Pretest Score	Posttest Score	Higher or Lower
1	17	13	- 4
2	16	13	- 3
3	34	33	- 1
4	17	16	- 1

กลุ่มตัวอย่าง	Pretest Score	Posttest Score	Higher or Lower
5	27	26	- 1
6	20	20	0
7	36	37	+ 1
8	19	20	+ 1
9	20	23	+ 3
10	11	14	+ 3
11	24	27	+ 3
12	17	21	+ 4
13	10	14	+ 4
14	14	19	+ 5
15	10	15	+ 5
16	21	27	+ 6
17	10	16	+ 6
18	12	19	+ 7
19	21	28	+ 7
20	15	23	+ 8
21	14	22	+ 8
22	7	16	+ 9
23	20	29	+ 9
24	7	17	+ 10
25	23	34	+ 11
26	21	32	+ 11
27	18	29	+ 11
28	18	30	+ 12
MEAN	17.82	22.61	+ 4.79

จากตารางข้างต้น พบว่า จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน ก่อนการเรียนกลุ่มตัวอย่างมีผลคะแนนต่ำสุด 7 คะแนน และสูงสุด 36 คะแนน และหลังการเรียนการสอนแบบเข้ม กลุ่มตัวอย่างมีผลคะแนนต่ำสุด 13 คะแนน และสูงสุด 37 คะแนน กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนหลังการเรียนการสอนแบบเข้มสูงขึ้นจำนวน 22 คน เป็นคะแนนที่เพิ่มตั้งแต่ 1 คะแนนจนถึง 12 คะแนน มีผู้เรียนที่ได้

คะแนนเท่าเดิม 1 คน และมีคะแนนลดลง 5 คน ทั้งนี้ค่าเฉลี่ยของคะแนนการฟังหลังการเรียนการสอนสูงขึ้น 4.79 คะแนน จึงนำค่าเฉลี่ยมาทดสอบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ

2. ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนการฟังก่อน และหลังการเรียนการสอนแบบเข้ม

จากการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนการฟังก่อนและหลังการเรียนการสอนแบบเข้ม พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนการฟังก่อนเรียน เท่ากับ 17.82 ในขณะที่ค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังการเรียน เท่ากับ 22.61 เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนและหลังการเรียน พบว่ามีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001 ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงผลสัมฤทธิ์ทางการฟังก่อนและหลังการเรียนแบบเข้ม

	ค่าเฉลี่ย	Standard Deviation	t	Sig. (2-tailed)
คะแนน pre-test	17.82	7.013	-5.537	.000***
คะแนน post-test	22.61	7.057		

*** มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.001

3. ผลคะแนนการพูดก่อน และ หลังการเรียนการสอนแบบเข้ม

กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนทั้งสิ้น 28 คน มีผลคะแนนการสอบการพูดก่อนและหลังการเรียนการสอนแบบเข้ม ดังรายละเอียดตามตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลคะแนนการพูดก่อนและหลังการเรียนการสอนแบบเข้ม

กลุ่มตัวอย่าง	Pretest Score	ระดับ ความสามารถ ตาม FSI	Posttest Score	ระดับ ความสามารถ ตาม FSI	Higher or Lower
1	49	2	45	2	- 4
2	16	0	17	0+	+ 1
3	41	1+	43	2	+ 2
4	25	0+	28	1	+ 3

กลุ่มตัวอย่าง	Pretest Score	ระดับ ความสามารถ ตาม FSI	Posttest Score	ระดับ ความสามารถ ตาม FSI	Higher or Lower
5	28	1	31	1	+ 3
6	10	0	13	0	+ 3
7	29	1	33	1+	+ 4
8	23	0+	37	1+	+ 4
9	17	0+	23	0+	+ 6
10	26	1	32	1	+ 6
11	28	1	34	1+	+ 6
12	26	1	32	1	+ 6
13	26	1	32	1	+ 6
14	18	0+	24	0+	+ 6
15	31	1	38	1+	+ 7
16	25	0+	34	1+	+ 9
17	11	0	21	0+	+ 10
18	24	0+	35	1+	+ 11
19	24	0+	36	1+	+ 12
20	21	0+	33	1+	+ 12
21	17	0+	30	1	+ 13
22	21	0+	35	1+	+ 14
23	33	1+	47	2	+ 14
24	16	0+	31	1	+ 15
25	25	0+	40	1+	+ 15
26	28	1	47	2	+ 19
27	25	0+	45	2	+ 20
28	24	0+	49	2	+ 25
MEAN	22.71		33.75		+ 11.04

จากตารางที่ 3 พบว่า จากคะแนนเต็ม 60 คะแนน ก่อนเรียน กลุ่มตัวอย่างมีผลคะแนนการพูดต่ำสุด 10 คะแนน และสูงสุด 49 คะแนน และหลังการเรียนการสอนแบบเข้ม กลุ่มตัวอย่างมีผล

คะแนนต่ำสุด 13 คะแนน และสูงสุด 49 คะแนน กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนหลังการเรียนการสอนแบบเข้มสูงขึ้นตั้งแต่ 1 คะแนนจนถึง 25 คะแนน จำนวน 27 คน ไม่มีผู้ใดได้คะแนนเท่าเดิม และมีคะแนนลดลง 1 คน และค่าเฉลี่ยของคะแนนการพูดหลังการเรียนการสอนสูงขึ้น 11.04 คะแนน จึงนำค่าเฉลี่ยมาทดสอบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ

4. ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนการพูด ก่อนและหลังการเรียนการสอนแบบเข้ม

จากการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนการพูดก่อน และหลังการเรียนการสอนแบบเข้ม พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนการพูดก่อนเรียน เท่ากับ 22.71 ในขณะที่ค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังการเรียน เท่ากับ 33.75 เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนและหลังการเรียน พบว่ามีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001 ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงผลสัมฤทธิ์ทางการพูดก่อนและหลังการเรียนแบบเข้มข้น

	ค่าเฉลี่ย	Standard Deviation	t	Sig. (2-tailed)
คะแนน pre-test	22.71	8.119	-7.396	.000***
คะแนน post-test	33.75	8.934		

*** มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.001

เมื่อนำคะแนนมาตีความและเปรียบเทียบตามมาตรฐาน FSI จะได้ความแตกต่างของทักษะการพูดของผู้เรียนดังแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 แสดงการเปลี่ยนแปลงระดับความสามารถในการพูดตามตาราง FSI

ผลการสอบการพูดก่อนเรียน		ผลการสอบการพูดหลังเรียน	
ระดับคะแนน	จำนวนคน	ระดับคะแนน	จำนวนคน
0	2	0	1
0+	15	0+	4
1	8	1	7
1+	2	1+	10
2	1	2	6

จากตารางข้างต้น จะเห็นได้ว่าตอนก่อนเรียน ผู้เรียนที่ยังคงอยู่ในระดับ 0 ถึง 1 จากจำนวน 25 คน ลดลงเหลือเพียง 12 คน เท่านั้น ส่วนผู้ที่เคยถูกจัดอยู่ในระดับ 1+ ถึง 2 จากจำนวน 3 คนก็เพิ่มเป็น 16 คน หรือมากกว่ากึ่งหนึ่งของผู้เรียนทั้งหมด

ส่วนการเปลี่ยนแปลงทางด้านเนื้อหาในการพูด ผู้วิจัยในฐานะเป็นผู้สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ขอยกตัวอย่างพัฒนาการการพูดของกลุ่มตัวอย่างที่เปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัดดังนี้

ตารางที่ 6 ตัวอย่างการพัฒนาทักษะการพูดของกลุ่มตัวอย่าง

ก่อนเรียนแบบเข้มข้น	หลังเรียนแบบเข้มข้น
ตัวอย่างที่ 1 T: Can you tell me what you see in the picture? S: Belt.	T: Can you tell me what you see in the picture? S: It's a belt. A leather belt. It's red. It's for (a) lady.
ตัวอย่างที่ 2 T: Can you tell me what you are wearing today? S: Jean. Shirt.	T: Can you tell me what you are wearing today? S: I'm wearing jeans, blue jeans. My T-shirt is red and white. I'm wearing white socks and pink trainers.
ตัวอย่างที่ 3 T: You're in a restaurant. You want to order food and here's the menu. S: I want chicken. (long pause) Salad.	T: You're in a restaurant. You want to order food and here's the menu. S: May I have a medium-rare steak, a salad, and a coke, (pause) please.

กลุ่มตัวอย่างสามารถพูดประโยคได้ยาวขึ้น มีการระมัดระวังให้ภาษาสุภาพขึ้น และมีกรอบความคิดขยายกว้างขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

5. การแสดงพัฒนาการของผู้เรียนทั้งทักษะ การฟัง การพูดรวมทั้ง 2 ทักษะเป็นรายบุคคล

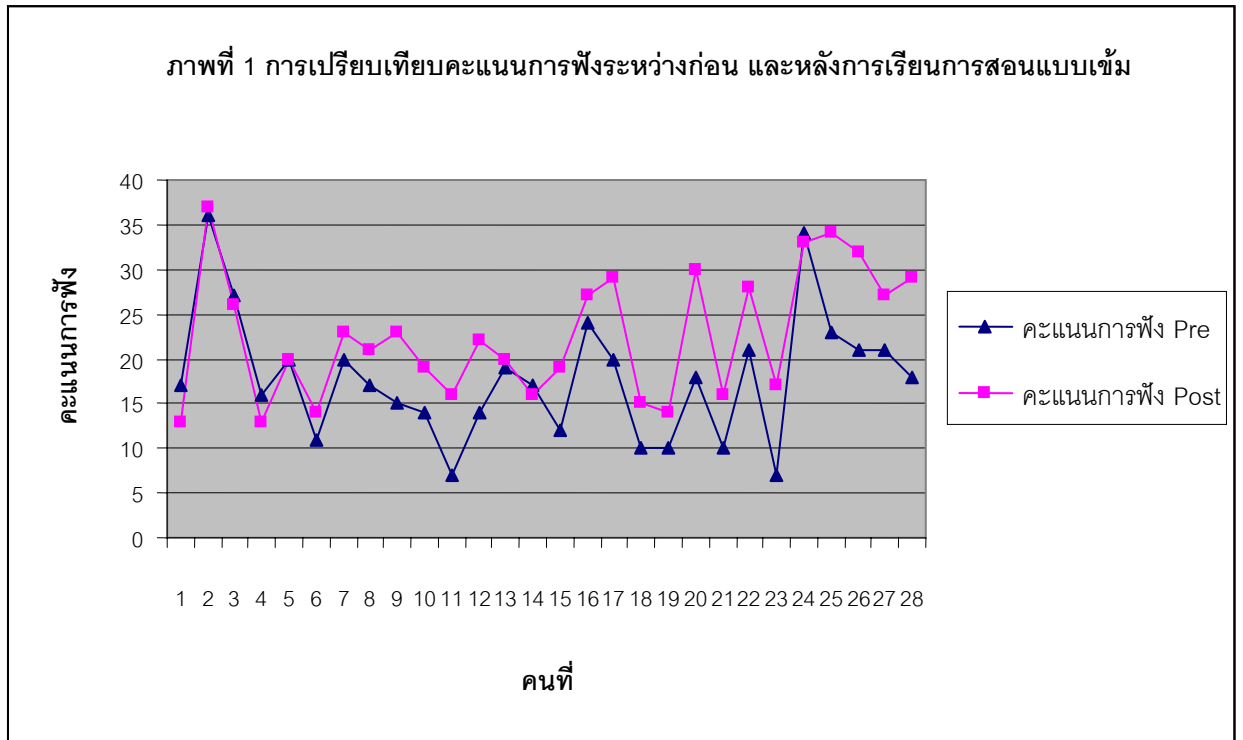
5.1 ผลคะแนนรวมทั้ง 2 ทักษะก่อนและหลังการสอนแบบเข้ม มีรายละเอียดดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 คะแนนการทดสอบการพูด การฟัง ก่อนและหลังการเรียนการสอนแบบเข้ม

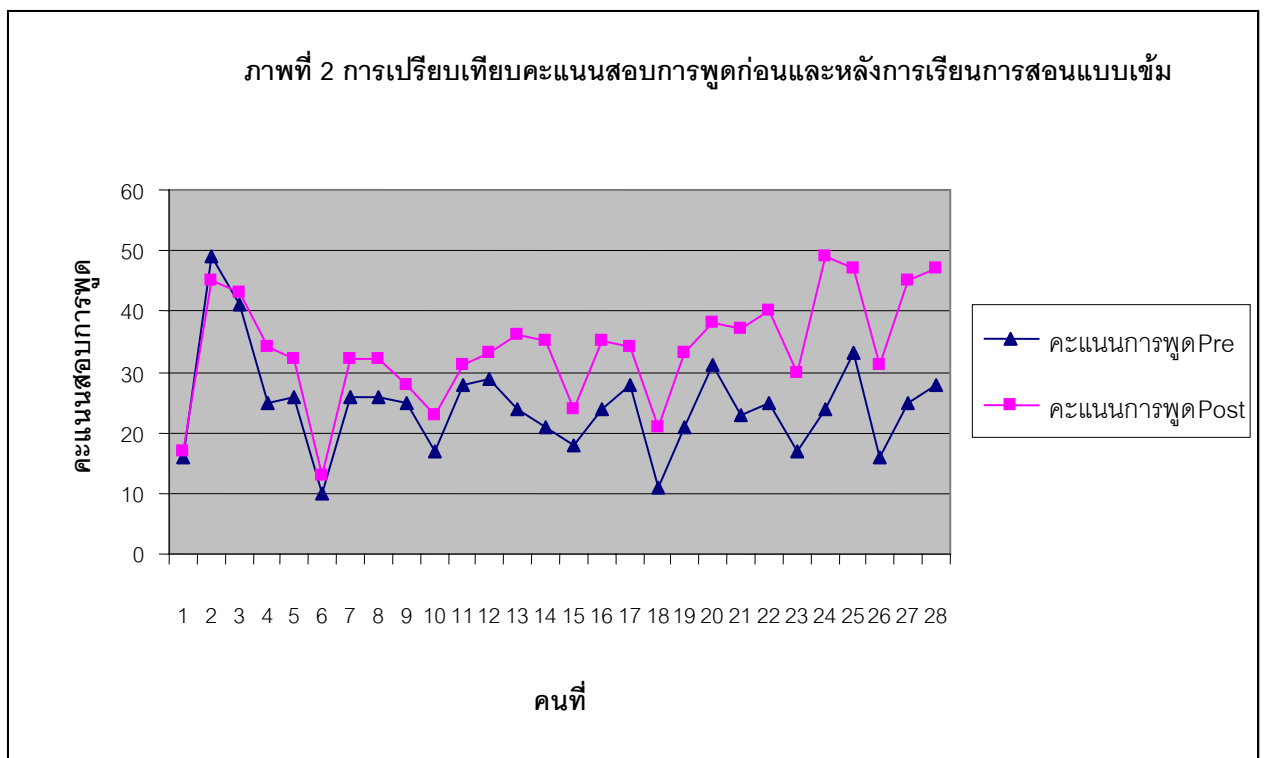
	คะแนนการพูด Pre	คะแนนการพูด Post	คะแนนการฟัง Pre	คะแนนการฟัง Post	คะแนนรวม ก่อน	คะแนนรวม หลัง	ผลต่าง
Atthapol	16	17	17	13	33	30	-3
Jaturavit	49	45	36	37	85	82	-3
Saran	41	43	27	26	68	69	1
Nattapol	25	34	16	13	41	47	6
Praewpatra	26	32	20	20	46	52	6
Sahasak	10	13	11	14	21	27	6
Ratthakrit	26	32	20	23	46	55	9
Lalit	26	32	17	21	43	53	10
Amornrat	25	28	15	23	40	51	11
Kamon	17	23	14	19	31	42	11
Khanittha	28	31	7	16	35	47	12
Prasanee	29	33	14	22	43	55	12
Jintawee	24	36	19	20	43	56	13
Piyarat	21	35	17	16	38	51	13
Tanyaluk	18	24	12	19	30	43	13
Uracha	24	35	24	27	48	62	14
Onuma	28	34	20	29	48	63	15
Wanlaya	11	21	10	15	21	36	15
Taweewan	21	33	10	14	31	47	16
Prinyanun	31	38	18	30	49	68	19
Tunyamat	23	37	10	16	33	53	20
Thalerngsak	25	40	21	28	46	68	22
Dissapong	17	30	7	17	24	47	23
Nuttapong	24	49	34	33	58	82	24
Pornsiri	33	47	23	34	56	81	25
Puangpaka	16	31	21	32	37	63	26
Sureeporn	25	45	21	27	46	72	26
Punya-apa	28	47	18	29	46	76	30

* ได้รับอนุญาตจากนักศึกษาให้ใช้ชื่อจริงได้ และนำเสนอตั้งแต่ผู้มีพัฒนาการน้อยที่สุด ถึงสูงที่สุด

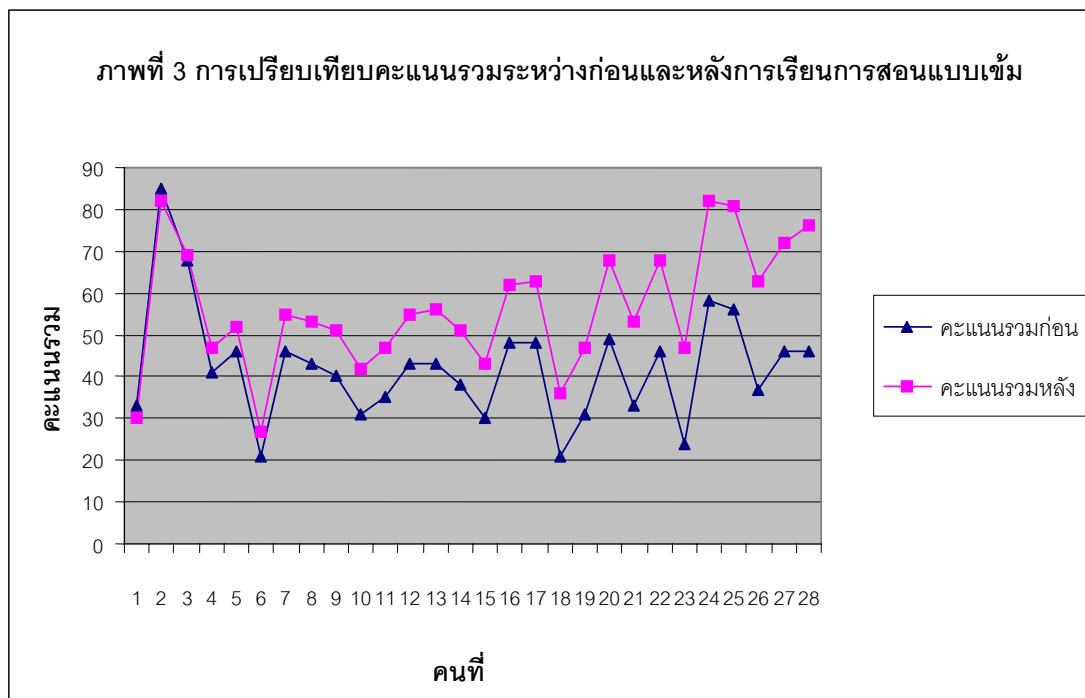
5.2 กราฟเปรียบเทียบคะแนนการสอบฟัง-พูดก่อนและหลังการเรียนการสอนแบบเข้ม



5.3 กราฟเปรียบเทียบคะแนนการสอบพูดระหว่างก่อนและหลังการเรียนแบบเข้ม



5.4 กราฟเปรียบเทียบคะแนนสอบรวม ก่อนและหลังการเรียนการสอนแบบเข้ม



คะแนนการฟัง เฉลี่ยสูงขึ้น 4.79 คะแนน

คะแนนการพูด เฉลี่ยสูงขึ้น 11.04 คะแนน

คะแนนรวมทั้ง 2 ทักษะ เฉลี่ยสูงขึ้น 15.83 คะแนน

เมื่อพิจารณาคะแนนดิบรวมทั้ง 2 ทักษะ จะพบว่าผู้เรียนจำนวน 26 คน มีคะแนนสูงขึ้น ตั้งแต่ 1 คะแนน จนถึง 30 คะแนน และผู้เรียน 2 คนมีคะแนนรวมทั้ง 2 ทักษะลดลง 3 คะแนน

6. ผลการวิเคราะห์ความพร้อม ความสนใจในการเรียน และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการเรียนการสอนแบบเข้ม

จากการวิเคราะห์แบบสอบถามความพร้อม ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการเรียนแบบเข้ม พบว่าความพร้อมและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษต่อในระดับสูงทั้งสามด้านคือ ด้านความคิด (Cognitive Domain) ด้านความรู้สึก (Affective Domain) และด้านพฤติกรรม (Behaviour) มีการเปลี่ยนแปลงดังแสดงเป็นภาพรวมในตารางที่ 8 และแสดงรายละเอียดเป็นรายชื่อของแต่ละด้านในตารางที่ 8.1-8.3 (ทั้งนี้ได้มีการสลับค่าการวิเคราะห์ในเชิงบวกและลบของแต่ละหัวข้อที่เป็นไปในทางกลับกันให้มีความสอดคล้องไปในทางเดียวกันแล้ว) ส่วนความมั่นใจในการสนทนาเป็นภาษาอังกฤษ นั้นจะนำเสนอในตารางที่ 8.4

ตารางที่ 8 แสดงค่าเฉลี่ยความพร้อม ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อน และ หลัง การเรียนแบบเข้ม

	Mean Pretest	SD.	Mean Posttest	SD.	t-test	Sig.
ภาพรวมด้านความคิด (Cognitive domain)	3.87	0.37	4.04	0.32	-3.70	0.00***
ภาพรวมด้านความรู้สึก (Affective Domain)	3.21	0.34	3.38	0.33	13.00	0.00***
ภาพรวมด้านพฤติกรรม (Behaviour)	2.66	0.75	3.03	0.77	-3.10	0.00***

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากการวิเคราะห์แบบสอบถามความพร้อมทั้ง 3 ด้านคือด้านความคิด ความรู้สึก และ พฤติกรรมในภาพรวม พบว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างหลังการเรียนการสอนแบบเข้ม แตกต่างจากความคิดเห็นก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยที่สุดคือด้านความคิด รองลงมาคือด้านความรู้สึก และด้านพฤติกรรมเป็นอันดับสุดท้าย ซึ่งหมายความว่าก่อนการเรียนและหลังการเรียน สิ่งที่เปลี่ยนแปลงน้อยที่สุดในตัวกลุ่มตัวอย่างคือด้านพฤติกรรม ส่วนรายละเอียดในแต่ละด้านมีแสดงในตารางที่ 8.1- 8.3

ตารางที่ 8.1 แสดงค่าเฉลี่ยความพร้อมด้านความคิดเป็นรายข้อ

ก. Cognitive domain: (facts, concepts, principles, rules, problem solving)						
รายละเอียด	Mean Pretest	SD.	Mean Posttest	SD.	t-test	Sig.
1.ฉันสามารถฟังภาษาอังกฤษ ได้ดี	2.43	0.63	2.96	0.74	-3.07	0.00***
2.ฉันสามารถพูดภาษาอังกฤษ ได้ดี	2.04	0.58	2.64	0.68	-4.36	0.00***
3.วิชาภาษาอังกฤษควรเป็น วิชาบังคับ (ทุกคนต้องเรียน)	4.21	0.79	4.39	0.88	1.22	0.23

ตาราง 8.1 (ต่อ) รายละเอียด	Mean Pretest	SD.	Mean Posttest	SD.	t-test	Sig.
4.วิชาภาษาอังกฤษควรเป็น วิชาเลือก (เฉพาะผู้สนใจ)	2.89	1.13	2.96	1.17	-0.36	0.72
5.ฉันคิดว่าภาษาอังกฤษมีความ จำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน	4.50	0.88	4.32	0.90	1.31	0.20
6.ฉันคิดว่าภาษาอังกฤษมี ความจำเป็นต่อการศึกษาต่อใน ระดับสูง	4.86	0.36	4.86	0.36	0.00	1.00
7.ฉันคิดว่าภาษาอังกฤษมี ความจำเป็นต่อการประกอบ อาชีพในอนาคต	4.75	0.52	4.75	0.44	0.00	1.00
8.ฉันอาจจะเรียนภาษาอังกฤษ ได้ดีขึ้นถ้ามีโอกาสได้เรียน และฝึกฝนมากขึ้น	4.32	0.72	4.46	0.50	-1.00	0.33
9.ฉันคิดว่าควรเน้นทักษะการ ฟัง-พูดภาษาอังกฤษในชั้น เรียนมากขึ้น	4.36	0.73	4.46	0.58	-0.77	0.45
10.ฉันคิดว่าควรมีการสอน ภาษาอังกฤษในทุกภาค การศึกษาและทุกชั้นปี	3.75	0.93	4.07	0.77	-1.88	0.07
11.ผู้จบการศึกษาระดับ มหาวิทยาลัยควรใช้ ภาษาอังกฤษสื่อสารได้	4.43	0.69	4.61	0.57	-1.41	0.17
ภาพรวมด้านความคิด	3.87	0.37	4.04	0.32	-3.70	0.00***

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากการวิเคราะห์แบบสอบถามความพร้อมด้านความคิดพบว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างหลังการเรียนแบบเข้มในภาพรวม แตกต่างจากความคิดเห็นก่อนการเรียนแบบเข้มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เมื่อวิเคราะห์ในรายข้อ พบว่า ข้อที่1 และ2 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นว่าตนเองสามารถฟังและพูด

ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นหลังการเรียนรู้แบบเข้ม ส่วนที่น่าสนใจก็คือความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างในข้อ 3 และ 4 เพราะแม้แต่นักศึกษาที่มีความสามารถระดับอ่อนก็แสดงความคิดเห็นด้วยที่วิชาภาษาอังกฤษควรเป็นวิชาบังคับ ไม่ใช่วิชาเลือกสำหรับผู้สนใจเท่านั้น และนักศึกษาแสดงความคิดเห็นด้วยมากที่สุดทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนคือข้อ 6 และ 7 นั่นคือภาษาอังกฤษมีความจำเป็นทั้งในการเรียนต่อในระดับสูงและในการประกอบอาชีพในอนาคต และระดับความคิดเห็นที่สูงขึ้นจากระดับเห็นด้วยก่อนเรียนไปเป็นระดับเห็นด้วยที่สุดหลังเรียนคือข้อ 11 ที่กลุ่มตัวอย่างคิดว่าผู้จบการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยควรใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้

ตารางที่ 8.2 แสดงค่าเฉลี่ยความพร้อมด้านความรู้สึกเป็นรายข้อ

ข. Affective Domain	Mean Pretest	SD.	Mean Posttest	SD.	t-test	Sig.
12. ฉันชอบเรียนภาษาอังกฤษ	3.29	0.85	3.61	0.74	-1.88	0.07
13. ฉันเรียนภาษาอังกฤษไม่ดีเพราะพื้นฐานอ่อน	3.89	0.79	3.71	0.98	0.82	0.42
14. ฉันเรียนภาษาอังกฤษไม่ดีเพราะครูสอนไม่ดี	2.50	0.96	2.50	0.92	0.00	1.00
15. ฉันเรียนภาษาอังกฤษไม่ดีเพราะตำราเรียนน่าเบื่อ	2.61	0.88	2.79	0.96	-1.00	0.33
16. ฉันเรียนภาษาอังกฤษไม่ดีเพราะตำราเรียนยากเกินไป	2.71	0.85	2.89	0.63	-1.09	0.28
17. วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าเบื่อ	2.46	1.00	2.29	0.81	0.89	0.38
18. ฉันเรียนภาษาอังกฤษแล้วสนุก	3.32	0.67	3.64	0.68	-2.08	0.05*
19. ฉันเรียนภาษาอังกฤษแล้วเครียด	2.93	0.94	2.75	0.93	0.84	0.41
20. วิชาภาษาอังกฤษควรสอนให้สนุก ไม่เครียด	4.25	0.93	4.21	0.79	0.23	0.82
21. ฉันต้องการพูดภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น	4.68	0.61	4.68	0.55	0.00	1.00
22. ฉันต้องการฟังภาษาอังกฤษได้อย่างเข้าใจ	4.71	0.53	4.68	0.55	0.33	0.75
23. ฉันต้องการใช้ภาษาอังกฤษพูดคุยกับชาวต่างชาติได้	4.57	0.63	4.68	0.48	-1.00	0.33

ตารางที่ 8.2 (ต่อ)	Mean	SD.	Mean	SD.	t-test	Sig.
ข. Affective Domain	Pretest		Posttest			
24.ฉันสนุกกับการพูดคุยกับเพื่อนเป็นภาษาอังกฤษ	2.07	0.77	3.07	1.05	-4.72	0.00***
25.ฉันมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษของตนเอง	1.89	0.63	2.57	0.74	-4.65	0.00***
26.ฉันมีความพอใจในผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของตนเอง	2.32	0.86	2.68	0.77	-3.04	0.01**
ภาพรวมด้านความรู้สึก	3.21	0.32	3.38	0.33	13.00	0.00***

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์แบบสอบถามความพร้อมด้านความรู้สึกพบว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างหลังการเรียนแบบเข้มในภาพรวม แตกต่างจากความคิดเห็นก่อนการเรียนแบบเข้มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เมื่อวิเคราะห์ในรายข้อ พบว่า ข้อที่ 18 คือกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าเรียนภาษาอังกฤษแล้วสนุก หลังการเรียนแบบเข้มสูงขึ้นก่อนการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ ยังมีข้อที่มีความแตกต่างกันอีก 2 ข้อ คือ ข้อที่ 24 คือผู้เรียนรู้สึกสนุกที่ได้พูดคุยกับเพื่อนเป็นภาษาอังกฤษ และข้อ 25 ผู้เรียนรู้สึกมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังการเรียนแบบเข้มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติที่ดีขึ้นต่อการฟังและพูดภาษาอังกฤษหลังการเรียนแบบเข้ม เพราะรู้สึกสนุกและมั่นใจมากขึ้น

ตารางที่ 8.3 แสดงค่าเฉลี่ยความพร้อมด้านพฤติกรรมเป็นรายข้อ

ค. Behaviour	Mean	SD.	Mean	SD.	t-test	Sig.
	Pretest		Posttest			
27. ฉันฝึกฟังวิทยุหรือดูทีวีภาคภาษาอังกฤษบ่อยๆ	2.71	1.12	3.29	0.94	-2.59	0.05*
28.ฉันฝึกฟังเพลงภาษาอังกฤษบ่อยๆ	3.04	1.04	3.46	0.88	-3.58	0.00***
29.ฉันฝึกฟังจากการดูภาพยนตร์ภาคภาษาอังกฤษบ่อยๆ	3.04	0.92	3.14	1.04	-0.62	0.54

ตารางที่ 8.3 (ต่อ)	Mean	SD.	Mean	SD.	t-test	Sig.
ค. Behaviour	Pretest		Posttest			
30.ฉันฝึกพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติทุกครั้งเมื่อมีโอกาส	1.86	0.71	2.21	0.88	-1.99	0.06
ภาพรวมด้านพฤติกรรม	2.66	0.75	3.03	0.77	-3.10	0.00***

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการวิเคราะห์แบบสอบถามด้านพฤติกรรม พบว่าค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง หลังการเรียนแบบเข้มในภาพรวม แตกต่างจากความคิดเห็นก่อนการเรียนแบบเข้มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เมื่อวิเคราะห์ในรายข้อ พบว่า ข้อที่ 27 คือกลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมฝึกการฟังภาษาอังกฤษจากวิทยุและโทรทัศน์ หลังการเรียนแบบเข้มสูงขึ้นก่อนการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และฝึกฟังเพลงภาษาอังกฤษ ในข้อที่ 28 สูงขึ้นหลังการเรียนแบบเข้มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเปลี่ยนพฤติกรรมในการฝึกภาษาอังกฤษหลังการเรียนแบบเข้ม ส่วนความเห็นที่น่าสนใจคือข้อ 30 ก่อนการเรียนกลุ่มตัวอย่างแสดงความไม่เห็นด้วยว่าตนเองฝึกพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติทุกครั้งเมื่อมีโอกาส แต่หลังการเรียนแบบเข้มความคิดเห็นของนักศึกษาเปลี่ยนเป็นระดับเห็นด้วยปานกลาง แสดงให้เห็นว่านักศึกษาเพิ่มโอกาสให้ตนเองได้ฝึกสนทนากับชาวต่างชาติมากขึ้น

ตารางที่ 8.4 แสดงค่าเฉลี่ยด้านความมั่นใจในการสนทนาเป็นภาษาอังกฤษ

หัวข้อ	Mean Pretest	SD.	Mean Posttest	SD.	t-test	Sig.
1. การให้รายละเอียดเกี่ยวกับตนเอง	2.93	0.77	3.36	0.56	-3.06	0.00***
2. การพูดถึงบุคคลในครอบครัว	2.79	0.57	3.29	0.76	-3.33	0.00***
3. การบรรยายลักษณะเครื่องแต่งกาย	2.68	0.77	3.21	0.50	-3.22	0.00***
4. การบรรยายวัตถุ	2.57	0.79	3.18	0.55	-3.67	0.00***
5. การบอกตำแหน่งสิ่งของ	2.75	0.93	3.36	0.68	-3.01	0.01 **

ตารางที่ 8.4 (ต่อ) หัวข้อ	Mean Pretest	SD.	Mean Posttest	SD.	t-test	Sig.
6. การบอกทิศทาง	2.61	0.96	3.57	0.74	-4.93	0.00***
7. การพูดเกี่ยวกับเรื่องที่ชอบและไม่ชอบ	2.93	0.94	3.64	0.62	-3.87	0.00***
8. การรับและปฏิเสธคำเชิญ	2.57	0.84	3.32	0.72	-4.10	0.00***
9. การซื้อของ	2.46	0.84	3.21	0.79	-4.10	0.00***
10. การเปรียบเทียบสิ่งของ	2.46	0.92	2.96	0.64	-3.15	0.00***
11. การสั่งอาหาร	2.43	0.88	3.29	0.76	-5.09	0.00***
12. การพูดถึงแผนการในอนาคต	2.32	0.90	2.89	0.96	-2.83	0.01 **
13. การเปรียบเทียบสถานที่	2.18	0.77	2.89	0.79	-4.67	0.00***
14. การนำเสนอหน้าชั้นเรียน	2.14	0.76	2.64	0.56	-3.55	0.00***

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการวิเคราะห์ความมั่นใจในการสนทนาเป็นภาษาอังกฤษตามหัวข้อที่กำหนด 14 หัวข้อ ผู้เรียนมีความมั่นใจสูงขึ้นในระดับที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ถึง 12 หัวข้อ ไม่ว่าจะเป็นการให้รายละเอียดเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว ฯลฯ ส่วนการบอกตำแหน่งสิ่งของและการพูดถึงแผนการในอนาคตนั้น ผู้เรียนมีระดับความมั่นใจสูงขึ้นในระดับ .01 เป็นที่น่าสังเกตด้วยว่าการนำเสนอหน้าชั้นเรียนซึ่งเป็นทักษะที่ยากสำหรับผู้ที่มีความสามารถระดับอ่อน และมีคะแนนเฉลี่ยของความมั่นใจน้อยที่สุด คือ 2.14 แต่ปรากฏว่าหลังการเรียนการสอนแบบเข้ม นักศึกษามีความมั่นใจในการนำเสนอหน้าชั้นเรียนมากขึ้นที่ระดับ .001 เช่นกัน

7. ผลการสังเกตการเรียนการสอน

จากการสังเกตการสอนแบบไม่มีส่วนร่วม(Non-participant) จำนวน 9 ครั้ง ผู้สังเกตการณ์ได้บันทึกรายละเอียดตามหัวข้อที่กำหนด 4 หัวข้อและมีผลการบันทึกโดยสังเขปดังนี้

7.1 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษา

นักศึกษาและผู้สอนมีปฏิสัมพันธ์กันในระดับดีมาก เช่น

ฝ่ายผู้สอน - พยายามจำชื่อนักศึกษาทุกคน

- พยายามใช้ภาษาอังกฤษเกือบจะทุกคำพูด ทั้งๆที่ทราบดีว่ากำลังสอนนักศึกษาที่มีความสามารถระดับอ่อน
- อธิบายขั้นตอนในการทำกิจกรรมต่างๆอย่างชัดเจน มีการพูดซ้ำและยกตัวอย่างอย่างละเอียด
- ให้กำลังใจทุกครั้งที่นักศึกษาพยายามตอบคำถาม
- หยอกล้อนักศึกษาเพื่อให้เกิดบรรยากาศผ่อนคลาย

ฝ่ายผู้เรียน - ตั้งใจฟัง ให้ความร่วมมืออย่างดีในการทำกิจกรรมแต่ละครั้ง

- ตอบคำถามแม้จะไม่ถูกเรียกชื่อจะตั้งใจให้ตอบ
- กล้าเรียกผู้สอนให้เข้าไปอธิบายเพิ่มเติมแก่คู่และกลุ่มของตนในตอนที่ทำกิจกรรม pair work และ group work
- หัวเราะสนุกสนาน เฮฮา แม้เมื่อตอบผิด

7.2 กิจกรรมและเนื้อหาของบทเรียน

กิจกรรมมีความหลากหลาย โดยที่ผู้สอนมีกิจกรรมเพิ่มเติมจากสิ่งที่มีอยู่ในหนังสือทุกครั้งที่เรียนจบเนื้อหาในแต่ละบท

ตัวอย่างที่ 1 บทเรียนที่เกี่ยวกับการบรรยายสิ่งของ

ผู้สอนให้นักศึกษาฟังเพลง Leaving on a jet plane แล้วให้ผู้เรียนเติมคำลงในช่องว่างที่เป็นสิ่งของเช่น bags, horn, plane ถ้าเติมไม่ได้ก็มีการบอกใบ้ (giving clues) เป็นรายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งของนั้นๆ

ตัวอย่างที่ 2 บทเรียนเกี่ยวกับการฝึกบอกเวลา

ผู้สอนเน้นให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงตัวเลขที่มีปัญหา เช่น 13 -30 , 14 - 40, 15 – 50

หลังจากนั้นก็ให้เล่น Bingo game โดยแจกบัตรให้นักศึกษากรอกเวลาตามใจชอบ แล้วผู้สอนขานเวลาไปที่ละเวลา จนกว่าจะมีคนร้อง Bingo!

ตัวอย่างที่ 3 บทเรียนเกี่ยวกับการบรรยายสถานที่

ผู้สอนนำภาพจากประเทศต่างๆมาแจกให้ผู้เรียนแต่ละคนถือไว้ แล้วถามความแตกต่างระหว่างเมืองของตนเองและเมืองของผู้อื่น ผู้เรียนก็ต้องเล่าและให้รายละเอียดของตนเองให้เพื่อนร่วมชั้นฟัง

ตัวอย่างที่ 4 กิจกรรมทบทวน

ผู้สอนนำสิ่งของหลายอย่างใส่ถุงดำ แล้วให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มผลัดกันส่งตัวแทนออกมาใช้มือคลำวัตถุ 1 อย่างในถุงแล้วบรรยายวัตถุ แล้วให้เพื่อนที่เหลือทายว่าตนเองกำลังพูดถึงวัตถุอะไร กลุ่มที่ตอบถูกจะได้คะแนน กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดมีรางวัลเป็นขนมขบเคี้ยวเล็กน้อยๆให้เป็นการกำลังใจ

7.3 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาและเพื่อนร่วมชั้น

เมื่อนักศึกษาจะมาจากต่างคณะต่างสาขากัน แต่เนื่องจากแต่ละคนมีความกระตือรือร้นตั้งใจเรียน ประกอบกับชั้นเรียนมีขนาดเล็ก จำนวนนักศึกษาเพียง 12 คน นักศึกษาจึงรู้จักและสนิทสนมกันอย่างรวดเร็ว มีการช่วยเหลือกันเมื่อไม่เข้าใจคำอธิบายของครู (แม้จะช่วยกันเป็นภาษาไทยก็ตาม) อีกประการหนึ่งนักศึกษาเข้าใจวัตถุประสงค์ของการวิจัยว่าเป็นการพยายามช่วยนักศึกษาที่เรียนอ่อนด้วยกัน พวกเขาจึงไม่รู้สึกรังเกียจใคร่กลัวใคร ต่างก็ช่วยประคับประคองแสดงความเข้าใจซึ่งกันและกันอย่างดี

7.4 บรรยายภาคโดยรวม

ผู้สอนตั้งใจสอนโดยจัดกิจกรรมและลำดับขั้นตอนการสอนแบบหลากหลาย ผู้เรียนตั้งใจเรียน ช่วยเหลือกันดี ทำผิดก็ไม่รู้สึกเสียหน้า รู้กันเองว่าทุกคนเรียนอ่อนด้วยกันทั้งนั้น

8. ผลการวิเคราะห์แบบสะท้อนตนเองของกลุ่มตัวอย่าง

การที่ผู้วิจัยออกแบบแบบสะท้อนตนเองโดยให้กลุ่มตัวอย่างเลือกตอบข้อที่ตนเองเห็นด้วย เพราะว่าเป็นการสะท้อนตนเองด้วยวิธีง่ายๆ ใช้เวลาไม่มากนักในท้ายชั่วโมงเรียน การสรุปผลมีขอบเขตที่ชัดเจนไม่กระจัดกระจาย แต่ถ้าแบบสะท้อนตนเองเป็นแบบปลายเปิด นักศึกษาต้องใช้เวลาตอบมากขึ้น ขอบเขตการตอบก็อาจสะเปะสะปะ ทำให้ได้ข้อมูลที่ไม่ชัดเจน หรืออาจได้

คำตอบน้อยเพราะนักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ชอบเขียนบรรยายยาวๆหรือเขียนให้ครอบคลุมเนื้อหาหลายๆด้าน

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างทุกคนต้องกรอกแบบสะท้อนตนเองทุกวัน จึงมีข้อมูลเป็นจำนวนมาก ผู้วิจัยจึงเลือกวิเคราะห์ผลเฉพาะจากผู้ที่สอบได้คะแนนสูงสุด 5 คน (five highest achievers) และ คะแนนต่ำสุด 5 คน (five lowest achievers) เท่านั้น

จากแบบสะท้อนตนเองซึ่งประกอบด้วยคำถาม 10 ข้อที่สะท้อนการกระทำ 3 ด้าน คือ

ด้านความคิด (cognitive) เช่น คิดว่ากิจกรรมมีประโยชน์ รู้สึกว่าฟังเข้าใจมากขึ้น รู้สึกว่าสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้มากขึ้น

ด้านความรู้สึก (affective) เช่น การเรียนวันนี้สนุก บทเรียนวันนี้ไม่ยาก ไม่น่าเบื่อ วันนี้ชอบเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น

ด้านการกระทำ (behaviour) เช่น ตั้งใจทำกิจกรรม เข้าเรียนตรงเวลา ตั้งใจฟังอาจารย์ผู้สอน ชอบทำงานคู่และกลุ่ม เป็นต้น

ผลการวิเคราะห์สามารถสรุปได้โดยสังเขปรวมตัวเลือกที่กลุ่มตัวอย่างเลือกตอบแตกต่างกันข้อย่อยจำนวน 35 ข้อ และสามารถเปรียบเทียบให้เห็นชัดเจนระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนสูงสุดและต่ำสุดในแต่ละหัวข้อได้ในตารางที่ 8.1 ดังนี้

ตารางที่ 9 แสดงการสะท้อนตนเองของกลุ่มตัวอย่างหลังการเรียน 12 ครั้ง

หัวข้อ	กลุ่มคะแนนสูงสุด 5 คน (ค่าเฉลี่ยจำนวนครั้งของ 1 คน ใน 12 ครั้ง)	กลุ่มคะแนนต่ำสุด 5 คน (ค่าเฉลี่ยจำนวนครั้งของ 1 คน ใน 12 ครั้ง)
1. ขาดเรียน	0.6	1.4
2. เข้าเรียนตรงเวลา	6.8	7.2
3. เข้าเรียนสายเล็กน้อย	3.6	1.8
4. เข้าเรียนสายมาก	1	0.4
5. ตั้งใจเรียนดีมาก	5.4	2.8
6. เรียนได้สบายๆ	4.2	4.4
7. รู้สึกเหนื่อยและง่วง	1.4	1.2
8. ตั้งใจเรียนบ้างไม่ตั้งใจเรียนบ้าง	0.4	1
9. ชอบกิจกรรมการนั่งฟังครูเฉยๆ	4.4	5.2
10. ชอบกิจกรรมการฟังเทป	6	4.4
11. ชอบกิจกรรมการจับคู่สนทนา	9.4	6.6

ตารางที่ 9 (ต่อ)		
หัวข้อ	กลุ่มคะแนนสูงสุด 5 คน (ค่าเฉลี่ยจำนวนครั้งของ 1 คน ใน 12 ครั้ง)	กลุ่มคะแนนต่ำสุด 5 คน (ค่าเฉลี่ยจำนวนครั้งของ 1 คน ใน 12 ครั้ง)
12. ชอบกิจกรรมกลุ่ม	6.6	3.8
13. รู้สึกว่าการเรียนสนุกดี	8.6	6.4
14. รู้สึกว่าการเรียนให้ประโยชน์มาก	6.6	7
15. รู้สึกว่าการเรียนไม่สนุก น่าเบื่อ	0.8	0
16. รู้สึกว่าได้ฝึกฟังมากกว่าพูด	1.4	2
17. รู้สึกว่าได้ฝึกพูดมากกว่าฟัง	2.4	0.6
18. รู้สึกว่าได้ฝึกฟังและพูดเท่าๆกัน	7.4	6.6
19. รู้สึกว่าไม่ได้ฝึกอะไรมากนัก	0.2	0.2
20. รู้สึกว่าฟังภาษาอังกฤษเข้าใจดีขึ้น	11.2	9
21. รู้สึกว่าฟังภาษาอังกฤษไม่ค่อยเข้าใจ	0.2	0.2
22. รู้สึกว่าพูดภาษาอังกฤษได้มากขึ้น	7	6.8
23. รู้สึกว่าพูดภาษาอังกฤษได้เหมือนเดิม	4.4	2.4
24. รู้สึกว่าไม่ค่อยได้มีโอกาสพูด	0	0.2
25. รู้สึกว่าเพื่อนและครูเข้าใจการพูดของตนมากขึ้น	9.4	8.4
26. รู้สึกว่าเพื่อนและครูยังต้องถามซ้ำบ่อยๆ	2	1
27. รู้สึกว่าบทเรียนในวันนี้ยากเกินไป	0.4	0.2
28. รู้สึกว่าบทเรียนในวันนี้ยากเกินไป	0.2	0
29. รู้สึกว่าบทเรียนในวันนี้เหมาะสมดี	10.8	9.2
30. วันนี้เรียนได้ดีพอๆกับเพื่อนๆ	8.2	8.4
31. วันนี้เรียนได้ประสบความสำเร็จดี	2.8	0.8
32. วันนี้เรียนไม่ค่อยได้ดี	0.4	0.2
33. รู้สึกว่าการเรียนภาษาอังกฤษง่ายขึ้น	3.4	2.4
34. รู้สึกว่าการเรียนภาษาอังกฤษยากเหมือนเดิม	1.4	0
35. รู้สึกว่าการเรียนภาษาอังกฤษไม่ยากไม่ ง่าย	6.6	7

เป็นที่น่าสังเกตว่านักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มแสดงความคิดเห็นใกล้เคียงกันในเชิงบวก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านความคิด กล่าวคือ ส่วนที่เกี่ยวข้องกับความเหมาะสมของบทเรียน พวกเขารู้สึกว่าไม่ง่ายและไม่ยากเกินไป ตนเองมีโอกาสพูดและฟัง และสามารถทำให้ผู้อื่นเข้าใจภาษาของตนได้มากขึ้น ส่วนด้านความรู้สึกนั้น ทั้งสองกลุ่มคิดว่าการเรียนภาษาอังกฤษสนุก ไม่น่าเบื่อ กลุ่มที่ได้คะแนนสูงจะชอบกิจกรรมงานคู่ งานกลุ่ม และการฟังเทปมาก ในขณะที่กลุ่มคะแนนต่ำจะชอบฟังครูเฉยๆมากกว่ากิจกรรมอื่นๆ และด้านพฤติกรรมนั้นจะเห็นได้ว่านักศึกษามาเข้าเรียนสายน้อยครั้ง นักศึกษามีส่วนร่วมในการเรียนทั้งการฟังและพูดพอดูกัน กลุ่มเก่งรู้สึกว่าได้พูดในชั้นเรียนทุกครั้ง ในขณะที่กลุ่มอ่อนมีเพียง 1 คนและ 1 ครั้งเท่านั้นที่ตนเองรู้สึกว่าได้พูด

9. ผลการสอบถามเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบเข้มโดยรวม

จากการวิเคราะห์แบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบเข้มโดยรวม (แบบประเมินหลักสูตร) การเรียนภาษาอังกฤษแบบเข้ม 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 เป็นความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนแบบเข้ม และส่วนที่ 2 เป็นความคิดเห็นเกี่ยวกับครูผู้สอน สามารถสรุปและแสดงรายละเอียดได้ตามลำดับดังนี้

ส่วนที่ 1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบเข้ม

1. จำนวนเวลาเรียน 60 ชั่วโมง	จำนวนคน	ร้อยละ
เหมาะสมดีแล้ว	20	71.43
ไม่เหมาะสม	8	28.57
รวม	28	100.00

จากการสอบถามในเรื่องความเหมาะสมของจำนวนเวลา 60 ชั่วโมง กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 71.43 เห็นว่ามีความเหมาะสมดีแล้ว ในขณะที่ร้อยละ 28.57 เห็นว่าไม่เหมาะสมโดยให้เหตุผลว่าเวลาน้อยเกินไปทำให้ไม่ครอบคลุมเนื้อหา 5 คน ยังเรียนได้ไม่จบเล่ม 1 คน เรียนติดต่อกันเกินไป 1 คน และควรเรียนประมาณ 80 ชั่วโมง 1 คน

2. วันและเวลาเรียน (จันทร์ - พุธ เวลา 13.00 - 16.00 น. และ พฤหัสดี - ศุกร์ เวลา 09.00 - 16.00 น.)	จำนวนคน	ร้อยละ
เหมาะสมดีแล้ว	17	60.71
ไม่เหมาะสม	11	39.29
รวม	28	100.00

จากการสอบถามในเรื่องความเหมาะสมของวัน และเวลาเรียน กลุ่มตัวอย่างจำนวนร้อยละ 60.71 เห็นว่าเหมาะสม และ จำนวนร้อยละ 39.29 เห็นว่าไม่เหมาะสม โดยให้เหตุผลว่าวันหยุดหสดี และวันศุกร์เรียนหนักเกินไป 4 คน ควรใช้เวลาวันละ 3-4 ชั่วโมงก็พอ 5 คนและ การเรียนทุกวันทำให้ไม่มีเวลาทำงานตามที่มอบหมายได้ทัน 2 คน

3. การเรียนที่เหมาะสมกับท่าน	จำนวนคน	ร้อยละ
เรียนแบบเข้มทุกวัน	15	53.57
เรียนสัปดาห์ละ 2 ครั้งเหมือนภาคปกติ	7	25.00
อื่นๆ	6	21.43
รวม	28	100.00

มีนักศึกษาเกินกึ่งหนึ่งเห็นว่าการเรียนเข้มทุกวันเหมาะสมกับตน นักศึกษา 7 คนบอกว่าชอบเรียนแบบภาคปกติ ส่วนที่เหลือ 6 คน แสดงความเห็นอื่นๆ แต่เป็นการสนับสนุนให้มีชั่วโมงเรียนมากขึ้น เช่น ควรเรียนเข้มวันละ 3 ชั่วโมง ไม่ใช่ 6 ชั่วโมง ควรเรียนสัปดาห์ละ 3 ครั้งๆละ 2 ชั่วโมง รวมเป็นสัปดาห์ละ 6 ชั่วโมง ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างจำนวนถึง ร้อยละ 75 คิดว่าจำนวนชั่วโมงในการเรียนเหมือนภาคปกติยังไม่เพียงพอ

4. จำนวนเพื่อนร่วมชั้น 12 - 14 คน	จำนวนคน	ร้อยละ
เหมาะสมดีแล้ว	27	96.43
ไม่เหมาะสม	1	3.57
รวม	28	100.00

จากการสอบถามในเรื่องความเหมาะสมของจำนวนเพื่อนร่วมชั้นเรียน กลุ่มตัวอย่างเกือบจะทั้งหมดเห็นว่าจำนวนผู้เรียนห้องละ 12 – 14 คนมีความเหมาะสมดีแล้ว และมีจำนวน 1 คนระบุว่าจำนวนผู้เรียนควรมีเพียง 6-8 คนเท่านั้น นั่นคือยังมีนักศึกษาที่ต้องการให้ขนาดชั้นเรียนเล็กกว่าที่จัดให้

5. การเน้นเฉพาะทักษะฟัง พูด	จำนวนคน	ร้อยละ
เหมาะสมดีแล้ว	16	57.14
ควรเน้นทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน	12	42.86
รวม	28	100.00

จากการสอบถามถึงเรื่องการเน้นเฉพาะทักษะฟัง-พูดในการเรียนการสอนแบบเข้ม

พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าการเน้นเฉพาะทักษะฟัง-พูดเหมาะสม มีจำนวนสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่คิดว่าควรเน้นทั้งสี่ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ประมาณร้อยละ 15 แสดงว่าแม้กลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งจะเห็นด้วยกับการสอนที่เน้นเฉพาะทักษะฟัง-พูด แต่ก็มีกลุ่มตัวอย่างอีกจำนวนไม่น้อยที่ต้องการเรียนทั้ง 4 ทักษะ

6. การเรียนแบบเข้มทำให้มั่นใจและมีความพร้อมในการเรียนในชั้นปีที่สูงขึ้น	จำนวนคน	ร้อยละ
เห็นด้วย	25	89.29
ไม่เห็นด้วย	3	10.71
รวม	28	100.00

จากการสอบถามในเรื่องความพร้อมและความมั่นใจหลังการได้เรียนแบบเข้ม พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวนร้อยละ 89.29 เห็นว่าการเรียนการสอนแบบเข้มช่วยทำให้มั่นใจและมีความพร้อมในการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นปีที่สูงขึ้น และ จำนวนร้อยละ 10.71 ไม่เห็นด้วย โดยระบุเหตุผลว่าการจัดการเรียนการสอนครั้งนี้รับแรงกดดันไปทำให้ปรับสภาพไม่ทัน 1 คน เนื้อหาการเรียนเป็นเรื่องทั่วไป ไม่ใช่อังกฤษเฉพาะกิจ 1 คน และ ยังไม่มั่นใจต้องเข้าเรียนในวิชาปีสูงก่อนจึงจะให้คำตอบได้ 1 คน

7. หนังสือที่ใช้เป็นตัวหลักของหลักสูตร: New Person to Person-OUP 1995	จำนวนคน	ร้อยละ
เหมาะสมดีแล้ว	27	96.43
ไม่เหมาะสม	1	3.57
รวม	28	100.00

นักศึกษาเกือบทุกคนเห็นว่าตำราที่เลือกใช้เหมาะสม มี 1 คนระบุว่าเนื้อหาเข้มข้นเกินไป และควรเน้นการพูดให้มากกว่าเดิม

8. ผู้สอน	จำนวนคน	ร้อยละ
ควรเป็นผู้สอนคนเดียวกันตลอดหลักสูตร	6	21.43
ควรสลับหมุนเวียนหลายๆท่าน	22	78.57
รวม	28	100.00

นักศึกษาให้เหตุผลที่ต้องการให้เป็นผู้สอนคนเดียวตลอดหลักสูตรเพราะจะได้มีความต่อเนื่องในด้านเนื้อหาและเพิ่มความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนและครู โดยไม่ต้องปรับตัวหลายครั้งและไม่งงกับสำเนียงที่ต่างกัน

ส่วนเหตุผลที่ควรสลับหมุนเวียนหลายๆท่านก็เพื่อให้ได้รับวิธีการสอนที่หลากหลาย เพราะอาจารย์แต่ละท่านมีเทคนิคการสอนไม่เหมือนกันและสำเนียงก็ต่างกัน ทำให้ไม่รู้สึกลำบาก

9. ผู้สอน	จำนวนคน	ร้อยละ
ควรเป็นชาวต่างชาติเจ้าของภาษาเท่านั้น	4	14.29
ควรเป็นชาวไทยทั้งหมด	0	0.00
ควรสลับกันทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ	24	85.71
รวม	28	100.00

คำตอบในด้านที่ว่าใครควรจะเป็นผู้สอนวิชาแบบนี้ มีกลุ่มตัวอย่างเพียงร้อยละ 14.29 เท่านั้นที่คิดว่าผู้สอนควรจะเป็นชาวต่างชาติล้วนๆ แต่อีก 85.71 เห็นว่าควรสลับกันทั้งผู้สอนชาวไทยและชาวต่างชาติ โดยระบุว่าเกิดความรู้สึกดีเวลาฟังเข้าใจและสื่อสารได้ กลุ่มตัวอย่างบางคนระบุว่าชาวไทยสอนรู้เรื่องเข้าใจ แต่จะได้สำเนียงการพูดและเข้าใจวัฒนธรรมจากชาวต่างชาติ กลุ่มตัวอย่างอีกบางส่วนระบุว่ารู้สึกไม่เครียดเวลาเรียนกับอาจารย์ชาวไทย เพราะสื่อสารได้เข้าใจกว่าเนื่องจากสำเนียงคุ้นหู ฟังง่ายกว่าอาจารย์ชาวต่างชาติ แต่ไม่มีกลุ่มตัวอย่างแม้แต่คนเดียวที่คิดว่าผู้สอนฟัง-พูดจะต้องเป็นอาจารย์ชาวไทยทั้งหมด

10. การทำกิจกรรมข้ามกลุ่มทุกวันศุกร์	จำนวนคน	ร้อยละ
เหมาะสมดีแล้ว	27	96.43
ไม่เหมาะสม	1	3.57
รวม	28	100.00

กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 96.43 เห็นด้วยกับการทำกิจกรรมทบทวน มีการรวมกลุ่มทั้งร่วมมือกันและแข่งขันกันทำกิจกรรมทุกวันศุกร์ มีกลุ่มตัวอย่าง 1 คนที่เห็นว่าไม่เหมาะสม แต่ไม่ได้ระบุเหตุผลว่าไม่เหมาะสมเพราะเหตุใด

11. การไปศึกษาและทำกิจกรรมนอกสถานที่ (พระราชวังบางปะอิน)	จำนวนคน	ร้อยละ
เหมาะสมดีแล้ว	27	96.43
ไม่เหมาะสม	1	3.57
รวม	28	100.00

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดทุกคนเห็นด้วยกับการไปทัศนศึกษาและทำกิจกรรมฝึกใช้ภาษาอังกฤษที่พระราชวังบางปะอิน ซึ่งใช้เวลาเดินทางจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ศูนย์รังสิต) เพียง 30 นาที และมีชาวต่างชาติให้ความนิยมไปท่องเที่ยวมาก แต่นักศึกษา 1 คน คิดว่าควรให้เวลาที่บางปะอินมากกว่าที่จัดให้

12. หลักสูตรและวิธีการสอนครั้งนี้ช่วยพัฒนาทักษะการฟัง พูด ของนักศึกษาได้จริง	จำนวนคน	ร้อยละ
เห็นด้วย	28	100.00
ไม่เห็นด้วย	0	0.00
รวม	28	100.00

กลุ่มตัวอย่างทุกคนเห็นด้วยว่าการจัดการเรียนการสอนครั้งนี้สามารถพัฒนาทักษะการฟัง-พูดของนักศึกษาได้จริง

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับอาจารย์ผู้สอน

แบบสอบถามส่วนที่ 2 นี้ เป็นการสะท้อนวัฒนธรรมในการรับฟังความคิดเห็นจากนักศึกษาของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เพราะทุกวิชาที่จัดสอนในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ นักศึกษาต้องได้รับโอกาสในการประเมินครูผู้สอนในส่วนที่จำเป็นของการเรียนการสอนทุกครั้ง จากการประเมินครูผู้สอนในการจัดการเรียนการสอนแบบเข้มครั้งนี้ พบว่าค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างสะท้อนให้เห็นถึงการสอนของครูผู้สอนทั้งสามท่านอยู่ในเกณฑ์ดี ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 10

ตารางที่ 10 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนของอาจารย์

หัวข้อ		Mean	SD.	ระดับความคิดเห็น (%)				
				มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ผู้สอนคนที่ 1								
1	อธิบายชัดเจนตรงประเด็นและสามารถยกตัวอย่างประกอบคำบรรยาย	4.11	0.69	28.57	53.57	17.86	-	-
2	สอนอย่างมีขั้นตอนและต่อเนื่อง	3.89	0.63	10.71	71.43	14.29	3.57	-
3	สามารถสร้างบรรยากาศในห้องเรียน	4.29	0.71	42.86	42.86	14.29	-	-
4	เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาสซักถาม	4.39	0.74	50.00	42.86	3.57	3.57	-
5	ตอบคำถามได้อย่างชัดเจน	4.14	0.76	32.14	53.57	10.71	3.57	-
ผู้สอนคนที่ 2								
1	อธิบายชัดเจนตรงประเด็นและสามารถยกตัวอย่างประกอบคำบรรยาย	4.54	0.51	53.57	46.43	-	-	-
2	สอนอย่างมีขั้นตอนและต่อเนื่อง	4.39	0.57	42.86	53.57	3.57	-	-
3	สามารถสร้างบรรยากาศในห้องเรียน	4.64	0.49	64.29	35.71	-	-	-
4	เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาสซักถาม	4.64	0.49	64.29	35.71	-	-	-
5	ตอบคำถามได้อย่างชัดเจน	4.54	0.51	53.57	46.43	-	-	-
ผู้สอนคนที่ 3								
1	อธิบายชัดเจนตรงประเด็นและสามารถยกตัวอย่างประกอบคำบรรยาย	4.46	0.58	50.00	46.43	3.57	-	-
2	สอนอย่างมีขั้นตอนและต่อเนื่อง	4.39	0.63	46.43	46.43	7.14	-	-
3	สามารถสร้างบรรยากาศในห้องเรียน	4.00	0.72	25.00	50.00	25.00	-	-
4	เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาสซักถาม	4.54	0.58	57.14	39.29	3.57	-	-
5	ตอบคำถามได้อย่างชัดเจน	4.50	0.58	53.57	42.86	3.57	-	-

หากวิเคราะห์จากคะแนนร้อยละ จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากและเห็นด้วยมากที่สุดเป็นจำนวนมากในทุกประเด็นคำถาม แต่เมื่อคำนวณเป็นค่าเฉลี่ย (mean) ปรากฏว่า ระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างอยู่ระหว่าง 3.89 -4.64 ซึ่งจัดอยู่ในระดับเห็นด้วยเป็นจำนวนมาก

สรุป จากการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดในการจัดการเรียนการสอนแบบเข้มในครั้งนี้พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการสอบนั้น กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนสอบสูงขึ้นทั้งทักษะการฟัง-การพูด และมีความพร้อม ความสนใจ และความมั่นใจในการเรียนและการใช้ภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 จากการสังเกตการสอน กลุ่มตัวอย่างมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้น สนุกกับกิจกรรมที่หลากหลายทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน จากแบบสะท้อนตนเองพบว่าผู้เรียนทั้งกลุ่มที่มีคะแนนสูงและคะแนนต่ำแสดงความคิดเห็นใกล้เคียงกันในเชิงบวกทั้งทางด้านการคิด ความรู้สึกและด้านพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ ส่วนความคิดเห็นโดยรวมตลอดหลักสูตรของการเรียนแบบเข้ม ปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างมีความพอใจกับจำนวนวัน เวลา วิธีการสอน เนื้อหาและกิจกรรมการสอนและครูผู้สอนในระดับสูงมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นักศึกษาทั้งหมดทุกคน เห็นด้วยว่าการสอนครั้งนี้สามารถพัฒนาทักษะการฟัง-การพูดของนักศึกษาได้จริง

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และ ข้อเสนอแนะ

ในการทำวิจัยเรื่องการสอนทักษะการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มข้นแก่นักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีความสามารถระดับอ่อน เพื่อหาแนวทางช่วยเหลือให้ผู้เรียน เรียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น และเกิดความพร้อม ความสนใจที่จะเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับปีสูงซึ่งเป็นวิชาบังคับ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2549 เป็นต้นไปนั้น หลังการทดลองจัดการเรียนการสอนแบบเข้มข้นให้กับกลุ่มตัวอย่าง เก็บรวบรวมข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยสามารถสรุป อภิปรายผล และนำเสนอ ข้อเสนอแนะ ตามลำดับดังต่อไปนี้

สรุปผลการวิจัย

1. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1.1 เพื่อศึกษาผลการสอนและการพัฒนาทักษะฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความสามารถระดับอ่อนหลังการเรียนแบบเข้มข้น
- 1.2 เพื่อศึกษาความพร้อม ความสนใจในการเรียน และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการเรียนแบบเข้มข้น
- 1.3 เพื่อสอบถามความคิดเห็นโดยรวมเกี่ยวกับหลักสูตรแบบเข้มข้นที่จัดขึ้นโดยทีมงานผู้วิจัย

2. สมมติฐานในการวิจัย

- 2.1 การสอนแบบเข้มข้นช่วยพัฒนาทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษให้ผู้เรียน
- 2.2 การสอนแบบเข้มข้นช่วยเตรียมความพร้อม ความสนใจ และความมั่นใจ ที่จะเรียนและใช้ภาษาอังกฤษในโอกาสต่อไป
- 2.3 การจัดการเรียนการสอนที่ใช้ในงานวิจัยเหมาะสมกับนักศึกษาที่มีความสามารถระดับอ่อน

3. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่กำลังเรียน วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ภาคฤดูร้อน ปีการศึกษา 2548 จำนวน 360 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาที่ได้จากการสุ่มทุกเลขที่ 5 ของกลุ่มประชากร จำนวน 28 คน

4. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การสอนทักษะการฟัง-พูดแบบเข้มข้น

ตัวแปรตาม ได้แก่

- คะแนนการฟัง และคะแนนการพูด ก่อนและหลังการเรียนแบบเข้มข้น
- ความพร้อม ความสนใจ และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษหลังการเรียนแบบเข้มข้น

5. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- 5.1 แบบทดสอบการฟังและการพูด เพื่อใช้ในการสอบก่อนและสอบหลัง
- 5.2 แบบสอบถามความพร้อม ความสนใจ และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการเรียนแบบเข้ม
- 5.3 แบบสังเกตการเรียนการสอน
- 5.4 แบบสะท้อนตนเองของผู้เรียน
- 5.5 แบบสอบถามความคิดเห็นโดยรวมเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบเข้ม

6. การทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองและเก็บข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

- 6.1 ทดสอบความสามารถทางการฟัง และการพูด พร้อมทั้งแจกแบบสอบถามความพร้อม ความสนใจในวันแรกก่อนการเรียนการสอนแบบเข้ม
- 6.2 ดำเนินการเรียนการสอนแบบเข้ม 60 ชั่วโมง ใช้เวลาทั้งสิ้น 3 สัปดาห์ หลังการเรียนแต่ละครั้ง ผู้เรียนกรอกแบบสะท้อนตนเองทุกวัน และมีผู้เข้าสังเกตการสอนสัปดาห์ละ 1 ครั้ง ต่อ 1 กลุ่ม รวม 9 ครั้งโดยผู้สังเกตการสอนได้ทำการตกลงกับผู้สอนว่าจะเข้าสังเกตการสอนช่วงไหนก็ได้โดยไม่ต้องนัดหมายล่วงหน้า
- 6.3 ทดสอบความสามารถทางการฟังและการพูด และเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามความพร้อม ความสนใจฯ อีก 1 ครั้งหลังการเรียน
- 6.4 แจกแบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบเข้มโดยรวม

7. การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (VERSION 11.5) ดังต่อไปนี้

- 7.1 วิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบผลคะแนนทั้งทักษะการฟังและพูดก่อนและหลังการเรียนการสอนแบบเข้ม โดยหา ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย โดยใช้ t-test แบบ dependent sample และเปรียบเทียบระดับความสามารถทางการพูดตาม มาตรฐาน FSI
- 7.2 วิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามความพร้อม ความสนใจ และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนแบบเข้ม โดยหา ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย โดยใช้ t-test แบบ dependent sample
- 7.3 วิเคราะห์แบบสังเกตการสอนและสรุปเป็นเชิงพรรณนา
- 7.4 วิเคราะห์แบบสะท้อนตนเองและสรุปผลในเชิงพรรณนา

- 7.5 วิเคราะห์แบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบเข้มโดยรวม โดยหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน หรือค่าร้อยละตามแต่ละส่วนของแบบสอบถาม และสรุปผลในเชิงพรรณนา

8. ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

- 8.1 ผลต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้งการฟังและการพูด ก่อนและหลังการเรียนการสอนแบบเข้ม สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001
- 8.2 ผู้เรียนเปลี่ยนจากผู้มีความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษระดับ 0 ถึง 1 จากจำนวน 25 คน ลดลงเหลือเพียง 12 คน ส่วนผู้เรียนที่มีความสามารถระดับ 1+ ถึง 2 จากจำนวน 3 คน เพิ่มขึ้นเป็น 16 คน
- 8.3 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างในด้านพร้อม ความสนใจในการเรียน และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษหลังการเรียนแบบเข้มแตกต่างจากความคิดเห็นก่อนการเรียนแบบเข้มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
- 8.4 ผลการเรียนการสอนจากมุมมองของผู้สังเกตการสอนอยู่ในระดับดีมาก ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนอย่างสนุกสนาน ระดับความวิตกกังวล การกลัวเสียหน้า หรือกลัวตอบผิด ลดลงอย่างเห็นได้ชัด ผู้เรียนผู้สอนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันในทางที่ดี
- 8.5 ผลจากการวิเคราะห์แบบสะท้อนตนเองสอดคล้องกับการเกิดความพร้อม ความสนใจ และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ทั้งในด้านความคิด ความรู้สึก และด้านพฤติกรรม
- 8.6 ผลการสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโดยรวม พบว่านักศึกษาเห็นว่าจำนวนวัน เวลา เนื้อหาและกิจกรรม วิธีการสอน และครูผู้สอนมีความเหมาะสม

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการวิจัยในทางบวก

1.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนทั้งทักษะการพูดและการฟังก่อนและหลังการเรียนแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ทั้งนี้จะทำให้สรุปได้ว่าการเรียนแบบเข้มเป็นการเพิ่มโอกาสการเข้าถึงภาษา ให้กับผู้เรียนภาษาได้อย่างดียิ่ง การเรียนภาษาให้ได้ดีต้องเป็นการรับภาษาแบบซึมซับและผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงบ่อยๆ และเมื่อผู้เรียนคิดว่าทำได้ดีก็นำไปสู่ความพึงพอใจ ความพร้อม ความสนใจและความมั่นใจที่มากขึ้น ทักษะการฟังและการพูดก็ดีขึ้นเรื่อยๆ

การที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคือค่าต่างระหว่างคะแนนสอบก่อนและหลังการเรียนดีขึ้น การตอบแบบสอบถาม และแบบสะท้อนตนเองเป็นไปในทางที่ดีล้วนเป็นผลมาจากการสอนแบบเข้ม แต่ในฐานะที่ผู้วิจัยครั้งนี้ 2 ท่านเป็นผู้สอนเองรวมกับอาจารย์ชาวต่างชาติ ส่วนผู้วิจัยอีกหนึ่งท่านเป็นผู้สังเกตการสอนและเป็นผู้สอบสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ทีมผู้วิจัยได้เล็งเห็นและสรุปพ้องกันว่าจัดการเรียนการสอนแบบเข้มที่ดำเนินการไปนั้นมียอดประกอบและปัจจัยอื่นหลายอย่างที่ทำให้การสอนฟังพูดในครั้งนี้ประสบผลสำเร็จอย่างดี อาทิเช่น

- การจัดการเรียนการสอนกลุ่มเล็ก คือมีผู้เรียนเพียงกลุ่มละ 12 คน ทำให้ผู้สอนสามารถเอาใจใส่ผู้เรียนทุกคนโดยทั่วถึง ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อนอยู่แล้วหากผู้สอนไม่สามารถเข้าถึงได้ง่ายเช่นในกลุ่มใหญ่ นักศึกษาเหล่านั้นมีแนวโน้มที่จะปิดกั้นตัวเองและละความพยายามไปโดยง่าย

- การจัดกิจกรรมที่หลากหลาย ล้วนแต่ส่งเสริมให้เกิดการรับภาษา (language acquisition) ได้ทั้งสิ้น เช่น

การเสริมกิจกรรมเพิ่มในแต่ละบทเรียนนอกเหนือจากที่มีอยู่ในหนังสือ โดยผู้สอนเน้นให้กิจกรรมนั้นสนุกสนาน แต่สอดคล้องการพัฒนาภาษาไปในเวลาเดียวกัน

การจัดกิจกรรมทบทวนบทเรียนทุกวันศุกร์โดยนำกลุ่มผู้เรียนทั้ง 3 กลุ่มมาทำกิจกรรมด้วยกันทั้งแบบร่วมมือกันและแบบแข่งขันกัน

การนำนักศึกษาไปฝึกใช้ภาษาในสถานที่ไม่ใช่การเรียนการสอนที่ ในที่นี้คือการนำนักศึกษาไปทัศนศึกษาที่พระราชวังบางปะอิน ซึ่งเป็นที่ที่นักศึกษามีโอกาสพบปะนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเป็นจำนวนมาก ทีมงานวิจัยได้จัดกิจกรรม 2 รูปแบบในการเพิ่มโอกาสให้นักศึกษาใช้ภาษาอังกฤษได้มากขึ้น กิจกรรมแรกมีลักษณะคล้ายๆกับ Walk Rally มีคำถามให้นักศึกษาตอบตามจุดต่างๆ เช่นจากจุดนี้ไปพระที่นั่งวโรภาษพิมานต้องเลี้ยวซ้ายหรือขวา หากต้องการแลกเงินตราต่างประเทศเป็นเงินบาทของไทยจะต้องไปหารธนาคารที่ตั้งอยู่จุดใด ตำแหน่งใดในเขตพระราชวังที่ไม่อนุญาตให้สุภาพสตรีที่สวมใส่กางเกงเข้าไปเยี่ยมชมได้ เป็นต้น ส่วนกิจกรรมที่สองคือนักศึกษาต้องสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่นักศึกษาพบในวันนั้นอย่างน้อยกลุ่มละ 5 คน การให้นักศึกษาทำกิจกรรมเป็นกลุ่มก็เพื่อลดความเครียดและเพิ่มความมั่นใจให้แก่ นักศึกษาในกรณีที่คิดว่าชาวต่างชาติไม่เข้าใจคำพูดของตนเองก็มีเพื่อนคอยช่วยเหลือ

1.2 นักศึกษาส่วนมากมีความพึงพอใจกับการสลับหมุนเวียนอาจารย์ชาวไทยและชาวต่างชาติเข้าไปสอน ด้วยเหตุผลที่ว่าพวกเขาสามารถเกิดความคุ้นเคยกับสำเนียงต่างๆกันไป มีความตื่นตัวและคาดหวังสิ่งใหม่ๆจากผู้สอนแต่ละท่าน

1.3 การเรียนโดยไม่มีผลต่อเกรดทำให้นักศึกษารู้สึกสบายๆ ไร้ความกดดัน ผู้เรียนรู้สึกว่าการเรียนอย่างมีความสุข เรียนเพื่อนำไปใช้ มากกว่าจะเรียนเพื่อให้ได้คะแนน

1.4 การเปลี่ยนระดับผู้เรียนจากระดับ Novice ให้เป็นระดับ Intermediate เป็นเรื่องที่ไม่ควรลืมหวัง จากการวิจัยครั้งนี้ ถ้าวิเคราะห์จากตารางที่ 5 ในบทที่ 4 จะเห็นได้ว่าก่อนเรียน ผู้เรียนถูกจัดอยู่ในระดับ 0 ถึง 1 (ตามความหมายของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อนในบทที่ 2) เป็นจำนวนถึง 25 คน แต่เมื่อการเรียนเสร็จสิ้นไปแล้ว ผู้เรียนที่ยังคงอยู่ในระดับ 0 ถึง 1 ลดลงเหลือเพียง 12 คน เท่านั้น ส่วนผู้ที่เคยถูกจัดอยู่ในระดับ 1+ ถึง 2 จากจำนวน 3 คนก็เพิ่มเป็น 16 คน มากกว่ากึ่งหนึ่งของผู้เรียนทั้งหมด นั่นย่อมแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อนหากได้รับความช่วยเหลือในสภาพการณ์ที่เหมาะสมก็สามารถพัฒนาได้

1.5 ในด้านทักษะการฟัง แม้งานวิจัยครั้งนี้ไม่ได้ใช้ตารางเทียบเคียงความสามารถของผู้เรียนเพื่อจัดระดับ แต่คะแนนการฟังของผู้เรียนจำนวน 22 คน คะแนนดีขึ้น ผู้เรียน 1 คน มีคะแนนเท่าเดิม และ ผู้เรียน 5 คน มีคะแนนลดลง ซึ่งน่าจะเป็นสิ่งที่ควรศึกษาต่อไปว่าทำไมทักษะการฟังจึงพัฒนาได้น้อย และมีปัจจัยใดบ้างที่ทำให้ผู้เรียนสอบได้คะแนนการฟังต่ำลง

1.6 ผลการเรียนที่เป็นคะแนนนั้นเป็นเพียงตัวเลขทางสถิติ ซึ่งอาจมีผู้โต้แย้งได้ว่า ตารางใดที่มีการเรียนการสอนเพิ่มขึ้น คะแนนสอบหลังก็ย่อมจะสูงขึ้นแน่ แต่การเก็บรวบรวมข้อมูลจากหลายแหล่ง (triangulation) นั่นคือทั้งจากคะแนนสอบ จากการสังเกตการสอน และการสะท้อนตนเองแล้วมีผลสรุปในทางบวกสอดคล้องกัน จะทำให้เห็นว่าการเรียนมากขึ้นและสอบได้คะแนนมากขึ้นนั้น ไม่สำคัญเท่าการเรียนอย่างมีความสุข สนุกสนาน ทักษะคติเปลี่ยนไปในทางที่ดี มีความมั่นใจ มองเห็นความสำเร็จ ซึ่งตามวัฏจักรแล้วย่อมนำไปสู่แรงจูงใจที่สูงขึ้น แล้วทำให้ตั้งใจเรียนมากขึ้น แล้วจะประสบความสำเร็จมากขึ้นเรื่อยๆ ตรงกับแผนภูมิของ Littlejohn (2001) ซึ่งกล่าวไว้แล้วในบทที่ 2 คือ motivation มีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกับ success หรือ ability นั่นคือเมื่อผู้เรียนรู้สึกว่าเรียนแล้วประสบความสำเร็จ มีความสามารถมากขึ้นกว่าเดิม แรงจูงใจในการเรียนก็มักจะเพิ่มมากขึ้นด้วย

1.7 จากแบบสะท้อนตนเอง การที่ผู้เรียนเข้าเรียนตรงเวลา มาสายน้อย ขาดเรียนน้อย เป็นการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมจากการหลบเลี่ยงความล้มเหลว ตามที่ Atkinson (1957) (อ้างใน McDonough, 1981) เรียกว่า motivation toward avoidance of failure มาเป็นการเข้าหาความสำเร็จ หรือ motivation toward success เป็นแนวโน้มที่ดีแสดงให้เห็นการรักการเรียนมากขึ้น การเรียนต่อในชั้นปีสูงต่อไปก็น่าจะมีแนวโน้มในการเริ่มต้นที่ดีได้เช่นกัน ประสพการณ์ในการเรียนครั้งนี้อาจ

เป็นตัวชี้วัดความสำเร็จในอนาคตได้ เพราะผู้เรียนรู้สื่ว่าการเรียนภาษาอังกฤษไม่ยากเกินไป และเรียนสนุกได้

2. ผลการวิจัยในทางลบ ปัญหา และวิธีแก้ไข

2.1 ในตอนเริ่มต้น โครงการวิจัย มีนักศึกษาเข้าสอบสัมภาษณ์จำนวน 36 คน แต่เนื่องจากโครงการนี้เกิดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกับการเรียนภาคฤดูร้อน นักศึกษาจึงถอนตัวจากโครงการถึง 6 คน เพื่อให้ตนเองมีเวลาทุ่มเทกับวิชาที่ตนเองลงทะเบียนเรียน ส่วนอีก 2 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ไม่สามารถเก็บข้อมูลได้ครบถ้วน นักศึกษาคนหนึ่งเป็นนักศึกษาตาพิการ ไม่สามารถมองเห็นภาพที่ใช้เป็นส่วนประกอบในการสัมภาษณ์และเนื้อหาคำถามไม่สามารถทำให้สอดคล้องกับหลักสูตรได้ ส่วนนักศึกษาอีกหนึ่งคนป่วย ไม่สามารถมาเข้าสอบหลังการเรียนได้ งานวิจัยครั้งนี้จึงสิ้นสุดลงด้วยกลุ่มตัวอย่างที่มีข้อมูลครบถ้วนเพียง 28 คน

2.2 ตารางสอนภาคฤดูร้อนของนักศึกษาเป็นเวลา 09.00 –12 .00 น. ของวันจันทร์ อังคาร พุธ และนักศึกษามาเข้าเรียนร่วมกับโครงการวิจัยในตอนบ่าย 13.00 – 16.00 น. ของทั้ง 3 วัน และเข้าเรียนเต็มวันตั้งแต่ 09.00 – 16.00 น. อีกทั้ง 2 วันทั้งวันพฤหัสบดี และวันศุกร์ จากการสังเกตของผู้สอนและผู้สังเกตการสอน นักศึกษาคูเหน้อยล้ามาก แต่ก็ให้ความร่วมมืออย่างดี ตั้งใจเรียน ทั้งๆที่เพื่อนๆ คนอื่นกำลังทบทวนบทเรียนในวิชาที่ตนเองลงทะเบียนเรียนอยู่ด้วย หรือเพื่อนๆ เหล่านั้นกำลังใช้เวลาว่างไปในทางสนุกสนานในขณะที่กลุ่มตัวอย่างกลับต้องมาเข้าเรียนหลักสูตรของโครงการวิจัย นักศึกษากลุ่มตัวอย่างเป็นผู้เรียนระดับอ่อน การจัดตารางสอนของโครงการวิจัย จึงเหมือนการเพิ่มภาระให้กับนักศึกษาเหล่านั้นมากเกินไป

2.3 การวิจัยยึดแนวการสอนแบบใช้กิจกรรมหลากหลายมากเกินไป ทำให้ไม่สามารถบอกได้โดยแท้จริงว่าเทคนิคและวิธีการสอนแบบใดที่เป็นตัวช่วยพัฒนาทักษะนักศึกษาได้มากที่สุด หรือเพิ่มแรงจูงใจและความมั่นใจให้ได้มากที่สุด

2.4 การแบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็ก จำนวนกลุ่มละ 12 คน เป็นการลงทุนที่สูงมากทั้งในด้านจำนวนครูผู้สอน สถานที่ และการจัดการในการทำกิจกรรมร่วมกันทั้ง 3 กลุ่ม หากสถาบันใดสามารถเปิดโอกาสให้ช่วยนักศึกษาระดับอ่อนเช่นนี้ได้ ผู้สอนจากหลายๆกลุ่มจะต้องมีการประสานงานกันอย่างใกล้ชิดและต่อเนื่อง ซึ่งอาจทำได้ยากมาก

2.5 คะแนนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แม้จะสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แต่เมื่อวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้งด้านการฟัง-การพูดและคะแนนรวม จะเห็นว่าระดับคะแนนของกลุ่มตัวอย่างไม่สูงมากนัก กล่าวคือ

คะแนนการฟังของการสอบก่อน โดยเฉลี่ยอยู่ที่ 17 คะแนน จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 42.50 ของคะแนนเต็ม ส่วนคะแนนเฉลี่ยของการสอบหลังคือ 22 คะแนน คิดเป็น ร้อยละ 55 ของคะแนนเต็ม

คะแนนการพูดของการสอบก่อน โดยเฉลี่ยอยู่ที่ 22 คะแนน จาก 60 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 36.67 ของคะแนนเต็ม ส่วนคะแนนเฉลี่ยของการสอบหลังคือ 33 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 55 ของคะแนนเต็ม

คะแนนรวมทั้ง 2 ทักษะ คือทั้งฟังและพูดของการสอบก่อนโดยเฉลี่ยรวมกันได้ 39 คะแนน จาก 100 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 39 ของคะแนนเต็ม ส่วนคะแนนเฉลี่ยของการสอบหลังคือ 55 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 55 ของคะแนนเต็ม

จะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้มีความสามารถระดับอ่อนจริงตั้งแต่ต้น นั่นคือหากมีการตั้งเกณฑ์การสอบผ่านวิชาภาษาอังกฤษไว้โดยผู้สอบต้องได้คะแนนเกินร้อยละ 50 ของคะแนนเต็ม กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้คือผู้สอบตกในวิชาฟัง-พูด เพราะระดับคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 39 เท่านั้น

อย่างไรก็ตาม หลังการเรียนแบบเข้ม ในเวลา 3 สัปดาห์ กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ สามารถพัฒนาตนเองจากผู้สอบตกกลายเป็นผู้สอบผ่านได้ เพราะระดับคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นไปถึงร้อยละ 55 แม้คะแนนที่ได้เป็นคะแนนที่ไม่สูงนัก แต่ก็ทำให้ผู้มีความสามารถระดับอ่อนเปลี่ยนจากผู้มีความสามารถระดับอ่อนเป็นผู้มีความสามารถระดับปานกลางค่อนข้างต่ำได้ในเวลาอันรวดเร็ว

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะด้านการเรียนการสอน

1.1 การจัดการเรียนการสอนฟัง-พูดต้องคำนึงถึงองค์ประกอบที่เหมาะสม

แม้คำว่าการเหมาะสมในแต่ละบริบทจะแตกต่างกันไป แต่การจัดการเรียนการสอนทักษะฟัง-พูด ควรมีส่วนประกอบหลักดังนี้

- 1) จำนวนผู้เรียนควรอยู่ระหว่าง 12 –15 คน
- 2) ตำราเรียนต้องมีเนื้อหาที่น่าสนใจได้จริง มีสีสันสวยงาม ดึงดูดความสนใจ
- 3) มีสื่อการเรียนการสอนที่หลากหลาย ทั้งที่ต้องใช้และไม่ใช้เทคโนโลยี
- 4) ผู้สอนต้องมีจินตนาการ สามารถดัดแปลงบทเรียนและกิจกรรมได้หลายรูปแบบ มีความอดทนและเสียสละทั้งทางด้านเวลา พลังกาย และพลังใจ
- 5) การเรียนการสอนไม่ควรจำกัดอยู่แต่ในห้องเรียนเท่านั้น ควรมีกิจกรรมที่ได้ออกไปใช้ภาษาได้จริงนอกสถานที่บ้าง

- 6) หากเป็นไปได้ ควรมีผู้สอนทั้งชาวไทยและต่างชาติหมุนเวียนกันเข้าสอน แต่
ถ้ามีข้อจำกัดด้านบุคลากร การให้ฟังเทปหรือคู่มือที่หลากหลายและ
บ่อยๆ ก็สามารถเป็นทางเลือกที่ดีเช่นกัน
- 7) จำนวนชั่วโมงต้องมีมากและบ่อยครั้ง (มีความเข้มข้น) ไม่เว้นระยะแต่ละครั้ง
นานเกินไป

องค์ประกอบของการเรียนการสอนตั้งแต่ข้อ 1) ถึง ข้อ 6) เป็นเรื่องที่ต้องปฏิบัติกันทั่วไปในยุค
ปัจจุบัน อยู่แทบทุกสถาบันการศึกษาอยู่แล้ว แต่องค์ประกอบในข้อที่ 7 คือจำนวนชั่วโมงและความ
เข้มข้นในการสอนนั้น ถูกละเลยและไม่ได้มีการใส่ใจที่จะทำให้เกิดขึ้นโดยการอ้างถึงข้อจำกัดหลายๆ
ด้าน ซึ่งหมายถึงว่าปัจจุบันมีการคาดหวังให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในหลักสูตรต้องทำให้
ทุกคนสามารถสื่อสารได้ แต่ไม่ได้มีการจัดการเพิ่มโอกาสการรับภาษาให้กับผู้เรียนมากขึ้นแต่
ประการใด

หากพิจารณาจำนวนชั่วโมงที่ ETS ได้ศึกษาไว้ (ตามรายละเอียดที่กล่าวแล้วในบทที่ 2) จะ
เห็นได้ว่าการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งหวังจะให้ผู้เรียนภาษาต่างประเทศสามารถเป็นผู้เรียนระดับ
0+ ถึง 1+ ได้ ต้องใช้เวลาอย่างน้อย 16 สัปดาห์ หรือ 480 ชั่วโมง (ตามตารางหน้า 22) หรือหาก
มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีความสามารถระดับ 2 ถึง 3 ต้องใช้เวลาอย่างน้อย 44 สัปดาห์หรือ 1320 ชั่วโมง

ในสถานการณ์ในประเทศไทย การจัดการเรียนการสอนโดยทั่วไป วิชาภาษาอังกฤษเป็น
วิชา 3 หน่วยกิต 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ตลอดภาคการศึกษาคือ 16 สัปดาห์ ผู้เรียนได้เรียน
ภาษาอังกฤษเพียง 48 ชั่วโมงเท่านั้น ซึ่งน้อยกว่าจำนวนชั่วโมงขั้นต้นของ ETS เป็น 10 เท่า การจะ
เรียนให้ได้ 480 ชั่วโมงแล้วเกิดความสามารถขั้นต่ำได้นั้นต้องใช้เวลาถึง 10 ภาคเรียน หรือ 5 ปี
การศึกษาและผลการเรียนก็ได้อย่างที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบัน

ฉะนั้น หากการเรียนการสอนแบบเข้มข้นเพียง 3 สัปดาห์ สามารถพัฒนาผู้เรียนที่มี
ความสามารถระดับอ่อนอย่างเห็นได้ชัด ผู้เรียนเปลี่ยนจากผู้สอบตกเป็นผู้สอบผ่าน จากผู้พูดระดับ
0, 0+ หรือ 1 เปลี่ยนเป็นผู้พูดระดับ 1+ หรือ 2 ได้ จึงน่าสนใจที่จะศึกษาต่อไปว่า จำนวนเวลา 480
ชั่วโมงที่จัดให้นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษในเวลา 5 ปีในภาคเรียนแบบปรกติอยู่แล้วนั้น หากมีการ
ปรับเปลี่ยนให้ผู้เรียนได้เรียนแบบเข้มโดยแบ่งหลักสูตรเป็น 8 ระดับ ใช้เวลาในการเรียนระดับละ
60 ชั่วโมง และกำหนดความสามารถที่มุ่งหวัง (minimum performance threshold) เมื่อผู้เรียนเรียน
จบแต่ละระดับ ตั้งแต่ระดับ 1 ถึง 8 ให้ได้ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษจะดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ใน
ปัจจุบันหรือไม่ ตัวผู้เรียนเองหากได้รับทราบว่าตนเองมีความสามารถระดับใด ย่อมเกิดความอยาก
หรือความกระตือรือร้นที่จะก้าวไปสู่ระดับสูงขึ้นไปได้

อนึ่ง หากพิจารณาการจัดระดับความสามารถของผู้เรียนตามเกณฑ์ของ ACTFL ซึ่งมากกว่า
50 ประเทศทั่วโลกได้นำไปดัดแปลงให้เข้ากับการเรียนภาษาต่างประเทศของตนอยู่ขณะนี้ ไม่ว่าจะ

เป็นฝรั่งเศส สเปน อิตาลี เกาหลี ญี่ปุ่น ฯลฯ ล้วนแต่กำหนดระดับความสามารถของผู้เรียนโดยใช้เกณฑ์ที่ดัดแปลงมาจากเกณฑ์ของ ACTFL ทั้งนี้ (ในภาคผนวก ข. ผู้วิจัยได้นำเสนอเกณฑ์ทางด้านการพูดของ ACTFL ไว้เพียงทักษะเดียว)การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยก็น่าจะมุ่งหวังให้ผู้เรียนเรียนเพื่อพัฒนาความสามารถตั้งแต่ระดับ 0, 0+, 1, 1+, เป็นต้นให้ไปจนถึงระดับ 3 ซึ่งเป็นระดับ Superior ซึ่งเป็นระดับสูงสุดที่ผู้ที่เรียนอยู่ในสิ่งแวดล้อมในประเทศไทยสามารถก้าวไปถึงได้ นั่นคือสามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วในวงสนทนาทั้งแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ ส่วนระดับคะแนน 4, 4+ นั้นเป็นระดับที่เรียกว่า Distinguished และระดับ 5 นั้น ACTFL เรียกชื่อว่าระดับ Native นั้น ผู้เรียนที่ครอบครัวย้าย 2 ภาษาหรือผู้เรียนที่ได้รับการศึกษาในต่างประเทศเท่านั้นที่น่าจะพัฒนาตนเองไปจนถึงจุดนั้นได้

เพื่อเสนอแนวทางในการวัดระดับผู้เรียนในแต่ละระดับ แทนการสอบให้จบหลักสูตรไปตามแต่ละวิชาในแต่ละภาคการศึกษา ผู้วิจัยขอแสดงตารางวัดระดับการพูดของ ACTFL ที่ได้แปลระดับความสามารถเป็นภาษาไทยเพื่อแสดงภาพกว้างๆของการจัดระดับดังกล่าว ดังนี้

ILR Scale (FSI)	ACTFL Scale	ความหมาย
5	Native	สามารถพูดภาษานั้นได้เหมือนเจ้าของภาษาที่มีการศึกษาดี
4+ 4	Distinguished	สามารถพูดได้คล่องแคล่วโดยใช้ไวยากรณ์ คำศัพท์ และสำนวนที่ถูกต้อง เหมาะสม และสมบูรณ์
3+ 3	Superior	สามารถพูดภาษาได้ด้วยไวยากรณ์ คำศัพท์ที่ถูกต้องเพื่อการสนทนาได้ดีทุกเรื่องทั้งในสถานการณ์ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ
2+	Advanced Plus	สามารถใช้ภาษาเพื่อการทำงานและสื่อสารในหัวข้อที่เป็นรูปธรรมที่กำหนดให้ได้ดีมาก
2	Advanced	สามารถใช้ภาษาในชีวิตประจำวันและการทำงานในระดับมากพอสมควร
1+	Intermediate/High	สามารถใช้ภาษาเพื่อความอยู่รอดในชีวิตประจำวันในระดับปานกลาง
1	Intermediate/Mid	สามารถใช้ภาษาเพื่อความอยู่รอดในชีวิตประจำวันในระดับจำกัด
	Intermediate/Low	สามารถใช้ภาษาสื่อสารได้ขั้นขั้นต่ำ แต่มีความสุภาพพอควร
0+	Novice - High	สามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อสารได้ในขั้นต่ำ ด้วยภาษาที่จำจากการเรียน

0	Novice - Mid Novice - Low	ใช้ภาษาได้เพียงเล็กน้อย ไม่สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารกับผู้อื่นได้ผล
---	------------------------------	--

การจัดระดับข้างต้นน่าจะทำให้ผู้เรียนทราบชัดเจนในความสามารถของตนเอง หากผู้เรียนคนใดคนหนึ่งถูกจัดอยู่ระดับ 0 มาเป็นเวลา 2 ปี ย่อมไม่ต้องการย่ำอยู่กับที่ จึงน่าจะเพิ่มพยายามในการเรียนเพื่อให้มีความสามารถระดับสูงขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งควรจะดีกว่าการเรียนไปจนครบหลักสูตร 1 วิชา สอบผ่านแล้ว แต่ไม่ทราบว่าตนเองสามารถใช้ภาษาได้หรือไม่ การสอบผ่านครั้งนั้นเป็นเพียงทักษะการสอบ (classroom skills) หรือทักษะการสื่อสาร (communicative skills) กันแน่

ตามความเป็นจริงนั้น ACTFL ไม่ได้กำหนดเกณฑ์ระดับเฉพาะทักษะการพูดเท่านั้น แต่มีการกำหนดระดับความสามารถของทักษะการฟัง การเขียนและการอ่านด้วย และการสอบจัดระดับของผู้เรียนแต่ละครั้งไม่ได้หมายความว่าถ้าผู้เรียนคนนั้นสอบทักษะการพูดแล้วอยู่ในระดับ 1 จะหมายถึงว่าทักษะอื่นๆ อีก 3 ทักษะจะอยู่ในระดับ 1 ด้วย เขาอาจจะมีความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับ 0 หรือ 0+ แต่มีระดับการอ่านที่ระดับ 3 ก็เป็นไปได้ การสอบจัดระดับเช่นนี้จะทำให้ผู้เรียนทราบว่าตนเองยังด้อยความสามารถในทักษะใด ก็จะได้ฝึกฝนเพื่อพัฒนาตนเองได้ถูกทิศทาง

1.2 การจัดการเรียนการสอนต้องไม่ละเลยผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อน

ผู้จัดการเรียนการสอนพึงตระหนักว่านักศึกษาที่มีความสามารถระดับอ่อนมีแรงจูงใจต่ำ ถ้าพิจารณาตามที่ Gardner and Lambert (1972) ที่แบ่งแรงจูงใจเป็น 2 ระดับ คือ แรงจูงใจในแง่เครื่องมือ (instrumental motivation) และ แรงจูงใจเชิงบูรณาการ (integrative motivation) และได้จัดระดับความคิดด้านแรงจูงใจของผู้เรียนเป็นขั้นๆ (ที่ผู้วิจัยแปลและดัดแปลงให้เข้ากับสถานการณ์ในประเทศไทย) ไว้เป็นข้อๆ ดังนี้

การเรียนภาษาอังกฤษสำคัญสำหรับฉันเพราะ

- ก. ฉันต้องเรียนให้ได้วิชาครบตามที่หลักสูตรกำหนด
- ข. สังคมไทยใช้ความเก่งภาษาอื่นนอกจากภาษาไทย เป็นดัชนีวัดคนเก่งระดับหนึ่ง ฉันต้องการให้สังคมมองว่าฉันเป็นคนเก่ง ก็ต้องเก่งภาษาด้วย
- ค. ฉันคิดว่าภาษาอังกฤษอาจเป็นประโยชน์แก่ฉันในวันข้างหน้า
- ง. ฉันคิดว่าคนมีการศึกษาคิดได้จากเขาใช้ภาษาอังกฤษได้แค่ไหน
- จ. ภาษาอังกฤษจะทำให้ฉันมีเพื่อนต่างชาติง่ายขึ้น
- ฉ. ภาษาอังกฤษจะทำให้ฉันเข้าใจตัวตน ความคิด และวัฒนธรรมของชาวต่างชาติได้มากขึ้น

- ข. ภาษาอังกฤษช่วยให้ฉันมีโอกาสและสามารถพูดคุยกับคนต่างชาติต่างภาษาได้มากขึ้น
- ช. ภาษาอังกฤษจะทำให้ฉันคิดและประพจน์ตัวกลมกลืนกับเจ้าของภาษาได้ดีขึ้น

จะเห็นได้ว่าแรงจูงใจที่แท้จริงของนักศึกษาที่มีความสามารถระดับอ่อนอยู่ที่ระดับข้อ ก. ถึง ข้อ ง. คือเป็นแรงจูงใจแบบเครื่องมือ คือเรียนภาษาอังกฤษเพื่อเป็นเครื่องมือไปสู่เป้าหมายเฉพาะหน้า เช่นเรียนให้ครบหลักสูตรและหางานทำง่ายขึ้น เป็นต้น ซึ่งเป็นแรงจูงใจระดับต่ำและย่อมไม่สามารถนำพาผู้เรียนไปสู่ความสำเร็จในระดับสูงได้ หากผู้จัดการเรียนการสอนเข้าใจผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อน และมั่นใจว่ายังมีวิธีการที่จะช่วยพวกเขาได้ เช่นการเพิ่มความถี่หรือจำนวนชั่วโมงในการเรียนให้มากขึ้น หรือลดความเครียดในการเรียนการสอนโดยมุ่งเน้นเฉพาะทักษะที่พวกเขาเห็นประโยชน์และได้ใช้จริงเช่น ทักษะฟัง-พูด หรือลดจำนวนผู้เรียนในแต่ละห้องเรียนลงเพื่อให้พวกเขาได้มีโอกาสฝึกฝนและได้รับความเอาใจใส่จากผู้สอนมากขึ้น แรงจูงใจในการเรียนของพวกเขาก็น่าจะสูงขึ้น และสามารถเรียนได้อย่างประสบความสำเร็จมากขึ้นด้วย

ในความเป็นจริงนักศึกษาทุกระดับย่อมต้องการประสบความสำเร็จด้วยกันทั้งนั้น McDonough (1981) อ้างถึง Atkinson (1957) ที่พูดถึงความต้องการการประสบความสำเร็จ (Need for achievement หรือ nAch) ว่าผู้เรียนมีสิทธิคิดถึงความสำเร็จทั้งในระยะสั้นและระยะยาว แรงจูงใจให้ประสบความสำเร็จแบ่งได้เป็น 2 ขั้ว คือ แรงจูงใจที่จะทำสิ่งใดให้ประสบความสำเร็จ (motivation toward success) และแรงจูงใจที่ต้องการหลีกเลี่ยงความล้มเหลว (motivation toward avoidance of failure) ในฐานะที่ผู้วิจัยผ่านประสบการณ์การสอนมามากกว่า 20 ปี จะพบว่านักศึกษาที่มีความสามารถระดับอ่อนจัดอยู่ในขั้วหลัง คิดถึงความสำเร็จในระยะสั้น และเรียนภาษาอังกฤษเพียงเพื่อให้สอบผ่านเท่านั้น กล่าวคือมีความพอใจกับเกรดระดับ C และ D เท่านั้น (ขอเพียงไม่สอบตกก็พอใจแล้ว) พวกเขาไม่กล้าคาดหวังให้อ่านออกเขียนได้ ฟัง-พูดคล่องแคล่วหรือได้เกรดการเรียนระดับ A หรือ B เลย

ผู้ที่ต้องการเรียนให้พอสอบผ่าน ผนวกกับชั้นเรียนใหญ่ๆที่ผู้สอนไม่สามารถเอาใจใส่หรือให้โอกาสฝึกได้ทั่วถึง รวมทั้งเทคนิคการสอนที่ผู้สอนไม่สามารถตอบสนองความต้องการรายบุคคลได้เพราะต้องเลือกเทคนิคการสอนที่ไม่ทำให้ผู้เรียนส่วนใหญ่เกิดความเบื่อหน่าย ล้วนเป็นองค์ประกอบที่ทำให้นักศึกษาระดับอ่อนย่ำอยู่กับที่และไม่มีโอกาสพัฒนาได้เลย

ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อนบางสถาบัน โชคดีที่ผู้เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอนไม่ได้ละเลยพวกเขา หลายสถาบันการศึกษา รวมทั้งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ก็ได้พยายามจัดแบ่งกลุ่มนักศึกษาเพื่อเข้าเรียนภาษาอังกฤษตามระดับคะแนนอยู่แล้ว (Placement Test) แต่สิ่งหนึ่งที่ควรส่งเสริมอย่างยิ่งก็คือ ควรจำกัดจำนวนนักศึกษาที่เป็นนักศึกษาที่มีความสามารถระดับอ่อนใน

แต่ละห้องเรียนให้มีจำนวนนักเรียนน้อยเท่าที่เป็นไปได้ จะสังเกตเห็นว่าการจัดการเรียนการสอน เพื่อเตรียมผู้เรียนไปศึกษาต่างประเทศ หรือหลักสูตรเร่งรัดหลายๆแห่ง ต่างคำนึงถึงองค์ประกอบ ด้านชั้นเรียนขนาดเล็กไว้เป็นจุดขายทั้งสิ้น

ข้อเสนอแนะในการไม่ละเลยผู้เรียนระดับอ่อนจากงานวิจัยครั้งนี้ก็คือว่า หากนักศึกษา ระดับอุดมศึกษาที่เรียนจบวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานแล้วต้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจในระดับปีสูงต่อไปด้วยเป็นวิชาบังคับนั้น นักศึกษาที่มีความสามารถระดับอ่อนเหล่านั้นน่าจะผ่าน ช่วงต่อระหว่างวิชาพื้นฐานและวิชาปีสูงด้วยหลักสูตรแบบเข้ม ด้วยประสบการณ์ที่ดี มีแรงจูงใจ สูงขึ้น มีความมุ่งมั่นและเห็นผลในการพัฒนาตนเองมากขึ้น ฉะนั้นการจัดการเรียนการสอนแบบ เข้มเพิ่มเติมในช่วงภาคฤดูร้อนโดยให้นักศึกษาได้เรียนอย่างสบายใจ ไม่เกี่ยวข้องกับเกรดหรือผล การเรียนที่บันทึกลงในระเบียนการศึกษา น่าจะเป็นหนทางหนึ่งที่จะช่วยนักศึกษาระดับอ่อนได้อีกวิธี หนึ่ง

1.3 ผู้รับผิดชอบในความสำเร็จและความล้มเหลวของการเรียนการสอน

Stevens (1987) สรุปปัจจัยที่ทำให้การเรียนภาษาได้ผลต่ำกว่ามาตรฐาน (origins of failure) ไว้เป็นตัวย่อ 4 ตัวคือ C-P-T-L ซึ่งมีความหมายดังนี้

1. สังคมหรือชุมชน The Community
2. ผู้เกี่ยวข้องในอาชีพ The Profession
3. ตัวผู้สอน The Teacher
4. ตัวผู้เรียน The Learner

Stevens กล่าวถึงส่วนที่เกี่ยวข้องกับชุมชนไว้ว่า บางประเทศมีการตั้งเป้าหมายว่าผู้ที่เรียน ภาษาต่างประเทศมาแล้ว 10 ถึง 12 ปี (ประถม – อุดมศึกษา) ควรจะฟังพูดภาษาอังกฤษได้ แต่โดย ปฏิบัติ ชุมชนนั้นขาดครูที่มีความสามารถพูดภาษานั้นได้คล่องแคล่วพอที่จะนำพาผู้เรียนไปยัง จุดหมายนั้นได้ การจัดสรรเวลาในการเรียนก็ไม่เพียงพอ การจัดกระบวนการเรียนที่มุ่งเน้นให้สอน ไวยากรณ์โดยคาดหวังคิดว่าเมื่อผู้เรียนสามารถรู้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องจะทำให้พูดภาษานั้นไปได้โดย อัตโนมัติ รวมทั้งการลงทุนต่างๆที่เกี่ยวข้องไม่ว่าในการจัดอบรมครูผู้สอน การจัดซื้อจัดหาสื่อการ เรียนการสอนก็น้อย ชุมชนหรือสังคมนั้นจึงเป็นองค์ประกอบหลักที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ

ปัจจัยที่ 2 คือผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องในวิชาชีพนั้น จำเป็นต้องส่งเสริม เป็นผู้นำ และแนะนำ ให้ผู้สอนได้รับการสนับสนุนและพัฒนาทุกรูปแบบ ไม่ว่าด้านแหล่งค้นคว้าข้อมูล ต้องมีการสร้าง เครือข่ายหรือศูนย์พัฒนา แลกเปลี่ยนความรู้ความสามารถที่จะนำพาผู้สอนไปสู่ความเป็นเลิศ ให้ได้

ปัจจัยที่ 3 ครูผู้สอนต้องได้รับการฝึกอบรมอย่างเพียงพอ มีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร และสื่อการสอน มีความรู้ในด้านวัดผลและประเมินผลที่เหมาะสม และที่สำคัญที่สุดต้องแสดงให้เห็นถึงความเสียสละทุ่มเทให้แก่ผู้เรียนอย่างเต็มที่

ปัจจัยที่ 4 ผู้เรียนต้องมีความกระตือรือร้น เป็นผู้เรียนประเภท “willing learners” มีความคาดหวังในความสำเร็จในระดับสูงพอสมควร ไม่ปล่อยให้สังคม สิ่งแวดล้อมและความเชื่อผิดๆ ที่สืบทอดกันมาเป็นอุปสรรคกีดกันในการเรียนของตน

โดยสรุปแล้ว ตัวผู้เรียนที่เต็มใจ ตัวผู้สอนที่มีความพร้อมและเสียสละ ตัวชุมชนและผู้เกี่ยวข้องที่เข้าใจและให้การสนับสนุน จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงในทางดีขึ้นแทนการต้องทนรับกับความล้มเหลวที่พบเห็นกันอยู่ในปัจจุบัน

2. ข้อเสนอแนะด้านวิจัย

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงข้อจำกัดที่เกิดขึ้นแล้ว จึงขอเสนอแนวทางในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไปหลายๆ ด้านดังนี้

2.1 ควรมีการศึกษาผลการเรียนแบบเข้มกับกลุ่มผู้เรียนระดับอื่นๆ และทักษะอื่นๆ เช่น อ่านและเขียน หรือ ทั้ง 4 ทักษะด้วย รวมทั้งก่อนการวิจัยน่าจะต้องการเปรียบเทียบระดับความสามารถของผู้เรียนจากการใช้เกณฑ์ของ ACTFL ทุกทักษะด้วย

2.2 กำหนดช่วงเวลาในการจัดการเรียนการสอนไม่ควรซ้ำซ้อนกับเวลาที่กลุ่มตัวอย่างกำลังเรียนวิชาอื่นอยู่ด้วยเพราะจะทำให้กลุ่มตัวอย่างเกิดความวิตกกังวลในการให้เวลากับโครงการวิจัยจนบางคนถึงกับต้องถอนตัวจากโครงการวิจัยไปเลย

2.3 ควรมีการศึกษาติดตามกลุ่มตัวอย่างต่อเนื่องไปอีกในระยะยาว เพราะผู้ที่มีผลคะแนนของการเรียนดีขึ้น รวมทั้งความสนใจ ความมั่นใจมากขึ้น ควรจะมีแรงจูงใจเพิ่มขึ้นถึงระดับบูรณาการ(integrative motivation) น่าติดตามว่า พวกเขามีความเต็มใจที่จะสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ (willingness to communicate – WTC) ตามที่ MacIntyre และคณะ (2003) เคยตั้งข้อสังเกตไว้เพิ่มมากขึ้นหรือไม่ และควรต้องติดตามเปรียบเทียบผู้เรียนที่มีประสบการณ์การเรียนแบบเข้ม(intensive-experienced learners)ว่ามีความแตกต่างจากพวกที่ไม่เคยได้เรียนแบบเข้ม(non-intensive experienced learners)หรือไม่

2.4 การวิจัยครั้งนี้มีข้อจำกัดในการใช้ข้อสอบการฟังทั้งก่อนและหลังการเรียนการสอนเป็นชุดเดียวกัน โดยนำบทเรียนจากหนังสือมาดัดแปลงเป็นข้อสอบ ส่วนข้อสอบการพูดมีการปรับเปลี่ยนบ้างเล็กน้อย หากมีการวิจัยซ้ำก็ควรจะใช้ข้อสอบต่างชุดที่เป็นคู่ขนานกันไป เพื่อให้ผู้วิจัยมั่นใจได้เต็มที่ว่าความแตกต่างที่เกิดขึ้นนั้นเกิดจากความสามารถที่เปลี่ยนแปลงจริง

2.5 ควรกำหนดเวลาการสิ้นสุดการทำวิจัยให้ช้าออกไปอีก 1 ภาคเรียนหรือ 1 ปี เพื่อติดตามผลในการเรียนวิชาปีที่สูงขึ้นของกลุ่มตัวอย่าง รวมทั้งเปรียบเทียบผลการเรียนของวิชา ก่อนการเรียนแบบเข้มและวิชาหลังการเรียนแบบเข้มของกลุ่มตัวอย่างด้วย

2.6 ข้อเสนอแนะที่สำคัญที่สุดคือควรมีการวิจัยที่จัดการเรียนการสอนในวิธีเดียวกัน มีเป้าหมายการเรียนการสอนแบบเดียวกันหรือนั้นทักษะเดียวกัน โดยให้กลุ่มควบคุมเข้าเรียนด้วยความถี่แบบภาคเรียนปกติ 1 ภาคเรียนหรือ 16 สัปดาห์ แล้วเปรียบเทียบผลการเรียนหรือระดับความสามารถที่เกิดขึ้นกับกลุ่มทดลองที่มีการเรียนแบบเข้มในระยะเวลาสั้นๆ เพียง 3 สัปดาห์ ในจำนวนชั่วโมงเรียนเท่ากัน คือ 48 ชั่วโมง ตามมาตรฐานของวิชา 3 หน่วยกิต ของ 1 ภาคเรียน แล้วเปรียบเทียบระดับความสามารถของผู้เรียน 3 สัปดาห์แบบเข้ม กับผู้เรียน 16 สัปดาห์แบบปกติว่ามีผลการเรียนแตกต่างกันหรือไม่ หรือแตกต่างกันอย่างไร มากน้อยเพียงใด

เอกสารอ้างอิง

- เทพพรชัย รัตนูปการ. (2535). การศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพการเสริมการสอนทักษะฟัง-พูด โดยใช้หลักกิจกรรมเพื่อการสื่อสารกับการสอนแบบปกติ. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นพพร สโรบล. (2546). การศึกษาประสิทธิภาพของการฝึกทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษด้วยกลวิธีการเรียนรู้แบบศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน EL 172. โครงการวิจัยเสริมหลักสูตร. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ภาวนา เติญชรสวัสดิ์. (2537). ผลของกิจกรรมสถานการณ์จำลองในภาษาอังกฤษธุรกิจสำหรับนักศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สมบัติ สิริธนาสกุล. (2539). ผลการสอนกลวิธีในการสื่อสารที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สิริพร ชื่องกลางด. (2538). การเปรียบเทียบระหว่างวิธีการสอนที่ใช้สถานการณ์จำลอง บทบาทสมมุติ และเกม กับวิธีการสอนแบบปกติ ในการสอนทักษะพูด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุริยวรรณ ฉัตรอนันตเวช. (2537). ผลของกิจกรรมฟัง-พูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาการท่องเที่ยวและการโรงแรม โดยการใช้ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนในห้องเรียน. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- Archibald, J.; Roy, S.; Harmel, S.; & Jesney, K. (2004). *A review of literature on second language learning*. The Language Research Centre (LRC): University of Calgary.
- Ashmore, R. (2003). How the Chinese teach English. *Phi Delta Kappa Fastbacks*. No.512.

- Bailey, K.M. (1995). Competitiveness and anxiety in adult second language learning: Looking at and through the diary studies. In H.D. Brown & Susan Gonzo (Eds.). *Readings on second language acquisition*. pp. 163 -205.
- _____(1998). *Learning about language assessment: Dilemmas, decisions, and directions*. Heinle & Heinle.
- Brown, D. (2006). Conversation means talking: A case study in encouraging participation in a Thai university English conversation class. *Asian EFL Journal*. Vol.9. January 2006.
- Brown, H.D. (1987). *Principles of language learning and teaching*. Eaglewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Brown, H.D. & Gonzo, S.T. (Eds.). (1995). *Readings on second language acquisition*. Prentice Hall Regents.
- Byrne, D. (1976). *Teaching oral English*. Longman.
- Carroll, J. (1973). Implications of aptitude test research and psycholinguistics theory for foreign language teaching. *Linguistics*. 112: 5-13.
- Celce-Murcia, M. (Ed.). (2001). *Teaching English as a second or foreign language* (3rd ed.) Heinle & Heinle.
- Chan, E. (2002). *Designing a learning environment that alleviates anxiety*. CDTLink. Retrieved August 17, 2006 from <http://www.cdtl.nus.edu.sg/link/Mar2002/tm2.htm>.
- Chastain, K. (1976). *Developing second language skills: Theory and practice*. Chicago: Rand Mc-Nally College Publishing.
- Chung, J. (1999). The effects of using video texts supported with advance organizers and captions on Chinese college students' listening comprehension: An empirical study. *Foreign Language Annals* 32, iii. pp.295-305.
- El-Koumy, A. (2000). *Effects of skilled-based versus whole language approach on the comprehension of EFL students with low and high listening ability levels*. From http://www.eric.ed.gov/ERICWebPortal/Home.portal?_nfpb=true&ERIC_Koumy
- Ellis, R. (1988). *Understanding second language acquisition*. OUP.
- _____(1993) *The Study of Second Language Acquisition*. Oxford: Oxford University Press.
- Evrin, E. (2003). *EFL teacher's voice on communicative language teaching*. From http://www.eric.ed.gov/ERICWebPortal/Home.portal?_nfpb=true&ERICExtSearch_SearchValue_0=Evrin

- Flowerdew, J & Miller, L. (2005). *Second language listening: Theory and practice*. Cambridge University Press.
- Gan, Z.; Humbpreys, G. & Hamp-Lyons, L. (2004). Understanding successful and unsuccessful EFL students in Chinese universities. *The Modern Language Journal*. 88, ii. (electronic version).
- Gardner, R.C. & Lambert, W.E. (1972). *Attitudes and motivation in second language learning*. Rowley, Mass.: Newbury House Publishers.
- Genesee, F. (1995). *Integrating language and content: Lessons from immersion*. Online Resources: Digests. December 1995. Retrieved August 17, 2006 from <http://www.cal.org/resources/digest/ncrcds05.html>.
- Hadley, A.O. (2001). *Teaching language in context* (3rd ed.). Heinle & Heinle.
- Harlow, L.L. & Muyskens, J.A. (1994). Priorities for intermediate level language instruction. *The Modern Language Journal* 78, ii.
- Hawkey, R. (1980). Thai students studying. In *109 – Study modes and academic development of overseas students*. The British Council. Printing and Publishing Department: London.
- Harmer, J. (1998). *How to teach English*. (วิธีการสอนภาษาอังกฤษ – เสาวภา ฉายะบุระกุล ผู้แปล- 2004). Pearson Education Indochina Ltd.
- Heyde, A. (1977). The relationship between self-esteem and the oral production of a second language. In H.D. Brown & Susan Gonzo (Eds.). *Readings on second language acquisition*.
- Hinkel, E. (Ed.). (2005). *Handbook of research in second language teaching and learning*. Lawrence Erlbaum Associates, Publishers.
- Jones, L. (2002). *Let's Talk 3*. Student book. Cambridge University Press.
- Ismail, J. (1991) Language exposure and second language learning. (electronic version). *The English Teacher*. Volume XX. October 1991.
- Jameison, J. (1992). Cognitive styles of reflection/impulsivity and field independence/dependence and ESL success. In H.D. Brown & Susan Gonzo (Eds.). *Readings on second language acquisition*. pp. 119 - 137.
- Kagan, J; Rossman, B.; Day, D.; Albert, J.& Phillips, W. (1964). Information processing in the child: Significance of analytic and reflective attitudes. *Psychological Monographs*. 78: 1-37.
- Keitges, D.J. (1987). Language proficiency interview testing: An overview. In M.H. Long & J.C. Richards, (Eds.). *Methodology in TESOL: A book of readings*. Heinle & Heinle Publishers. pp.395 - 411.

- Krashen, S.D. (1981). *Second language acquisition and second language learning*. Pergamon Press.
- _____. (1982). *Principles and practice in second language acquisition*. Pergamon Press.
- Krashen, S.D. & Terrell, T.D. (1983). *The natural approach: Language acquisition in the classroom*. Pergamon Press.
- Lapkin, S.; Hart, D. & Harly, I. (1998). Case study of compact core French models: Attitudes and achievement. In S. Lapkin (ed.) *French second language education in Canada: empirical studies*. Toronto, ON: University of Toronto Press. pp. 3-30.
- Lazaraton, A. (2001). Teaching oral skills. In Marianne Celce-Murcia.(Ed.). *Teaching English as a second or foreign language* (3rd ed.) (pp.103 – 116). Heinle & Heinle.
- Lee, C. (2005). *Different types of English to which Korean college students are exposed outside the class*. Online submission. Paper presented at the Korean Association of Foreign Language Education.
From
<http://www.eric.ed.gov/ERICWebPortal/contentdelivery/servlet/ERICServlet?accno=ED490770>
- Lescano, A.A. (1995). The remedial English project. (electronic version). *FORUM*. Vol 33 No 4, October – December 1995. p.40.
- Lightbown, P.M. & Spada, N. (1987). *Learning English in intensive programs in Quebec schools (1986-87): Report on the first year of research*. Montreal: Concordia University.
- _____. (1988). *Learning English in intensive programs in Quebec schools (1986-87)*. Montreal: Concordia University.
- Littlejohn, A. (2001). Motivation: Where does it come from? Where does it go? (electronic version). *English Teaching Professional*. Issue 19, March 2001. From <http://www3.telus.net/linguisticsissues/motivation.html>.
- Long, M.H. & Richards, J.C. (Eds.). (1987). *Methodology in TESOL: A book of readings*. Heinle & Heinle.
- Luchini, P.L. (2003). Developing oral skills by combining fluency- with accuracy-focused tasks: A case study in China. *Asian EFL Journal*. From www.asian-efl-journal.com/December_05_mw&dn&et.php

- MacIntyre, P.D.; Baker, S.C.; Clément, R. & Donovan, L.A. (2003). Talking in order to learn: Willingness to communicate and intensive language programs. (electronic version). *Canadian Modern Language Review*. Volume 59, No. 4, June 2003.
- McDonough, A.H. (1981). *Psychology in foreign language teaching*. George Allen & Unwin LTD.
- Morley, J. (2001). Aural comprehension instruction: Principles and practices. In Marianne Celce-Murcia.(Ed.). *Teaching English as a second or foreign language* (3rd ed.) (pp. 67 – 86). Heinle & Heinle.
- Naiman, N.; Frohlich, M.; Stern, H.H.; & Todesco, A. (1978). *The good language learner*. Research in Education Series 7. Toronto: Ontario Institute for Studies in Education.
- Nascente, R. M. (2001). *Practical ways to help anxious learners*. Retrieved March 3, 2006 from http://www.seasite.niu.edu/Tagalog/Teachers_Page/Language_Learning_Articles.
- Ngeow, K. (1998). *Motivation and transfer in language learning*. ERIC Clearinghouse on Reading English and Communication Bloomington. Retrieved September 12, 2006 from <http://www.ericdigests.org/1999-4/motivation.htm>.
- Oxford, R. (1990). *Language learning strategies - What every teacher should know*. New York: Newbury House.
- Peck, S. (2001). Developing children's listening and speaking in ESL. In Marianne Celce-Murcia. (Ed.). *Teaching English as a second or foreign language* (3rd ed.) (pp. 153 – 170). Heinle & Heinle.
- Peterson, P.W. (2001). Skills and strategies for proficient listening. In Marianne Celce-Murcia (Ed.). *Teaching English as a second or foreign language* (3rd ed.) (pp. 87 – 100). Heinle & Heinle.
- Rubin, J. & Thompson, I. (1982). *How to be a more successful language learner*. Boston: Heinle.
- Saito, H. (2004). *Seeing English language teaching and learning through the eyes of Japanese EFL and ESL students*.
From http://www.eric.ed.gov/ERICWebPortal/Home.portal?_nfpb=true&ERIC
- Scovel, T. (2001). *Learning new languages: A guide to second language acquisition*. Heinle & Heinle.
- Shaw, S.R. & Gouwens, D.A. (2002). Chasing and catching slow learners in changing times. *NASP Communiqué*. Volume 31, # 4. December 2002. Retrieved August 17, 2006 from <http://www.nasponline.org/publications/cq314slowlearner.html>.

- Sharp, A. (2003). Language learning and awareness of personality type in Chinese settings. *Asian EFL Journal*. (electronic version).
From http://www.asian-efl-journal.com/Article_1_June_as_2004.pdf
- Shrum, J.L. & Glisan, E.W. (2005). *Teacher's handbook: Contextualized language instruction*. (3rd ed.). Thomson & Heinle.
- Stevick, E.W. (1982). *Teaching and learning languages*. Cambridge University Press.
- Swender, E. (Ed.). (1998). ACTFL performance guidelines for K-12 learners. *Foreign Language Annals*. iv(1998): 479 - 91.
- _____. (1999). *ACTFL Oral proficiency interview tester training manual*.
Yonkers, NY: American Council on the Teaching of Foreign Language.
- Takeuchi, O. (2003). Synopsis: *Searching for better language learning strategies: Studies on good language learners in the Japanese FL context*.
Tokyo: Shohakusha.
- Teng, H. (1999). *The effects of question type and preview on EFL listening assessment*.
From http://www.eric.ed.gov/ERICWebPortal/Home.portal?_nfpb=true&ERIC
- Valette, R.M. (1977). *Modern language Testing*. 2nd Ed. New York.
- Wighting, M.J.; Lisbet, D.L.; & Tindall, E.R. (2005). Exploring a summer English language camp experience in China: A descriptive case study. *Asian EFL Journal*. From www.asian-efl-journal.com/pta_feb_06_mw.pdf
- Witkin, H.; Moore, C.A.; Goodenough, D. & Cox, P.W. (1977). Field-dependent and field-independent styles and their educational implication. *Review of Educational Research*. 47: 1-64.
- Wyss, R. (2002). Field independent/dependent learning styles and L2 acquisition. *The Weekly column*. Article 102, June 2002.
- Zehler, A. (1994). *Working with English language learners: Strategies for elementary and middle school teachers*. NCBE Program Information Guide Series, Number 19, Summer 1994. Retrieved September 10, 2006 from <http://www.ncela.gwu.edu/pubs/pig19.htm>.

ภาคผนวก ก

The FSI Proficiency Ratings

The FSI Checklist of Performance

The FSI Weighting and Conversion Tables

The FSI Proficiency Ratings

Level 1: *Able to satisfy routine travel needs and minimum courtesy requirements.* Can ask and answer questions on topics very familiar to him or her; within the scope of his or her very limited language experience can understand simple questions and statements, allowing for slowed speech, repetition or paraphrase; speaking vocabulary inadequate to express anything but the most elementary needs; errors in pronunciation and grammar are frequent, but can be understood by a native speaker used to dealing with foreigners attempting to speak his or her language. While elementary needs vary considerably from individual to individual, any person at level 1 should be able to order a simple meal, ask for shelter or lodging, ask and give simple directions, make purchases, and tell time.

Level 2: *Able to satisfy routine social demands and limited work requirements.* Can handle with confidence but not with facility most social situations including introductions and casual conversations about current events, as well as work, family, and autobiographical information; can handle limited work requirements, needing help in handling any complications or difficulties; can get the gist of most conversations on nontechnical subjects (i.e., topics that require no specialized knowledge) and has a speaking vocabulary sufficient to express himself or herself simply with some circumlocutions; accent, though often quite faulty, is intelligible; can usually

handle elementary constructions quite accurately but does not have thorough or confident control of the grammar.

Level 3: *Able to speak the language with sufficient structural accuracy and vocabulary to participate effectively in most formal and informal conversations on practical, social, and professional topics.* Can discuss particular interests and special fields of competence with reasonable ease; comprehension is quite complete for a normal rate of speech; vocabulary is broad enough that he or she rarely has to grope for a word; accent may be obviously foreign; control of grammar good; errors never interfere with understanding and rarely disturb the native speaker.

Level 4: *Able to use the language fluently and accurately on all levels normally pertinent to professional needs.* Can understand and participate in any conversation within the range of his or her experience with a high degree of fluency and precision of vocabulary; would rarely be taken for a native speaker, but can respond appropriately even in unfamiliar situations; errors of pronunciation and grammar quite rare; can handle informal interpreting from and into the language.

Level 5: *Speaking proficiency equivalent to that of an educated native speaker.* Has complete fluency in the language such that his or her speech on all levels is fully accepted by educated native speakers in all of its features, including breadth of vocabulary and idiom, colloquialisms, and pertinent cultural references.

The FSI Checklist of Performance Factors and Descriptions

Accent

1. Pronunciation frequently unintelligible.
2. Frequent gross errors and a very heavy accent make understanding difficult, require frequent repetition.
3. "Foreign accent" requires concentrated listening and mispronunciations lead to occasional

misunderstanding and apparent errors in grammar or vocabulary.

4. Marked "foreign accent" and occasional mispronunciations that do not interfere with understanding.
5. No conspicuous mispronunciations, but would not be taken for a native speaker.
6. Native pronunciation, with no trace of "foreign accent."

Grammar

1. Grammar almost entirely inaccurate except in stock phrases.
2. Constant errors showing control of very few major patterns and frequently preventing communication.
3. Frequent errors showing some major patterns uncontrolled and causing occasional irritation and misunderstanding.
4. Occasional errors showing imperfect control of some patterns but no weakness that causes misunderstanding.
5. Few errors, with no patterns of failure.
6. No more than two errors during the interview.

Vocabulary

1. Vocabulary inadequate for even the simplest conversation.
2. Vocabulary limited to basic personal and survival areas (time, food, transportation, family, etc.).
3. Choice of words sometimes inaccurate, limitations of vocabulary prevent discussion of some common professional and social topics.
4. Professional vocabulary adequate to discuss special interests; general vocabulary permits discussion of any nontechnical subject with some circumlocutions.
5. Professional vocabulary broad and precise; general vocabulary adequate to cope with complex practical problems and varied social situations.
6. Vocabulary apparently as accurate and extensive as that of an educated native speaker.

Fluency

1. Speech is so halting and fragmentary that conversation is virtually impossible.
2. Speech is very slow and uneven except for short or routine sentences.
3. Speech is frequently hesitant and jerky; sentences may be left uncompleted.
4. Speech is occasionally hesitant, with some unevenness caused by rephrasing and groping for words.
5. Speech is effortless and smooth, but perceptibly non-native in speed and evenness.
6. Speech on all professional and general topics as effortless and smooth as a native speaker's.

Comprehension

1. Understands too little for the simplest type of conversation.
2. Understands only slow, very simple speech on common social and touristic topics; requires constant repetition and rephrasing.
3. Understands careful, somewhat simplified speech directed to him or her, with considerable repetition and rephrasing.
4. Understands quite well normal educated speech directed to him or her, but requires occasional repetition or rephrasing.
5. Understands everything in normal educated conversation except for very colloquial or low-frequency items or exceptionally rapid or slurred speech.
6. Understands everything in both formal and colloquial speech to be expected of an educated native speaker.

THE FSI WEIGHTING AND CONVERSION TABLES

FSI WEIGHTING TABLE

Proficiency Description	→	1	2	3	4	5	6
Accent		0	1	2	2	3	4
Grammar		6	12	18	24	30	36
Vocabulary		4	8	12	16	20	24
Fluency		2	4	6	8	10	12
Comprehension		4	8	12	15	19	23
Total:							

FSI CONVERSION TABLE

Total Score	Level	Total Score	Level	Total Score	Level
16-25	0+	43-52	2	73-82	3+
26-32	1	53-62	2+	83-92	4
33-42	1+	63-72	3	93-99	4+

Source : Long, M.H. & Richards, J.C. (Eds.). (1987). *Methodology in TESOL : A book of readings*. Heinle & Heinle. pp. 407-408

ภาคผนวก ข

ACTFL Assessment Criteria: Speaking Proficiency

ACTFL Assessment Criteria: Speaking Proficiency

For those unfamiliar with the *ACTFL Proficiency Guidelines*, the following shorthand characteristics of each proficiency range in oral skills should prove helpful. They are synthesized from the *ETS Oral Proficiency Testing Manual* (Liskin-Gasparro 1982), the *Oral Proficiency Interview Tester Training Manual* (Buck, Byrnes, and Thompson 1989; Swender 1999), and various ACTFL proficiency workshops.

Novice (ILR Level 0/0+)

Individuals performing at the Novice level of proficiency, though perhaps capable of some limited expression in the language, have no real functional ability to communicate with what they know. Typically, their speech is characterized by the use of a few memorized words or phrases, with little or no syntactic variation beyond the scope of the prefabricated, familiar material at their disposal. They can often give short lists of vocabulary and/or answer simple questions relating to highly predictable common daily settings. Questions relating to names of basic objects, names of family members, weather expressions, days of the week, time of day, and the like will often elicit some sample of speech when all other attempts at conversation fail. This is not to say that every speaker rated at the Novice level can say something about these topics nor that these are the only content areas that such individuals can control. Rather, they are meant to suggest the *type* of speech one can expect to elicit at the lowest levels of oral proficiency.

Speakers rated at the Novice High (ILR 0+) level on the academic scale have considerably more memorized material within their control and some ability to communicate their own personal messages with that material. Although they show that they have some of the features of the Intermediate level, including creating with the language, they are not able to sustain conversation adequately at that level.

Intermediate (ILR Level 1/1+)

Individuals in the Intermediate range of oral proficiency have the following characteristics:

1. They can create with the language; that is, they can express their own thoughts without relying exclusively on prefabricated or memorized responses to get their meaning across.
2. They are capable of *asking* questions as well as answering them. Whereas

Novice-level speakers typically respond to questions with one or two words, Intermediate-level speakers answer with longer phrases or full sentences and are capable of holding up their own end of the conversation by making inquiries.

3. They have at least a minimal level of sociolinguistic competence in that they can handle everyday social encounters (such as greetings and leave-takings) with some degree of appropriateness.
4. They can handle a simple "survival situation" that one might expect to encounter while traveling or residing for a short time in the target culture. Finding lodging, food, transportation, obtaining directions, and the like are tasks that can generally be handled successfully by Intermediate-level speakers.
5. Their discourse is characterized by simple sentences or phrases, normally limited to present time, with little use of cohesive devices or embedded sentence structure. Intermediate-level speech is usually quite inaccurate, even in basic structures, and vocabulary is quite limited. However, Intermediate-level speakers are intelligible to native speakers who are *used to dealing with foreigners*.

At the Intermediate High (ILR 1+) level, speakers begin to take on some of the characteristics of the Advanced range of proficiency. However, they are unable to sustain performance at this higher level during the course of the interview and, therefore, do not meet the minimal threshold characteristics for the Advanced level.

Advanced (ILR Level 2/2+)

Speakers in the Advanced range are capable of sustained conversation and can be characterized as follows:

1. They can narrate and describe in major time/aspect frames. In addition, their narrations and descriptions are sustained in longer discourse segments; that is, Advanced-level speakers generally speak in paragraphs rather than in short phrases or sentences.
2. They can talk about a wide range of concrete topics, including autobiographical details, daily routines at home, school, or workplace, current events, and the like. They can participate fully in casual conversations, expressing facts, giving instructions, describing places, people, and things, reporting on events, and providing narration about past, present, and future activities.
3. They can "live off the economy" of the target culture and can handle routine work requirements with facility. Faced with a "survival situation" in which a complication has arisen (such as a missed plane, an unsatisfactory hotel room, a flat tire, or a similar situation in which one must explain one's way out of trouble), Advanced-level speakers can get their message across successfully.

4. They show a greater degree of sociolinguistic competence in their speech than do speakers at the Intermediate level, including some sensitivity to register and to the appropriateness of certain expressions in a given context.
5. Their strategic competence is improved. Some ability to paraphrase and to cope in more complicated situations or in unforeseen circumstances is one of the hallmarks of speakers in this proficiency range.
6. Their discourse competence is also improved as they continue to use longer and more complex sentence structure to express their meaning. There is growing evidence of the ability to use cohesive devices to unify discourse.
7. Although they still make errors in some basic structures, their control of the grammatical system is much improved over that of Intermediate-level speakers. They still display patterns of errors, however, and their linguistic system tends to break down when they are asked to perform functions that are controlled at the next higher level of proficiency. Nonetheless, Advanced-level speakers are comprehensible to native speakers who are *not used to dealing with foreigners*.

At the Advanced High level, speakers have many of the characteristics of the Superior range, although they cannot sustain performance at that level.

Superior
(ILR Levels
3, 3+, 4, 4+, 5)

The ACTFL scale collapses under one proficiency range all of the government ranges above Level 3. The reason for this will soon become clear. Basically, Superior-level speakers can be characterized as follows:

1. They have, at the very minimum, a "professional" level of proficiency; that is, they can handle a broad range of topics and situations, give supported opinions, hypothesize, provide complicated explanations, describe in detail with a great deal of precision, and tackle virtually any practical, social, professional, or abstract topic that they can discuss in their native language.
2. Although they may make random errors in grammar, especially in the more complicated structures of the language, speakers at the Superior level rarely make errors that would interfere with comprehension or distract their conversational partner from the message being conveyed.
3. At the lower end of the Superior range (ILR Level 3), speakers may occasionally lack some precision in vocabulary, but they are rarely at a loss to express their meaning through paraphrase or circumlocution. Strategic competence is high at this level, as is discourse competence. Though the Level 3 speaker may be unfamiliar with some idiomatic expressions and unable to shift registers easily, sociolinguistic competence is continuously developing. At Levels 4 and 5, however, speakers are more able to systematically tailor their language to any audience in a totally appropriate fashion. At these higher levels, vocabulary also becomes much more precise, and speakers can choose from a wide range of synonyms in much the same manner as they do in their native language.

Source : Hadley, A.O. (2001). *Teaching language in context* (3rd ed.)

Heinle & Heinle. pp. 16-18.

ภาคผนวก ค

แบบทดสอบการฟัง

Listening Test

Student Name _____ **ID.No.** _____

Directions **Listen to the conversations and put a cross (X) on the letter of your choice for each item on the answer sheet. You will hear each conversation TWICE.**

Conversation 1

- | | | |
|----|-----------------------------------|---|
| 1. | a. Tim and Kim
b. Tim and John | c. Kim and John
d. Tim, Kim, and John |
| 2. | a. law
b. fine arts | c. Princeton University
d. Smith College |
| 3. | a. law
b. fine arts | c. Princeton University
d. Smith College |

Conversation 2

- | | | |
|----|--|-----------------------------------|
| 4. | a. Darcy
b. Jean | c. Sands
d. Jackson |
| 5. | a. 13 Jackson Street
b. 30 Jackson Street | c. 33 Jackson Street
d. Boston |
| 6. | a. 6543015
b. 6541350 | c. 6541315
d. 6543050 |

Conversation 3

- | | | |
|----|-------------------------------|--|
| 7. | a. the sons
b. the mothers | c. the granddaughters
d. the grandmothers |
| 8. | a. a wife
b. a son | c. a grandmother
d. a granddaughter |

Conversation 4

- | | | |
|----|-----------------------------|---------------------------------|
| 9. | a. a father
b. a brother | c. a grandmother
d. a mother |
|----|-----------------------------|---------------------------------|

10. a. a nephew
b. a brother
c. a father
d. a mother

Conversation 5

11. a. black slacks
b. a formal suit
c. blue jeans and a red shirt
d. blue jeans and a green shirt

Conversation 6

12. a. the checked blue dress
b. the pink dress
c. the casual wears
d. the black dress
13. a. the checked blue dress
b. the pink dress
c. the casual wears
d. the black dress

Conversation 7

14. a. refrigerator
b. wheel
c. door
d. ballpoint pen
15. a. stone
b. wood
c. metal
d. rubber

Conversation 8

16. a. refrigerator
b. wheel
c. door
d. ballpoint pen
17. a. plastic
b. gold
c. silver
d. ink

Conversation 9

18. a. refrigerator
b. wheel
c. door
d. ballpoint pen
19. a. a wooden box
b. a big piece of ice
c. a metal box
d. cold or frozen food

Conversation 10

20. a. long beans
b. desk drawer
c. scissors
d. telephone
21. a. in the desk drawer
b. in the first place
c. in the kitchen
d. on the telephone

Conversation 11

- | | | |
|-----|--|---|
| 22. | a. computer disks
b. a shelf | c. paper
d. computer games |
| 23. | a. on the right
b. in the paper section | c. in a computer section
d. on the right shelf |

Conversation 12

- | | | |
|-----|--|--|
| 24. | a. to find someone
b. to find a place | c. to walk for five minutes
d. to go to the post office |
| 25. | a. turn left
b. turn right | c. go straight on
d. turn left and then right |

Conversation 13

- | | | |
|-----|------------------------------|-------------------------|
| 26. | a. Sunday
b. Monday | c. Today
d. all days |
| 27. | a. football
b. basketball | c. golf
d. none |

Conversation 14

- | | | |
|-----|--|--|
| 28. | a. went shopping
b. sold jeans | c. played rock and roll music
d. took aspirin |
| 29. | a. to buy clothes for kids
b. to sell jeans | c. to play rock and roll music
d. to take aspirin |

Conversation 15

- | | | |
|-----|---|--|
| 30. | a. teacher and student
b. nurse and doctor | c. driver and passenger
d. husband and wife |
| 31. | a. at Club Blue Note
b. at the office | c. at a restaurant
d. at home |
| 32. | a. to Club Blue Note
b. to the office | c. to see the manager
d. home |

Conversation 16

- | | | |
|-----|---|--|
| 33. | a. buy a coffee maker
b. invite six people for dinner | c. get the money back
d. thank someone for help |
| 34. | a. She wants another coffee maker.
b. She has to work three times. | c. The product doesn't work.
d. She feels very sorry. |

Conversation 17

- | | | |
|-----|--------------------|--------------------------|
| 35. | a. at home | c. at a department store |
| | b. at a restaurant | d. at a sports club |
| 36. | a. 4 | c. 8 |
| | b. 6 | d. 10 |
| 37. | a. red | c. blue |
| | b. pink | d. black |
| 38. | a. £ 160 | c. £ 116 |
| | b. \$ 160 | d. \$ 116 |

Conversation 18

- | | | |
|-----|-----------------|--------------------|
| 39. | a. apple juice | c. tomato juice |
| | b. orange juice | d. cranberry juice |
| 40. | a. apple juice | c. tomato juice |
| | b. orange juice | d. cranberry juice |

This is the end of the test

Listening Test

ANSWER SHEET

Student's Name Test Date

Directions Listen to the conversations and put a cross (X) on the letter of your choice for each item on the answer sheet. You will hear each conversation TWICE.

- | | | | | | | | | | |
|-----|---|---|---|---|-----|---|---|---|---|
| 1. | a | b | c | d | 21. | a | b | c | d |
| 2. | a | b | c | d | 22. | a | b | c | d |
| 3. | a | b | c | d | 23. | a | b | c | d |
| 4. | a | b | c | d | 24. | a | b | c | d |
| 5. | a | b | c | d | 25. | a | b | c | d |
| 6. | a | b | c | d | 26. | a | b | c | d |
| 7. | a | b | c | d | 27. | a | b | c | d |
| 8. | a | b | c | d | 28. | a | b | c | d |
| 9. | a | b | c | d | 29. | a | b | c | d |
| 10. | a | b | c | d | 30. | a | b | c | d |
| 11. | a | b | c | d | 31. | a | b | c | d |
| 12. | a | b | c | d | 32. | a | b | c | d |
| 13. | a | b | c | d | 33. | a | b | c | d |
| 14. | a | b | c | d | 34. | a | b | c | d |
| 15. | a | b | c | d | 35. | a | b | c | d |
| 16. | a | b | c | d | 36. | a | b | c | d |
| 17. | a | b | c | d | 37. | a | b | c | d |
| 18. | a | b | c | d | 38. | a | b | c | d |
| 19. | a | b | c | d | 39. | a | b | c | d |
| 20. | a | b | c | d | 40. | a | b | c | d |

Listening Test: (ข้อสอบชุดนี้ดัดแปลงมาจากบทเรียนบางส่วนในหนังสือ **New Person to Person, Book 1** โดย J.C. Richards และคณะ)

Tapescript

Directions Listen to the conversations and put a cross (X) on the letter of your choice for each item on the answer sheet. You will hear each conversation TWICE.

Conversation 1 (Personal information)

Use this conversation to answer questions 1-3.

Man: Tim always has good parties, doesn't he?
 Woman: He sure does! Do you go to school with Tim?
 Man: Yeah. We study law together at Princeton University. How about you?
 Woman: I'm in the Fine Arts program at Smith College. My name's Kim Jackson, by the way.
 Man: Nice to meet you, Kim. I'm John Hunt.
 Woman: Well, John...would you like to dance?
 Man: I'd love to.

1. Who are the speakers?

a. Tim and Kim	c. Kim and John
b. Tim and John	d. Tim, Kim, and John
2. What does Tim study?

a. law	c. Princeton University
b. fine arts	d. Smith College
3. What does the woman study?

a. law	c. Princeton University
b. fine arts	d. Smith College

Conversation 2 (Personal information)

Use this conversation to answer questions 4 – 6.

Jean: I'd like to apply for a credit card.
 Mr.Ames: All right. Could I have your name, please?
 Jean: Jean Sands.
 Mr.Ames: How do you spell your first name?
 Jean: It's J-E-A-N.
 Mr.Ames: Thank you. And where do you live?
 Jean: 30 Jackson Street.
 Mr.Ames: I'm sorry. Did you say 13 or 30?
 Jean: 30. Three zero.
 Mr.Ames: Now, is your address in Boston?
 Jean: No, it's in Salem. The zip code is 01970.
 Mr.Ames: I also need your telephone number.
 Jean: It's 654-1315.(thirteen fifteen)

4. What's the woman's first name?
 - a. Darcy
 - b. Jean
 - c. Sands
 - d. Jackson
5. Where does the woman live?
 - a. 13 Jackson Street
 - b. 30 Jackson Street
 - c. 33 Jackson Street
 - d. Boston
6. What's the woman's phone number?
 - a. 6543015
 - b. 6541350
 - c. 6541315
 - d. 6543050

Conversation 3 (Describing family))

Use this conversation to answer questions 7 and 8.

This is me and my oldest son, Ted, with my two little granddaughters. They're twins, you know...just three years old. They were really excited when the cake came in. Of course, they had to help me blow out the candles!

7. Who are the twins?
 - a. the sons
 - b. the mothers
 - c. the granddaughters
 - d. the grandmothers
8. Who is NOT in the picture?
 - a. a wife
 - b. a son
 - c. a grandmother
 - d. a granddaughter

Conversation 4 (Describing family))

Use this conversation to answer questions 9 and 10.

Now, this man, this is my nephew. He played the piano when they sang "Happy Birthday." We're very proud of him. He's only 19 and he plays with the City Symphony Orchestra. That's his father, my youngest brother, standing behind him.

9. Who is speaking?
 - a. a father
 - b. a brother
 - c. a grandmother
 - d. a mother
10. Who plays the piano?
 - a. a nephew
 - b. a brother
 - c. a father
 - d. a mother

*Conversation 5 (Describing clothing)**Use this conversation to answer questions 11.*

- A: Sindy, which one is your brother? Is he the one in black slacks?
 B: No, the one in blue jeans. He never wears a formal suit.
 A: But there're two guys in blue jeans! Is he the one with a red T-shirt?
 B: No. He was wearing a green shirt with black stripes.

11. What does Sindy's brother wear?
 a. black slacks
 b. a formal suit
 c. blue jeans and a red shirt
 d. blue jeans and a green shirt

*Conversation 6 (Describing clothing)**Use this conversation to answer questions 12-13.*

- A: Mom, I wonder what I can wear to the party?
 B: I suggest your checked blue dress.
 A: I don't like it. I prefer the pink dress with flower patterns.
 B: But for the formal party, you need something not casual.
 A: OK. I'll go with the black evening dress.

12. What does the girl want to wear?
 a. the checked blue dress
 b. the pink dress
 c. the casual wears
 d. the black dress
13. What does her mother suggest?
 a. the checked blue dress
 b. the pink dress
 c. the casual wears
 d. the black dress

*Conversation 7 (Describing objects)**Use this conversation to answer questions 14-15.*

Mine was the greatest invention ever! It's old, but people still need it today. It's round, and it comes in many sizes. Long ago, it was made of stone. It's also been made of wood. Then people made it out of metal. Now, it's often made of rubber. It's used on cars, bicycles, and in machines.

14. What's the invention?
 a. refrigerator
 b. wheel
 c. door
 d. ballpoint pen
15. What is it NOW made of?
 a. stone
 b. wood
 c. metal
 d. rubber

Conversation 8 (Describing objects)

Use this conversation to answer questions 16 and 17.

Well, my invention is more recent. It's long, narrow, and has a sharp point. It's usually made of plastic, but you can get expensive ones made of gold or silver. Everybody uses it. It's full of something called ink, and you write with it.

16. What's the invention?

- | | |
|-----------------|------------------|
| a. refrigerator | c. door |
| b. wheel | d. ballpoint pen |

17. What's the cheap one usually made of?

- | | |
|------------|-----------|
| a. plastic | c. silver |
| b. gold | d. ink |

Conversation 9 (Describing objects)

Use this conversation to answer questions 18 and 19.

The thing I invented has changed many times. Before, it was usually a wooden box with a big piece of ice in it. These days, it's a pretty big, rectangular box made of metal, and it has one or two doors. We have electricity now, so we don't need the ice. My invention keeps food cold or frozen.

18. What's the invention?

- | | |
|-----------------|------------------|
| a. refrigerator | c. door |
| b. wheel | d. ballpoint pen |

19. What WAS it made of?

- | | |
|-----------------------|------------------------|
| a. a wooden box | c. a metal box |
| b. a big piece of ice | d. cold or frozen food |

Conversation 10 (Telling locations)

Use this conversation to answer questions 20 and 21.

A: Here're the long beans. Margo! Do you know where the scissors are?

B: Aren't they in the desk drawer?

A: No. That's the first place I looked.

B: Oh, I know, I was using them in the kitchen. Try beside the telephone.

A: Oh, yeah, I've got them. Thanks.

20. What was the first speaker looking for?

- | | |
|----------------|--------------|
| a. long beans | c. scissors |
| b. desk drawer | d. telephone |

21. Where could the person find the object?

- | | |
|-----------------------|---------------------|
| a. in the desk drawer | c. in the kitchen |
| b. in the first place | d. on the telephone |

*Conversation 11(Telling location)**Use this conversation to answer questions 22 and 23.*

- A: Excuse me. Do you sell computer disks?
 B: Oh, yes. We sell all types of disks.
 A: Great. And where do you keep them?
 B: Do you see the computer section, on the right, over there?
 A: Uh-huh. Turn right. Over there?
 B: That's right. They're all on the middle shelf between the paper and the computer games.
 A: I found them! Thanks for you help.

22. What does the first speaker want?

- a. computer disks
 b. a shelf
 c. paper
 d. computer games

23. Where can he find what he wants?

- a. on the right
 b. in the paper section
 c. in a computer section
 d. on the right shelf

*Conversation 12 (Giving directions)**Use this conversation to answer questions 24 and 25.*

- A: It's about a five-minute walk from here. It's on fourth Avenue, just past the post office.
 B: So I walk up this street?
 A: That's right. It's at the end of the third block, on the corner, across from the Sportsmen's Hotel.
 B: I've got it. Thanks.
 A: No problem.

24. What does the second person want?

- a. to find someone
 b. to find a place
 c. to walk for five minutes
 d. to go to the post office

25. What does the second person have to do?

- a. turn left
 b. turn right
 c. go straight on
 d. turn left and then right

*Conversation 13 (Telling likes and dislikes)**Use this conversation to answer questions 26-27.*

- A: Do you know why I love Sundays?
 B: Sure. You don't work today.
 A: That's true, but also, there are sports on TV all day.
 B: Oh...yeah.
 A: So...What do you want to watch? Football? Basketball? Golf? Which one do you like?
 B: To be honest, I don't really like watching sports. Maybe I'll read.

26. What day does the first person like?

- a. Sunday
- b. Monday
- c. Today
- d. all days

27. What kind of sport does the second person like?

- a. football
- b. basketball
- c. golf
- d. none

Conversation 14 (Likes and dislikes)

Use this conversation to answer questions 28 and 29.

A: What's the matter, dear?

B: I have a terrible headache. You know I took the kids shopping for clothes today.

A: That gave you a headache?

B: We went into one of the stores that sells mostly jeans, and they were playing that rock and roll music. And it was loud!

A: I can't stand loud rock and roll.

B: Neither can I! Where are the aspirins?

28. What did the woman do today?

- a. went shopping
- b. sold jeans
- c. played rock and roll music
- d. took aspirin

29. What does the woman want now?

- a. to buy clothes for kids
- b. to sell jeans
- c. to play rock and roll music
- d. to take aspirin

Conversation 15 (Invitation and arrangement)

Use this conversation to answer questions 30 –31.

Diane: Here it is...Friday night. Do you want to go dancing?

Ted: Well, not really, I'm kind of tired. I had a pretty hard week. But, how about going out to listen to some music?

Diane: What kind of music?

Ted: How about a little light jazz?

Diane: Yeah. That sounds nice.

Ted: What about the Club Blue Note?

Diane: I've never heard of it.

Ted: My office manager was there last week. He said the food and the music are terrific.

Diane: Really? What kind of food do they serve?

Ted: Mostly sandwiches and salads.

Diane: Is it expensive?

Ted: He said the prices are very good. So, do you feel like trying it?

Diane: Why not? I'll just get my coat.

30. Who are the speakers?
 a. teacher and student
 b. nurse and doctor
 c. driver and passenger
 d. husband and wife
31. Where are they?
 a. at Club Blue Note
 b. at the office
 c. at a restaurant
 d. at home
32. Where are they going?
 a. to Club Blue Note
 b. to the office
 c. to see the manager
 d. home

Conversation 16 (Making a complaint)

Use this conversation to answer questions 33-34.

- A: Excuse me!
 B: Yes, ma'am? What can I do for you?
 A: I have a problem with this coffee maker, and I want my money back.
 B: Well, what seems to be the problem?
 A: The problem is that it doesn't work! I've only used it three times.
 B: I'd be happy to exchange it for you.
 A: Than you, but I'd like a refund, please. I invited six people to my place for dinner last night. After dinner, I plugged in the coffee maker, I put in the coffee and water, I turned it on and nothing happened! I was very embarrassed. Now, I'd like my money back.
 B: Of course. Here's your refund. And I'm really sorry about this.
 A: That's OK. And thank you for your help.

33. What does the woman want?
 a. buy a coffee maker
 b. invite six people for dinner
 c. get the money back
 d. thank someone for help
34. What is her problem?
 a. She wants another coffee maker.
 b. She has to work three times.
 c. The product doesn't work.
 d. She feels very sorry.

Conversation 17(Shopping)

Use this conversation to answer questions 35-38.

- Mary: Excuse me. Could you help me?
 Clerk: Certainly. What can I do for you?
 Mary: We're looking for a girl's ski jacket. I like this style. Do you have it in size 10?
 Clerk: Let me see...Size 4, 6, 8... Here we are. Size 10.
 Mary: Oh, I don't really like yellow. What other colors does it come in?
 Clerk: It comes in red, pink, light blue, and black.
 Mary: The pink is nice. How much is it?
 Clerk: It's \$160.
 Mary: Oh, well, we'll have to think about it.

35. Where does the conversation take place?

- a. at home
- b. at a restaurant
- c. at a department store
- d. at a sports club

36. What size is needed?

- a. 4
- b. 6
- c. 8
- d. 10

37. What color is needed?

- a. red
- b. pink
- c. blue
- d. black

38. What's the price of the object?

- a. £ 160
- b. \$ 160
- c. £ 116
- d. \$ 116

Conversation 18 (Ordering food)

Use this conversation to answer questions 39 and 40.

Waitress: Would you like something to drink?

Woman: Do you have apple juice?

Waitress: No, I'm sorry. We have orange, tomato, and cranberry.

Woman: OK. I'll take orange. A large one, please.

39. What drink does the woman want?

- a. apple juice
- b. orange juice
- c. tomato juice
- d. cranberry juice

40. What drink will the woman get?

- a. apple juice
- b. orange juice
- c. tomato juice
- d. cranberry juice

ภาคผนวก ง

แบบทดสอบการพูด

SPEAKING TEST FORM (Pre-test)

NAME: _____ FACULTY _____

ID NO: _____ Phone Number _____

No	Questions	1	2	3	4	5	6
1	Give details about yourself: name, faculty, phone number, ID number, etc.						
2	Tell me about your family. How does your sister/brother look like?						
3	Describe where these objects are. (+ pictures)						
4	Describe what you wear today. Describe what the girl is wearing. (+ pictures)						
5	Describe one of the objects in the <u>pictures</u> .*						
6	How can I get to the main canteen/ the Krung Thai ATM machine from here?						
7	Do you like to go to the cinema/ concert? Why or why not?						
8	If someone invites you to a party/ concert tonight, what will you say?						
9	When you want to buy a birthday gift to a friend, what do you want to buy from these pictures? Why?						
10	You're at a restaurant having lunch. Look at the menu and order food. (* <u>picture</u>)						
	TOTAL						

Grand Total

SPEAKING TEST FORM (Post-test)

NAME: _____ FACULTY _____

ID NO: _____ Phone Number _____

No	Questions	1	2	3	4	5	6
1	Give details about yourself: name, faculty, phone number, ID number, etc.						
2	Tell me about your teacher. How does Aj. Steven/Aj Chorthip/Aj. Watjana look like?						
3	Describe where these objects are. (+ pictures)						
4	Describe what you wear today. Describe what the old lady is wearing. (+ pictures)						
5	Describe one of the objects in the <u>pictures</u> .*						
6	How can I get to the main canteen/ the Krung Thai ATM machine from here?						
7	Do you like the trip to Bang-Pa-In Palace? Why or why not?						
8	If someone invites you to a party/ concert tonight, what will you say?						
9	When you want to buy a birthday gift to a friend, what do you want to buy from these pictures? Why?						
10	You're at a restaurant having lunch. Look at the menu and order food. (* <u>picture</u>)						
	TOTAL						

Grand Total

ภาคผนวก จ

แบบสอบถามความพร้อม ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และความมั่นใจในการสนทนา
เป็นภาษาอังกฤษก่อน/หลังการเรียนแบบเข้ม

**แบบสอบถามความพร้อม ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และความมั่นใจในการสนทนาเป็น
ภาษาอังกฤษก่อน/หลังการเรียนแบบเข้ม**

คำชี้แจงทั่วไป แบบสอบถามนี้มี 3 ส่วน กรุณาตอบทุกส่วน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

กรุณาตอบคำถามหรือเติมเครื่องหมายลงในช่อง ☐ ตามความเป็นจริงเพื่อการ
ติดตามผลการเรียนของท่าน

ชื่อ _____

หมายเลขประจำตัวนักศึกษา _____

กำลังเรียนวิชา EL 172 Section _____

ท่านเคยเรียนวิชา ☐ EL 070 เกรดที่ได้ _____

☐ EL 171 เกรดที่ได้ _____

ส่วนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับความพร้อม ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

กรุณาตอบคำถามโดยใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเห็นของท่าน

คำถาม: คุณเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

ข้อความ	ระดับความเห็น				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
1. ฉันชอบเรียนภาษาอังกฤษ					
2. ฉันสามารถฟังภาษาอังกฤษได้ดี					
3. ฉันสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ดี					
4. วิชาภาษาอังกฤษควรเป็นวิชาบังคับ (ทุกคนต้องเรียน)					
5. วิชาภาษาอังกฤษควรเป็นวิชาเลือก (เฉพาะผู้สนใจ)					
6. ฉันคิดว่าภาษาอังกฤษมีความจำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน					
7. ฉันคิดว่าภาษาอังกฤษมีความจำเป็นต่อการศึกษาระดับสูง					
8. ฉันคิดว่าภาษาอังกฤษมีความจำเป็นต่อการประกอบอาชีพในอนาคต					

ข้อความ	ระดับความเห็น				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
9. ฉันอาจเรียนภาษาอังกฤษดีขึ้นถ้ามีโอกาสได้เรียนและฝึกฝนมากขึ้น					
10. ฉันเรียนภาษาอังกฤษไม่ดีเพราะพื้นฐานความรู้อ่อน					
11. ฉันเรียนภาษาอังกฤษไม่ดีเพราะครูสอนไม่ดี					
12. ฉันเรียนภาษาอังกฤษไม่ดีเพราะตำราเรียนน่าเบื่อ					
13. ฉันเรียนภาษาอังกฤษไม่ดีเพราะตำราเรียนยากเกินไป					
14. วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าเบื่อ					
15. ฉันเรียนภาษาอังกฤษแล้วสนุก					
16. ฉันเรียนภาษาอังกฤษแล้วเครียด					
17. วิชาภาษาอังกฤษควรสอนให้สนุกไม่เครียด					
18. ฉันคิดว่าควรเน้นทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนมากขึ้น					
19. ฉันต้องการพูดภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น					
20. ฉันต้องการฟังภาษาอังกฤษได้อย่างเข้าใจ					
21. ฉันต้องการใช้ภาษาอังกฤษพูดคุยกับชาวต่างชาติได้					
22. ฉันฝึกฟังวิทยุหรือดูทีวีภาคภาษาอังกฤษบ่อยๆ					
23. ฉันฝึกฟังเพลงภาษาอังกฤษบ่อยๆ					
24. ฉันฝึกฟังจากการดูภาพยนตร์ภาคภาษาอังกฤษบ่อยๆ					
25. ฉันฝึกพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติทุกครั้งเมื่อมีโอกาส					
26. ฉันสนุกกับการพูดคุยกับเพื่อนเป็นภาษาอังกฤษ					
27. ฉันมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษของตนเอง					
28. ฉันมีความพอใจในผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของตนเอง					
29. ฉันคิดว่าควรมีการสอนภาษาอังกฤษในทุกกิจกรรมและการศึกษาและทุกชั้นปี					
30. ผู้จบการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยควรสามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้					

ส่วนที่ 3

ท่านมีความมั่นใจในการสนทนาเป็นภาษาอังกฤษในหัวข้อต่อไปนี้มาก
น้อยเพียงใด ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. การให้รายละเอียดเกี่ยวกับตนเอง					
2. การพูดถึงบุคคลในครอบครัว					
3. การบรรยายเกี่ยวกับเสื้อผ้า					
4. การบรรยายเกี่ยวกับวัตถุ					
5. การบอกตำแหน่งสิ่งของ					
6. การบอกทิศทาง					
7. การพูดเกี่ยวกับเรื่องที่ชอบและไม่ชอบ					
8. การรับคำเชิญและปฏิเสธคำเชิญ					
9. การซื้อของ					
10. การเปรียบเทียบสิ่งของ					
11. การสั่งอาหาร					
12. การพูดถึงแผนการณ์ในอนาคต					
13. การพูดถึงสถานที่ต่างๆ					
14. การนำเสนอเรื่องต่างๆหน้าชั้นเรียน					
					
					
					
					
					
					
					
					
					

ขอขอบคุณนักศึกษาทุกคนที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งสำหรับงานวิจัยครั้งนี้

ภาคผนวก จ

แบบสังเกตการสอน

แบบสังเกตการสอน

ครั้งที่ 1

วิชา การฟัง-พูดแบบเข้มข้น

กลุ่มที่ 2 จำนวนนักศึกษา 12 คน

วันที่ 21 มีนาคม 2549 เวลา 15.00 – 15.30 น.

อาจารย์ผู้สอน ผศ.ช่อทิพ วิริยะ

ผู้สังเกตการณ์ ผศ.ศรีปทุม นุ่มอุรา

1. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษา

- ผู้สอนใช้วิธีผสมผสานระหว่าง *Pair work* และ *Group work*
- ใช้โอกาสในตอนที่นักศึกษาเป็นฝ่ายพูดให้ฝึกถามซ้ำหลายๆครั้ง รวมทั้งมีการแก้ไขให้ ออกเสียงให้ถูกต้อง สลับกับการอธิบายในลักษณะ *induce language rules and patterns*
- มี *materials* เสริม *patterns* เป็น *worksheet* พร้อมยกตัวอย่างตัวผู้สอนเองเป็นการกล่าวถึง อาชีพของตน นักศึกษาที่มีความพยายามให้คำตอบเป็นอย่างดี
- ผู้สอนเอาใจใส่ อธิบายรายบุคคลเมื่อเกิดการใช้คำและ *patterns* ที่ผิด

2. กิจกรรมและเนื้อหาของบทเรียน

- นศ.สวมบทบาทเป็นบุคคลอื่น ตาม *card* ประจำตัว และพยายามทำความรู้จักกันตาม *card* เหล่านั้น
- นศ. *ask someone's occupation* ตาม *card* ที่ได้รับ
- จบแต่ละกิจกรรมด้วย *whole class mode*
- มีการเน้นเรื่อง *articles*, *pronunciation* และ *rising tone*

3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาและเพื่อนร่วมชั้น

- นศ.ดูกระตือรือร้นฝึกฝนทั้งใน *pair work* และ *group work* อย่างดี
- มีการแอบพูดไทยกันบ้างเล็กน้อยเมื่อผู้สอนกำลังดูแลกลุ่มอื่น
- นศ.ดูสบายๆ แม้มีการพูดผิดบ้าง ก็ไม่ได้แสดงอาการเสียหน้า แต่กลับหัวเราะได้สบายใจ

4. บรรยายภาพโดยรวม

- แม้จะมีนศ.ตาพิการร่วมเรียนอยู่ด้วย แต่เพื่อนร่วมชั้นและครูผู้สอนไม่ได้ทำให้ นศ.ผู้นั้นมีปมด้อย
- การจัดเก้าอี้ในลักษณะ 2 แถวๆละ 6 คน แต่ไม่ได้เลื่อนเก้าอี้ส่วนเกินออกไป ทำให้ดูแน่นและคับแคบไปเล็กน้อย

แบบสังเกตการสอน

ครั้งที่ 2

วิชา การฟัง-พูดแบบเข้มข้น

กลุ่มที่ 1 จำนวนนักศึกษา 10 คน

วันที่ 22 มีนาคม 2549 เวลา 15.30- 16.00 น.

อาจารย์ผู้สอน ผศ.วัจนา สุริยธรรม

ผู้สังเกตการณ์ ผศ.ศรีปทุม นุ่มอุรา

1. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษา

- นศ.ให้ความร่วมมือในการตอบคำถามใน *whole class* และ *pair work* เป็นอย่างดี ในขณะที่ผู้สอนก็ *monitor* ไปตามแต่ละ *pair*
- ผู้สอนสามารถจำชื่อ นศ. ได้ทุกคน สร้างบรรยากาศที่ดี
- การ *seating* แบบ *back to back* เพื่อการสนทนาทางโทรศัพท์ทำให้เกิดความสนใจจริงดีมาก

2. กิจกรรมและเนื้อหาของบทเรียน

- การสนทนาทางโทรศัพท์ โดยผู้สอนมอบหมายให้ นศ.เลือกเป็น *caller* หรือ *operator* แล้วฝึกกับเพื่อนที่นั่งใกล้กัน
- มีการเปลี่ยนคู่ใหม่เพื่อให้ปรับตัวกับ *accent* ที่ต่างกันออกไป
- ให้นักศึกษาฟังเทปเรื่องการไปสมัครขอใช้ *credit card*

3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาและเพื่อนร่วมชั้น

- นศ.แสดงความสนใจต่อการฝึกเป็นอย่างดี แม้มีการแอบคุยภาษาไทยบ้างเล็กน้อย เมื่อทำกิจกรรมเสร็จแล้ว แต่ก็แสดงให้เห็นว่า นศ.มี *good rapport* ต่อกันเพราะมาจากต่างคณะกัน

4. บรรยากาศโดยรวม

- ทุกคนทั้งผู้เรียนและผู้สอนดูสนุกสนาน
- การจัดที่นั่งแบบ *semi-circle* และผู้สอน *move around* ไป *give assistance to each pair* เป็นไปด้วยความราบรื่นดีมาก

แบบสังเกตการสอน

ครั้งที่ 3

วิชา การฟัง-พูดแบบเข้มข้น

กลุ่มที่ 2 จำนวนนักศึกษา 12 คน (เข้าสาย 1 คน)

วันที่ 27 มีนาคม 2549 เวลา 13.30 – 14.00 น.

อาจารย์ผู้สอน A.Steven

ผู้สังเกตการณ์ ผศ.ศรีปทุม นุ่มอุรา

1. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษา

- อาจารย์ผู้สอนพยายามอธิบายที่มาของแต่ละคำ แต่ นศ.ตอบอยู่เพียง 2-3 คน อาจจะ
เป็นคำถามที่ยากเกินไป เช่น *pedestrian, diagonally across* ทั้ง 2 ฝ่ายดู *discouraged*
เล็กน้อยในตอนแรก แต่ค่อยๆดีขึ้น

2. กิจกรรมและเนื้อหาของบทเรียน

- บทเรียนเรื่อง *Giving directions* ผู้สอนวาดภาพลักษณะถนนแบบต่างๆ เพื่อแนะนำ
terms ต่างๆเช่น *intersection, soi, lane, crossroad* ผู้สอนให้รายละเอียดถึง 19 ข้อ
รวมถึง *prepositions* เช่น *opposite, across from, diagonally across from* เป็น *pre-*
vocab stage
- ขึ้น *practice stage* ผู้สอน *monitor* ไปตามแต่ละ *pair* มินศ. 1 คู่กล้าหาญพอที่จะ
เรียกผู้สอนกลับไปอธิบาย ดู มีความมั่นใจมากขึ้น

3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาและเพื่อนร่วมชั้น

- ในชั้น *practice* แต่ละ *pair* พยายามถาม *directions* และดูตั้งใจฝึกอย่างดีมาก

4. บรรยายภาพโดยรวม

- ตอนผู้สังเกตการณ์เข้ามาใหม่ๆ ยังเป็นช่วง *presentation* นศ.จึงค่อนข้างเงียบ
แต่ก็จดสำนวนต่างๆที่ผู้สอนแนะนำอย่างตั้งใจ
- ไม่แน่ใจว่าผู้สอนรู้สึก *annoyed* เมื่อเพื่อนพยายามอธิบายให้นศ.ตาบอดฟังหรือไม่
และการอธิบายครั้งนี้รู้สึกว่าจะรบกวนคนข้างเคียงพอสมควร อาจจะเป็นเพราะ
บทเรียนมีคำศัพท์เยอะมาก จึงต้องอธิบายกันนาน

แบบสังเกตการสอน

ครั้งที่ 4

วิชา การฟัง-พูดแบบเข้มข้น

กลุ่มที่ 3 จำนวนนักศึกษา 13 คน

วันที่ 27 มีนาคม 2549 เวลา 14.10 – 14.35 น.

อาจารย์ผู้สอน ผศ.วิจิตร สุริยธรรม

ผู้สังเกตการณ์ ผศ.ศรีปทุม นุ่มอุรา

1. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษา
 - ผู้สอนพยายามจำชื่อ นศ. (ซึ่งเป็นกลุ่มใหม่) และถามคำถามที่ให้ตอบตามความเป็นจริง เช่น ถามเรื่องเวลา
 - นศ. ค่อนข้างเล็กน้อย
2. กิจกรรมและเนื้อหาของบทเรียน
 - เป็นการสอน *describing clothing/ telling time/ pronunciation* ระหว่าง 13 และ 30, 14 และ 40 เป็นต้น เป็นการสอนแบบ *whole class mode*
 - กิจกรรมต่อไป คือ *bingo game* สำหรับการฝึกบอกเวลา; ผู้สอนอธิบายว่าจะเล่นเกมอย่างไร แล้วแจก *bingo card* ให้ นศ. กรอกเวลาเองตามใจชอบ เสร็จแล้วครูพานไปทีละเวลา จนกว่าจะมีคนร้อง *bingo*
3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาและเพื่อนร่วมชั้น
 - ขณะที่ นศ. กำลังกรอกเวลา มีการปรึกษากันเป็นภาษาไทยบ้างเล็กน้อย เหมือนขาดความมั่นใจว่าตนเองติดตามกฎของเกมได้ถูกต้องหรือไม่
4. บรรยายภาพโดยรวม
 - นศ. พยายามตอบคำถามอย่างพร้อมเพรียงกันดีใน *whole class mode*
 - ตอนเล่นเกมก็สนุกสนานพอสมควร

แบบสังเกตการสอน

ครั้งที่ 5

วิชา การฟัง-พูดแบบเข้มข้น

กลุ่มที่ 1 จำนวนนักศึกษา 11 คน

วันที่ 27 มีนาคม 2549 เวลา 14.45 – 15.10 น.

อาจารย์ผู้สอน ผศ.ชอทิพ วิริยะ

ผู้สังเกตการณ์ ผศ.ศรีปทุม นุ่มอุรา

1. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษา

- ตอนเริ่มสังเกตการณ์เป็นตอนที่ผู้สอนกำลังให้ *feedback* จากการเล่นเกม *What is it?* โดยนศ.พยายามจะบรรยายสิ่งของแล้วให้เพื่อนทายว่าตนเองกำลังพูดถึงอะไร นศ.ดูให้ความร่วมมือในการทายเป็นภาษาอังกฤษ
- เมื่อเปลี่ยนกิจกรรมเป็น *telling directions* ผู้สอนก็ *monitor* แต่ละ *pair* เป็นอย่างดี

2. กิจกรรมและเนื้อหาของบทเรียน

- กิจกรรมการเรียนรู้เรื่องบรรยายสิ่งของ โดยฟังเพลง “*Leaving on a jet plane*” แล้วบรรยายสิ่งของเช่น *bags, horn, plane* โดยใช้ภาษา *What’s it? What’s it used for? What’s its shape? What’s it like?* รู้ลึกเป็นความคิดที่ดีที่เลือกเพลงมาใช้ในการ *review exercise*
- กิจกรรมถัดไปคือการ *give directions* ผู้สอนแบ่งนศ.ครึ่งหนึ่งเป็น *Student A* และอีกครึ่งเป็น *Student B* แล้วผลัดกันบอกทิศทาง
- อีก 1 กิจกรรมคือการฟังจาก เทป แต่นศ.เหมือนจะตอบข้อแรกไม่ทัน

3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาและเพื่อนร่วมชั้น

- เนื่องจากมีนศ.เป็นจำนวนที่ กลุ่ม 3 คนจึงดูเหมือนจะมีปัญหาบ้างเล็กน้อย เพราะคนที่นั่งตรงกลางไม่กล้าทำตัวเป็นผู้นำ ทำให้การฝึกดูกระท่อนกระแท่นไปบ้าง
- นศ.ที่นั่งเป็นคู่ก็ดูเจียบไปนิดเหมือนไม่มั่นใจว่าจะช่วยกันและกันได้ แต่ทุกอย่างก็ดีขึ้นเมื่อครูมา *monitor* อย่างทั่วถึง

4. บรรยายภาพโดยรวม

- นศ.ตั้งใจเรียนดี กิจกรรมสั้น ไหลไปอย่างรวดเร็วจนถึงตอน *Listening practice* นศ.ตั้งใจฟังอย่างดี แต่ตอบคำถามไม่ค่อยได้

แบบสังเกตการสอน

ครั้งที่ 6

วิชา การฟัง-พูดแบบเข้มข้น

กลุ่มที่ 1 จำนวนนักศึกษา 10 คน

วันที่ 3 เมษายน 2549 เวลา 14.45 – 15.45 น.

อาจารย์ผู้สอน A. William

ผู้สังเกตการณ์ ผศ.ศรีปทุม นุ่มอุรา

1. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษา

- แม้อาจารย์จะเข้ามาสอนแทน A. Steven แต่นั่นก็ดูจะปรับตัวกับการเปลี่ยนแปลงผู้สอนได้เป็นอย่างดี แต่หัวข้อการสั่งอาหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง *western food* ดูจะทำให้ในศ.คู่อึดอัดไม่ลื่นไหล
- ผู้สอนตัดสินใจเป็น *waiter* เองเพื่อเป็นตัวอย่างให้ทุกกลุ่มดู

2. กิจกรรมและเนื้อหาของบทเรียน

- เป็นบทเรียนเกี่ยวกับ *ordering food* ผู้สอนได้ *list* คำที่คาดว่าจะมีปัญหาในการออกเสียง เช่น *medium rare, well-done, steak* ในขั้น *pre-vocab* และเมื่อถึงขั้น *practice* โดยแบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มละ 4 คน ให้ผลัดกันเป็น *waiter* และ *customer* ผลัดเปลี่ยนกันหัดสั่งอาหาร แต่แล้วครูก็ต้องอธิบายแต่ละ *menu* ให้ในศ.เข้าใจ บางครั้งก็อนุญาตให้ในศ. ที่นำ *dictionary* เข้ามาเปิดคำศัพท์และอธิบายให้เพื่อนฟังเป็นภาษาไทยบ้างเป็นบางคำ

3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาและเพื่อนร่วมชั้น

- นศ.บางคนไม่ทราบว่าสั่งอาหารอย่างไร ไม่คุ้นเคยกับ *menu* อาหารฝรั่ง ก็เลยถามเพื่อนเป็นภาษาไทย และไม่กล้าตัดสินใจ *take turn* ในการเป็น *waiter* และ *customers* เมื่อผู้สอนไม่มาที่กลุ่มก็เลยนั่งกันเฉยๆ

4. บรรยายภาพโดยรวม

- บรรยายภาพค่อนข้างเงียบ ถ้าเนื้อหาเกี่ยวกับอาหาร ได้ดัดแปลงมาเป็น *oriental food* หรือ *Thai food* บรรยายภาพน่าจะดีกว่านี้

แบบสังเกตการสอน

ครั้งที่ 7

วิชา การฟัง-พูดแบบเข้มข้น

กลุ่มที่ 3 จำนวนนักศึกษา 8 คน

วันที่ 4 เมษายน 2549 เวลา 14.45 – 15.15 น.

อาจารย์ผู้สอน ผศ.ช่อทิพ วิริยะ

ผู้สังเกตการณ์ ผศ.ศรีปทุม นุ่มอุรา

1. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษา
 - ผู้สอนเอาใจใส่ในการเตรียมนศ.ทั้งด้าน *language patterns, vocab* และ *pronunciation* เป็นอย่างดี นศ.ก็ตั้งใจฝึกดีมาก
2. กิจกรรมและเนื้อหาของบทเรียน
 - บทเรียนเกี่ยวกับ *comparing places* ครูแนะนำความแตกต่างระหว่าง *Montreal* และ *Ottawa* แล้วเลือก *adjectives* มาเปรียบกับนศ.ในห้อง
 - ครูนำภาพจากประเทศต่างๆมาแจกให้แต่ละคนละถือไว้แล้วถามความแตกต่างระหว่างเมืองของตนเองและเมืองของผู้อื่น
3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาและเพื่อนร่วมชั้น
 - นศ.รู้จักกันดีแล้ว ไม่เคอะเขินที่จะถาม-ตอบกันเป็นภาษาอังกฤษ ทุกคนตั้งใจเรียนดี บางคนพูดผิด เพื่อนหัวเราะ ก็หัวเราะสนุกไปด้วย แล้วพยายามใหม่
4. บรรยากาศโดยรวม
 - นศ. ดู *relaxed* ให้ความร่วมมือในการสื่อสารทั้งในแบบ *whole class mode* และ *pair work* เป็นอย่างดี

แบบสังเกตการสอน

ครั้งที่ 8

วิชา การฟัง-พูดแบบเข้มข้น

กลุ่มที่ 3 จำนวนนักศึกษา 10 คน

วันที่ 4 เมษายน 2549 เวลา 15.00 – 15.30 น.

อาจารย์ผู้สอน ผศ.วิจิตร สุริยธรรม

ผู้สังเกตการณ์ ผศ.ศรีปทุม นุ่มอุรา

1. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษา
 - ผู้สอนสามารถสร้างบรรยากาศสบายๆ ทำให้ในศ. ไม่มีความกดดัน มีการตั้งชื่อให้กลุ่ม นศ.แบบถูกใจวัยรุ่น เช่น *Super Babe*
2. กิจกรรมและเนื้อหาของบทเรียน
 - ทบทวนการ *shopping* ทุกคนร่วมมือในการสวมบทบาทเป็นอย่างดี
 - มีการเล่นเกมตาม *cue card* เพื่อหาคำตอบว่า *What is it?*
3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาและเพื่อนร่วมชั้น
 - นศ.ตั้งใจฟังว่าเพื่อนจะบรรยายถึงวัตถุอะไร แล้วพยายามเดาคำตอบกันอย่างสนุกสนาน
4. บรรยายโดยรวม
 - นศ.กล้าแสดงออกมากขึ้น และสามารถพูดประโยคยาวๆ ได้มากขึ้น แม้ว่าจะยังเป็น *broken English* อยู่บ้างก็ตาม เช่น *You use at home. It's long, no not long. Tall. I think tall. Made of plastic.*

แบบสังเกตการสอน

ครั้งที่ 9

วิชา การฟัง-พูดแบบเข้มข้น

กลุ่มที่ 1 จำนวนนักศึกษา 8 คน

วันที่ 4 เมษายน 2549 เวลา 15.30 – 15.55 น.

อาจารย์ผู้สอน ผศ.ช่อทิพ วิริยะ

ผู้สังเกตการณ์ ผศ.ศรีปทุม นุ่มอุรา

1. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษา
 - ผู้สอนให้ตัวอย่าง *pattern* ภาษาแล้วให้แต่ละคู่ช่วยกันฝึก ในขณะที่ครู *monitor* หมุนเวียนไปอย่างทั่วถึง
 - นศ.กล่าถามเมื่อไม่สามารถออกเสียงได้ถูกต้อง
2. กิจกรรมและเนื้อหาของบทเรียน
 - บทเรียนเรื่อง *future plan* ครูแนะนำ *pattern*: *will* และ *going to* โดยใช้เรื่องใกล้ตัว ผู้เรียนเป็นตัวอย่าง เช่น เียนนี้จะทำอะไร จะกินอาหารเย็นที่ไหน วันสงกรานต์นี้จะไปไหน จบ *course* นี้แล้วจะทำอะไร วางแผนการทำงานในอนาคตอย่างไร
 - ครูให้นศ.คิดเรื่องปัญหาที่เผชิญแล้วลองใช้ *will*, *going to* ในการแก้ปัญหานั้น
3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาและเพื่อนร่วมชั้น
 - นศ.พยายามถาม-ตอบกับเพื่อนอย่างตั้งใจดีมาก
4. บรรยายภาพโดยรวม
 - วันนี้ดูไม่ครึกครื้นเฮฮา แต่ก็ตั้งใจเรียนกันดี มีการกล้าแสดงออกมากขึ้น
 - นักศึกษาดูเหนื่อย

ภาคผนวก ข

แบบสะท้อนตนเอง

แบบสะท้อนตนเอง

ครั้งที่

วิชา การฟัง-พูดแบบเข้มข้น

ชื่อ-สกุลกลุ่มที่

วันที่เวลา.....อาจารย์ผู้สอน

โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่องที่การตอบ (ในบางข้อนักศึกษาสามารถเลือกได้หลายคำตอบ)

1. วันนี้ฉันมาเข้าเรียน ☐ ตรงเวลา ☐ สายเล็กน้อย ☐ สายมาก
2. กิจกรรมที่ฉันชอบในวันนี้คือ ☐ การได้นั่งฟังครูเฉยๆ
☐ การฟังเทป
☐ การจับคู่สนทนา
☐ การทำงานกลุ่ม
☐ ไม่มีกิจกรรมที่ชอบเลย
3. วันนี้ฉัน ☐ ตั้งใจเรียนดีมาก
☐ เรียนได้สบายๆ
☐ เหนื่อยและง่วง
☐ ตั้งใจเรียนบ้าง ไม่ตั้งใจบ้างเป็นบางช่วง
3. วันนี้ฉันรู้สึกว่าการเรียนวันนี้ ☐ ได้ฝึกฟังมากกว่าพูด
☐ ได้ฝึกพูดมากกว่าฟัง
☐ ได้ฝึกฟังและพูดเท่าๆกัน
☐ ไม่ได้ฝึกอะไรมากนัก
4. ฉันรู้สึกว่าการเรียนวันนี้ ☐ สนุกดี
☐ ให้ประโยชน์มาก
☐ ไม่สนุก น่าเบื่อ
5. วันนี้ฉันฟังภาษาอังกฤษ ☐ เข้าใจดีขึ้น ☐ ไม่ค่อยเข้าใจ
6. วันนี้ฉันพูดภาษาอังกฤษ ☐ ได้มากขึ้น ☐ ได้เหมือนเดิม ☐ ไม่ค่อยมีโอกาสพูด
7. ฉันรู้สึกว่าเพื่อน+ ครูเข้าใจการพูดของฉัน ☐ มากขึ้น ☐ ยังต้องถามซ้ำบ่อยๆ
8. ฉันคิดว่าบทเรียนวันนี้ ☐ ง่ายเกินไป ☐ ยากเกินไป ☐ เหมาะสมดี
9. ฉันรู้สึกว่าการเรียนวันนี้ฉัน ☐ เรียนได้ดีพอๆกับเพื่อนๆ ☐ เรียนได้ประสบความสำเร็จดี
☐ เรียนไม่ค่อยได้ดี
10. ฉันรู้สึกว่าการเรียนภาษาอังกฤษ ☐ ง่ายขึ้น ☐ ยากเหมือนเดิม ☐ ไม่ยากไม่ง่าย

Agreement

1. Each student should try to come to class on time.
2. Write your nickname clearly on the name tag.
3. Attach your name tag on your chest, where to be seen easily.
4. Return the name tag and the book at the end of the class to the teacher.
5. Students can take the book home only when the course ends.
6. Enjoy your class and develop your skills!

ภาคผนวก ซ

แบบประเมินหลักสูตรและการสอนสำหรับงานวิจัย

แบบประเมินหลักสูตรและการสอนสำหรับงานวิจัย
ชื่อโครงการ การสอนทักษะการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มข้นในระดับอุดมศึกษา
วันที่ 20 มีนาคม 2549 ถึง วันที่ 7 เมษายน 2549 จำนวน 60 ชั่วโมง

ชื่อ – สกุลนักศึกษา.....กลุ่มที่

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ หรือเติมข้อความตามความคิดเห็นของท่าน
กรุณาตอบทุกข้อ

ส่วนที่ 1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนแบบเข้มข้น

1. จำนวนเวลาเรียน 60 ชั่วโมง
 - ☐ เหมาะสมดีแล้ว
 - ☐ ไม่เหมาะสม เหตุผล
2. วันเวลาเรียน (จ – พ 13.00 -16.00 และ พก – ศ 09.00 – 16.00)
 - ☐ เหมาะสมดีแล้ว
 - ☐ ไม่เหมาะสม เหตุผล
3. การเรียนที่คิดว่าเหมาะสมกับท่าน
 - ☐ เรียนแบบเข้มข้นทุกวัน
 - ☐ เรียนสัปดาห์ละ 2 ครั้งเหมือนภาคเรียนปกติ
 - ☐ อื่นๆ
4. จำนวนเพื่อนร่วมชั้น 12 – 14 คน
 - ☐ เหมาะสมดีแล้ว
 - ☐ ไม่เหมาะสม เหตุผล
5. การเน้นเฉพาะทักษะฟัง – พูด
 - ☐ เหมาะสมดีแล้ว
 - ☐ ควรเน้นทั้งฟัง – พูด – อ่าน - เขียน
6. การเรียนแบบเข้มข้นครั้งนี้ทำให้ท่านมั่นใจและมีความพร้อมในการเรียนวิชาปีสูงมากขึ้น
 - ☐ เห็นด้วย
 - ☐ ไม่เห็นด้วย เหตุผล

7. หนังสือที่ใช้เป็นตัวหลักของหลักสูตร: New Person to Person – OUP 1995

☐ เหมาะสมดีแล้ว

☐ ไม่เหมาะสม เหตุผล

8. ผู้สอน

☐ ควรเป็นผู้สอนคนเดียวกันตลอดหลักสูตร

เหตุผล

☐ ควรสลับหมุนเวียนหลายๆท่าน

เหตุผล

9. ผู้สอน

☐ ควรเป็นชาวต่างชาติเจ้าของภาษาเท่านั้น

เหตุผล

☐ ควรเป็นชาวไทยทั้งหมด

เหตุผล

☐ ควรสลับกันทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ

เหตุผล

10. การทำกิจกรรมข้ามกลุ่มทุกวันศุกร์

☐ เหมาะสมดีแล้ว

☐ ไม่เหมาะสม เหตุผล

11. การไปศึกษาและทำกิจกรรมนอกสถานที่ (พระราชวังบางปะอิน)

☐ เหมาะสมดีแล้ว

☐ ไม่เหมาะสม เหตุผล

12. หลักสูตรและวิธีการสอนครั้งนี้ช่วยพัฒนาทักษะฟัง-พูด ของนักศึกษาได้จริง

☐ เห็นด้วย

☐ ไม่เห็นด้วย เหตุผล

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับอาจารย์ผู้สอน

รายการที่ประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
การประเมินอาจารย์ผู้สอน					
ชื่ออาจารย์:					
1. อธิบายชัดเจน ตรงประเด็นและสามารถยกตัวอย่างประกอบคำบรรยาย					
2. สอนอย่างมีขั้นตอนและต่อเนื่อง					
3. สามารถสร้างบรรยากาศในห้องเรียน					
4. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีโอกาสซักถาม					
5. ตอบคำถามได้อย่างชัดเจน					

รายการที่ประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
การประเมินอาจารย์ผู้สอน					
ชื่ออาจารย์:					
1. อธิบายชัดเจน ตรงประเด็นและสามารถยกตัวอย่างประกอบคำบรรยาย					
2. สอนอย่างมีขั้นตอนและต่อเนื่อง					
3. สามารถสร้างบรรยากาศในห้องเรียน					
4. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีโอกาสซักถาม					
5. ตอบคำถามได้อย่างชัดเจน					

รายการที่ประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
การประเมินอาจารย์ผู้สอน					
ชื่ออาจารย์:					
1. อธิบายชัดเจน ตรงประเด็นและสามารถยกตัวอย่างประกอบคำบรรยาย					
2. สอนอย่างมีขั้นตอนและต่อเนื่อง					
3. สามารถสร้างบรรยากาศในห้องเรียน					
4. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีโอกาสซักถาม					
5. ตอบคำถามได้อย่างชัดเจน					

ขอขอบคุณนักศึกษาทุกคนที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีสำหรับงานวิจัยครั้งนี้

(บทความสำหรับเผยแพร่)

โครงการ การสอนทักษะการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มข้นแก่นักศึกษาระดับอุดมศึกษา
ที่มีความสามารถระดับอ่อน*

**Teaching a Listening and Speaking Intensive Course for Less-able Students
at a University Level**

ผู้วิจัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ศรีปทุม นุ่มอุรา
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วจิณา สุริยธรรม
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ช่อทิพ วิริยะ

สังกัด สถาบันภาษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสอนทักษะการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มข้นให้นักศึกษาที่มีความสามารถระดับอ่อน เป็นเวลา 60 ชั่วโมง ใช้เวลา 3 สัปดาห์

กลุ่มตัวอย่างได้จากการสุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ในปีการศึกษา 2548 ด้วยคะแนนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในช่วง 0-42 คะแนน จำนวน 28 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลคือ (1) แบบทดสอบการฟังและการพูด (2) แบบสอบถามความพร้อม ความสนใจในการเรียน และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการเรียนแบบเข้ม (3) แบบสังเกตการสอน (4) แบบสะท้อนตนเองของนักศึกษา และ (5) แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบเข้มโดยรวม

ผลการวิจัยพบว่า (1) ค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้งการฟัง-การพูด รวมทั้งความพร้อม ความสนใจ และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษหลังการเรียนแบบเข้มสูงขึ้นจากการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (2) กลุ่มตัวอย่างสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้ในระดับ 0 และ 1 จำนวน 12 คน และในระดับ 1+ และ 2 จำนวน 16 คน (3) ผลการเรียนการสอนจากมุมมองของผู้สังเกตการสอนอยู่ในระดับดีมาก ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนอย่างสนุกสนาน (4) ผลจากการวิเคราะห์แบบสะท้อนตนเองสอดคล้องกับการเกิดความพร้อม ความสนใจและความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในด้านความคิด ความรู้สึก และด้านพฤติกรรม และ (5) กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าจำนวนวัน เวลา เนื้อหาและกิจกรรม วิธีการสอน และครูผู้สอนมีความเหมาะสม

คำสำคัญ การสอนฟัง-พูด, การสอนแบบเข้ม, นักศึกษาที่มีความสามารถระดับอ่อน, ความสามารถภาษาอังกฤษระดับต่ำ

*ความเห็นในรายงานนี้เป็นของผู้วิจัย สกว.ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป

Research Title	Teaching a Listening and Speaking Intensive Course for Less-able Students at a University Level
Researchers	Assistant Professor Sripathum Noom-ura Assistant Professor Watjana Suriyatham Assistant Professor Chorthip Viriya
Year	2006

Abstract

This research study was an attempt to teach listening and speaking skills to students with low English proficiency for 60 hours in three weeks.

Twenty-eight subjects were randomly selected from Thammasat University first year less-able students, whose English entrance exam scores in the year 2005 ranged from 0 to 42.

The data were collected and analyzed quantitatively and qualitatively from the following sources: the pretest posttest results of the listening and speaking tests, the pre-post questionnaires involving the students' readiness, interest and confidence in learning and using English before and after attending the course, the classroom observation, the students' reflection, and the course evaluation.

The study found that (1) the average results of the pretest and posttest scores and the students' readiness, interests, and confidence in learning and using English increased at the level of 0.001 (2) at the end of the course, twelve students showed their speaking ability at the level of 0 and 1 and sixteen students were rated as 1+ and 2 performers (3) the classroom observation summary showed a good rapport between the teachers and the students, who actively and joyfully participated in class activities (4) the analysis of the students' self-reflection corresponded with the questionnaire results concerning their cognitive, affective and behavioural positive changes and (5) the students accepted that the time allocation, the content and activities, the teaching methodology and the teachers were satisfactory.

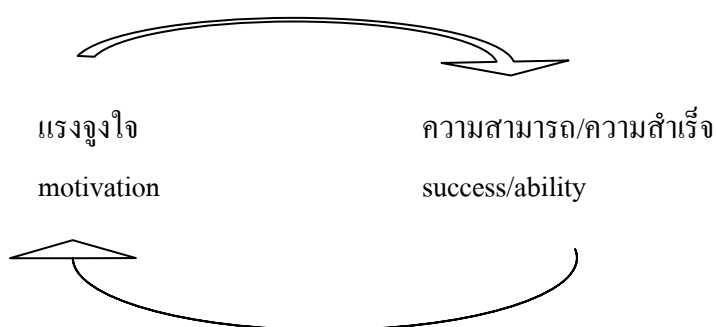
Keywords: teaching listening and speaking, intensive course, less-able students, low English proficiency

1. ความสำคัญและที่มาของปัญหาการวิจัย

ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษพื้นฐานของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีการจัดแบ่งนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ออกเป็น 4 กลุ่ม ตามระดับคะแนนการสอบเข้ามหาวิทยาลัย กลุ่มแรกเป็นพวกที่เรียนภาษาอังกฤษดีมาก ได้รับการยกเว้นไม่ต้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน กลุ่มที่สองเป็นพวกที่เรียนภาษาอังกฤษในระดับดี มีการจัดให้เข้าเรียนวิชา EL 172 กลุ่มที่สามเป็นพวกที่เรียนภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง ต้องเริ่มเรียนตั้งแต่วิชา EL 171 และกลุ่มสุดท้ายเป็นนักศึกษาที่เรียนภาษาในระดับอ่อน จะต้องเข้าเรียนวิชา EL 070 ก่อนแล้วจึงเรียนวิชาพื้นฐาน EL 171 และ EL 172 ได้ และหากวัดความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสาร นักศึกษากลุ่มอ่อนมีความสามารถระดับ 0, 0+ และ 1 ตามมาตรฐานของ Foreign Service Institute(FSI) (ภาคผนวก ก) หรือระดับ Novice ตามมาตรฐานของ American Council on the Teaching of Foreign languages (ACTFL) (ภาคผนวก ข) เท่านั้น กล่าวคือผู้เรียนเหล่านี้สื่อสารในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนเองในชีวิตประจำวันได้เฉพาะเป็นคำๆ หรือวลี ด้วยสำเนียงหรือการออกเสียงที่เจ้าของภาษาไม่สามารถเข้าใจได้ หากผู้ฟังผู้นั้นไม่คุ้นเคยกับผู้เรียนต่างชาติมาก่อน

นักศึกษาที่อยู่ในระดับเก่งหรือปานกลาง จะเป็นผู้ที่สามารถเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับปีสูงขึ้นไปได้โดยไม่มีปัญหา มีแรงจูงใจสูง และประสบความสำเร็จในการเรียน ส่วนนักศึกษากลุ่มอ่อนนั้นมักจะมีผลการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐานอยู่ในระดับต่ำ และมีปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับปีสูงเป็นอย่างมาก เพราะเป็นการเรียนแบบขาดแรงจูงใจซึ่งทำให้ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนมากนัก

ความสำเร็จหรือผลการเรียนมีผลเชื่อมโยงเกี่ยวเนื่องกับแรงจูงใจของผู้เรียนเป็นอย่างมาก นักศึกษาที่มีระดับความสามารถน้อยมักจะมีแรงจูงใจในการเรียนน้อยตามไปด้วย ดังวัฏจักรที่แสดงไว้ในแผนภูมิของ Littlejohn (2001: ออนไลน์) ดังนี้



นักศึกษาเหล่านี้รับทราบว่าตนเองเป็นคนไม่เก่ง ก็มักจะมีแรงจูงใจต่ำ มีความพยายามในการเรียนน้อย ทำให้เกิดความสำเร็จน้อยลง และยิ่งจะทำให้แรงจูงใจในการเรียนลดน้อยลงเรื่อยๆ บางคนรู้สึกท้อแท้ไม่เห็นพัฒนาการของตนเอง เรียนไปเพียงเพื่อให้สอบผ่านหรือให้ครบหลักสูตรเท่านั้น เกรดที่ได้ก็อยู่ในระดับ C หรือ D หลายคนพยายามหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่รู้สึกว่าคุณล้มเหลว และไม่ต้องการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับปีสูงขึ้นไปอีกเลย

แต่ทว่า ตั้งแต่ปีการศึกษา 2549 เป็นต้นไป นักศึกษาเหล่านี้ไม่สามารถหลีกเลี่ยงการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจในปีสูงขึ้นไปได้อีก เพราะสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้วางเป้าหมายไว้ให้นักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยต้องได้เรียนภาษาอังกฤษถึง 12 หน่วยกิต ขึ้นไปเป็นอย่างน้อย หรือบางคณะในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ก็เริ่มตั้งกฎเกณฑ์ให้นักศึกษาต้องมีการสอบออก (Exit Exam) ก่อนจบมหาวิทยาลัยเพื่อให้นักศึกษามีคุณภาพเหมาะสมตามที่ตลาดแรงงานต้องการ ดังนั้น นักศึกษากลุ่มนี้จึงจำเป็นต้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจในระดับชั้นปี 2 หรือ 3 ด้วยความไม่สมัครใจ และไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน ทั้งนี้เพราะ ความสำเร็จหรือไม่สำเร็จในอดีตมักจะมีอิทธิพลต่อทัศนคติและความสำเร็จที่จะเกิดขึ้นในอนาคตดังเช่นที่ McDonough (1981) กล่าวไว้

หากพิจารณาต้นตอของปัญหาการเรียนของนักศึกษาที่มีความสามารถระดับอ่อนในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ก็พอจะอนุมานได้ดังนี้

1. นักศึกษาเหล่านี้มีพื้นฐานทางภาษาอังกฤษด้อยเพราะขาดการฝึกฝนอย่างเพียงพอ มีเวลาเรียนน้อยเพียงสัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง หรือ 12 ชั่วโมงในเวลา 1 เดือน
2. หลักสูตรและตำราที่ใช้อยู่ในปัจจุบันมุ่งเน้นจะพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้าน ซึ่งน่าจะเหมาะสมกับผู้เรียนระดับปานกลางหรือระดับเก่งมากกว่า ส่วนผู้เรียนระดับอ่อนนั้น การต้องพยายามพัฒนาทั้ง 4 ทักษะนั้น EI-Koumy (2000) วิเคราะห์ว่าเป็นเรื่องหนักเกินไปและเกินความจำเป็น (Bailey, 1988) ก็บอกไว้ว่า ความสามารถพื้นฐานที่ผู้เรียนภาษาส่วนใหญ่มุ่งหวังมักจะเป็นการฟังเข้าใจและโต้ตอบเป็นภาษานั้นได้ดีมากกว่า
3. จำนวนผู้เรียนในแต่ละห้องมีมากเกินไป จนผู้สอนไม่สามารถเอาใจใส่และให้โอกาสทุกคนฝึกฝนได้มากเท่าที่ควร ทั้งๆที่ผู้สอนก็ได้ใช้วิธีจับคู่หรือจับกลุ่ม เพื่อช่วยในการฝึกให้นักศึกษาอย่างสม่ำเสมออยู่แล้ว
4. เป้าหมายของการเรียนคือการเรียนเพื่อสอบ เป็นแรงกดดันให้นักศึกษาเกิดความเครียด กลายเป็นผู้เคร่งครัดกฎจนไม่กล้าพูด หรือที่ Krashen (1982) เรียกว่าเป็น monitor overuser กลัวผิดอยู่ตลอดเวลา เมื่อผสมกับคะแนนสอบที่อยู่ในระดับต่ำทำให้นักศึกษาไม่อยากเรียนมากขึ้น มีแต่ความรู้สึกท้อแท้ ผิดหวัง

ฉะนั้น ผู้วิจัยจึงคิดว่าปัญหาข้างต้นควรถูกกำจัดไปให้เหลือน้อยที่สุด และปรับเปลี่ยนการจัดการเรียนการสอนสำหรับนักศึกษาระดับอ่อนเหล่านี้ เพื่อสร้างความรู้สึกลึกซึ้งให้พวกเขาเกิดความพร้อม ความสนใจ และความมั่นใจในการเรียนและการใช้ภาษาอังกฤษในโอกาสต่อไปได้ ด้วยวิธีดังนี้

1. เพิ่มทักษะฟัง – พูดในห้องเรียนให้มากขึ้น ลดการสอนแบบ Grammar-translation ให้น้อยลง ให้โอกาสให้นักศึกษาเกิดความรู้สึกว่าได้ใช้ภาษามากขึ้น เกิดความรู้สึกประสบความสำเร็จ เห็นคุณค่าของการเรียนว่าสามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้จริง

2. เพิ่มจำนวนชั่วโมงในการเรียนให้มีความเข้มข้นมากขึ้น(intensive) เป็นการเรียนรู้ทุกวันแทนการเรียนสัปดาห์ละ 1 ครั้ง หรือ 2 ครั้ง
3. ลดจำนวนผู้เรียนในห้องให้น้อยลงให้เหลือเพียงกลุ่มละ 12 -15 คน เพื่อให้ทุกคนได้รับความเอาใจใส่จากผู้สอน และมีโอกาสฝึกภาษาอังกฤษได้อย่างทั่วถึง
4. เปลี่ยนเป้าหมายจากการเรียนเพื่อสอบ เป็นการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเอง ไร้แรงกดดัน และเรียนในสภาวะผ่อนคลาย

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะจัดการเรียนการสอนแบบเข้มข้นในภาคฤดูร้อน (มีนาคม- เมษายน 2549) โดยเน้นทักษะการฟัง-พูดเพื่อเตรียมความพร้อม ความสนใจ และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาในระดับอ่อนจำนวนหนึ่ง เพื่อให้เข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจในภาคเรียนต่อไปได้ดีขึ้น การเรียนครั้งนี้นักศึกษาไม่ได้นับจำนวนหน่วยกิตเพิ่ม และไม่ได้บันทึกเกรดใดๆลงในระบบการศึกษา

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 2.1 เพื่อศึกษาผลการสอนและการพัฒนาความสามารถทางการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความสามารถระดับอ่อนหลังการเรียนแบบเข้ม
- 2.2 เพื่อศึกษาความพร้อม ความสนใจในการเรียน และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการเรียนแบบเข้ม
- 2.3 เพื่อสอบถามความคิดเห็นโดยรวมเกี่ยวกับการเรียนการสอนแบบเข้มที่จัดโดยทีมผู้วิจัย

3. สมมติฐานในการวิจัย

- 3.1 การสอนแบบเข้มช่วยพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดแก่ผู้เรียนได้
- 3.2 การสอนแบบเข้มช่วยเตรียมความพร้อม ความสนใจ และความมั่นใจ ที่จะเรียนและใช้ภาษาอังกฤษในโอกาสต่อไป
- 3.3 การเรียนการสอนแบบเข้มที่ทีมวิจัยจัดให้นั้นเหมาะสมกับนักศึกษาที่มีความสามารถระดับอ่อน

4. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร	นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่กำลังเรียน วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ภาคฤดูร้อน ปีการศึกษา 2548 จำนวน 360 คน
กลุ่มตัวอย่าง	นักศึกษาจำนวน 36 คน ที่ได้จากการสุ่มทุกเลขที่ 5 ของกลุ่มประชากร แต่มีนักศึกษาถอนตัวจากโครงการกลางคันจำนวน 6 คน เนื่องจากต้องใช้เวลาเรียนวิชาอื่นในภาคฤดูร้อนเดียวกัน จึงมีข้อมูลนักศึกษาที่ครบถ้วนสำหรับนำมาวิเคราะห์ได้เพียง 28 คนเท่านั้น

5. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ - การเรียนการสอนแบบเข้ม

ตัวแปรตาม - คะแนนการฟัง-พูด หลังการเรียนแบบเข้ม

- ความพร้อม ความสนใจ และความมั่นใจในการเรียนและการใช้ภาษาอังกฤษหลังการเรียนแบบเข้ม

6. หลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน

6.1 วันและเวลาเรียน จำนวน 60 ชั่วโมง ใช้เวลา 3 สัปดาห์ เริ่มตั้งแต่วันที่ 20 มีนาคม ถึงวันที่ 7

เมษายน 2549: วันจันทร์ – วันพุธ เวลา 13.00 – 16.00 น.

วันพฤหัสบดี – วันศุกร์ เวลา 09.00 – 16.00 น.

6.2 ตำรา

ผู้วิจัยเลือกหนังสือ ชื่อ New Person to Person, Book 1 แต่งโดย J.C. Richards และคณะ (OUP:1995) เป็นตำราหลักของการสอนครั้งนี้ ด้วยเหตุผลดังนี้

1. หลักสูตรและประมวลเนื้อหาในเล่มเหมาะกับการสอนทักษะฟัง-พูด
2. หัวข้อเรื่อง มีความหลากหลาย เหมาะกับวัยผู้เรียน สอดแทรกวัฒนธรรม
3. วิธีการเรียนการสอน มีความสมดุลในขั้นตอนการเรียน (Study) และการกระตุ้นการใช้ภาษา (Activation) มีกิจกรรมหลายรูปแบบ
4. การออกแบบและการจัดวางหน้า ใช้ง่าย สีสันสวยงาม ดึงดูดความสนใจ
5. ราคาหนังสือ เทียบประกอบการสอน และคู่มือครูไม่สูงนัก

6.3 หัวข้อและเนื้อหาการสอน

- | | |
|---|----------------------------|
| 1. การให้รายละเอียดเกี่ยวกับตนเอง | 8. การรับและปฏิเสธคำเชิญ |
| 2. การพูดถึงบุคคลในครอบครัว | 9. การซื้อของ |
| 3. การบรรยายลักษณะเครื่องแต่งกาย | 10. การเปรียบเทียบสิ่งของ |
| 4. การบรรยายวัตถุ | 11. การสั่งอาหาร |
| 5. การบอกตำแหน่งสิ่งของ | 12. การพูดถึงแผนการในอนาคต |
| 6. การบอกทิศทาง | 13. การเปรียบเทียบสถานที่ |
| 7. การพูดเกี่ยวกับเรื่องที่ชอบและไม่ชอบ | 14. การนำเสนอหน้าชั้นเรียน |

6.4 ครูผู้สอน

เป็นผู้สอนชาวไทย 2 คน ชาวต่างชาติ 1 คน สลับกันเข้าสอนนักศึกษา 3 กลุ่ม กลุ่มละ 1 สัปดาห์

6.5 วิธีการสอน

ผู้สอนทั้ง 3 คน ยึดแนวทางการสอนแบบ Communicative Approach แต่มีความพร้อมและเข้าใจดีว่าการสอนต้องมีการเลือกกลวิธีการสอนที่หลากหลายเพื่อให้เหมาะสมกับผู้เรียน และบทเรียนที่แตกต่างกัน

อนึ่ง ในบ่ายวันศุกร์ของทุกสัปดาห์มีการทำกิจกรรมทบทวนบทเรียนโดยมีทั้งการรวมกลุ่มกันทำงาน (Cooperative activities) และ การแข่งขันกัน (Competitive activities) และในวันหยุดวันที่ 6 เมษายน ซึ่งตรงกับวันจักรี มีการนำนักศึกษาไปทัศนศึกษาและฝึกใช้ภาษาที่พระราชวังบางปะอิน โดยผู้สอนเตรียมกิจกรรม เช่น การสัมภาษณ์ชาวต่างชาติ และการแข่งขันตอบคำถามภาษาอังกฤษ (Walk Rally) รวมทั้งให้นักศึกษานำเสนอจุดเด่นของสถานที่ที่ตนเองชอบด้วย

6.6 วิธีประเมินผลการเรียน

จัดการสอบทักษะการฟังและการพูดแยกออกจากกัน

7. เครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัย

- 7.1 แบบทดสอบการฟัง เป็นข้อสอบแบบเลือกตอบ 40 ข้อ 40 คะแนน และข้อสอบการพูด เป็นการสัมภาษณ์ตามหัวข้อที่กำหนด 10 ข้อ 60 คะแนน
- 7.2 แบบสอบถามความพร้อม ความสนใจในการเรียน และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษหลังการเรียนแบบเข้ม แบ่งเป็น 3 ด้านคือด้านความคิด ด้านความรู้สึก และด้านพฤติกรรม
- 7.3 แบบสังเกตการเรียนการสอน โดยกำหนดหัวข้อการสังเกตไว้ 4 หัวข้อคือ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและนักศึกษา กิจกรรมและเนื้อหาของบทเรียน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาและเพื่อนร่วมชั้น และบรรยากาศโดยรวม
- 7.4 แบบสะท้อนตนเอง ซึ่งประกอบด้วยคำถามที่สะท้อนความคิดเห็นและการกระทำ 3 ด้าน เช่นเดียวกับแบบสอบถามความพร้อม ความสนใจ
- 7.5 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบเข้มโดยรวมหรือที่ผู้วิจัยเรียกชื่อให้นักศึกษาเข้าใจง่ายๆว่าแบบประเมินหลักสูตร

8. ขั้นตอนในการทำวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองและเก็บข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. ทดสอบความสามารถทางการพูด-การฟังในบ่ายวันแรกของการเรียนการสอน พร้อมทั้งแจกแบบสอบถามความพร้อม ความสนใจก่อนการเรียนการสอนแบบเข้ม

2. ดำเนินการเรียนการสอนแบบเข้ม 60 ชั่วโมง ใช้เวลาทั้งสิ้น 3 สัปดาห์ กลุ่มตัวอย่างเข้าเรียนในชั้นเรียนที่แบ่งย่อยออกเป็น 3 กลุ่มตามขนาดที่เหมาะสมกับการเรียนฟัง-พูดมากที่สุด คือกลุ่มละ 12 คน ตั้งแต่ตอนต้นโครงการ แต่นักศึกษาถอนตัวกลางคัน 6 คน จึงเหลือกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 28 คน นักศึกษาเหล่านี้ต้องกรอกแบบสะท้อนตนเองเมื่อการเรียนการสอนเสร็จสิ้นแล้วทุกครั้ง
3. เมื่อจบหลักสูตรแล้ว จัดการทดสอบความสามารถทางการฟัง - การพูดของกลุ่มตัวอย่าง พร้อมทั้งแจกแบบสอบถามความพร้อม ความสนใจฯ หลังการเรียนแบบเข้ม
4. แจกแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบเข้มตลอดหลักสูตร
5. วิเคราะห์ผลการสอบการฟัง-การพูด และผลการตอบแบบสอบถามความพร้อม ความสนใจฯ โดยหาค่าเฉลี่ย (mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย โดยใช้ t-test แบบ dependent sample
- ในด้านทักษะการพูดนั้น มีการเปรียบเทียบจัดระดับความสามารถของนักศึกษาตามมาตรฐาน FSI และ ACTFL ทั้งก่อนและหลังการเรียนด้วย
6. วิเคราะห์แบบสังเกตการสอน แบบสะท้อนตนเอง และแบบประเมินหลักสูตร โดยหาค่าความถี่ค่าร้อยละ หรือค่าเฉลี่ยตามความเหมาะสมของแต่ละส่วน และสรุปผลในเชิงพรรณนา

9. ผลการวิจัย

9.1 คะแนนการทดสอบรวมทั้งทักษะฟัง-พูด ก่อนและหลังการเรียนแบบเข้ม

9.1.1 ตารางแสดงคะแนนผลการทดสอบรวมทั้งทักษะการฟังและพูด ก่อนและหลังการเรียนแบบเข้ม

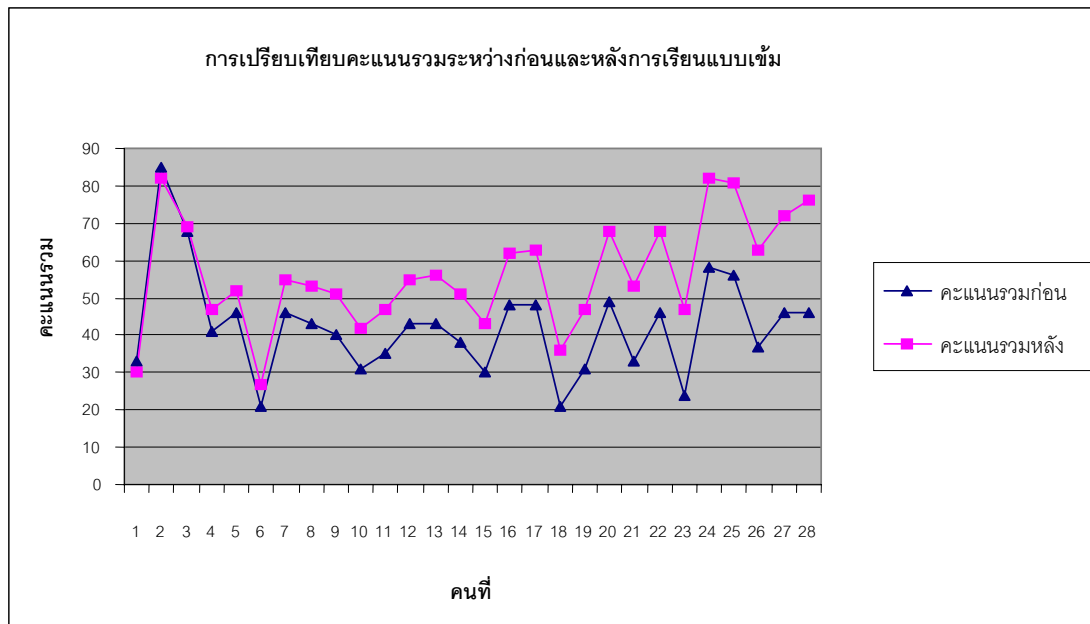
ชื่อนักศึกษา	คะแนนการพูด Pre	คะแนนการพูด Post	คะแนนการฟัง Pre	คะแนนการฟัง Post	คะแนนรวม ก่อน	คะแนนรวม หลัง	ผลต่าง
1. Atthapol	16	17	17	13	33	30	-3
2. Jaturavit	49	45	36	37	85	82	-3
3. Saran	41	43	27	26	68	69	1
4. Nattapol	25	34	16	13	41	47	6
5. Praewpatra	26	32	20	20	46	52	6
6. Sahasak	10	13	11	14	21	27	6
7. Ratthakrit	26	32	20	23	46	55	9
8. Lalit	26	32	17	21	43	53	10
9. Amornrat	25	28	15	23	40	51	11
10. Kamon	17	23	14	19	31	42	11
11. Khanittha	28	31	7	16	35	47	12
12. Prasanee	29	33	14	22	43	55	12

ชื่อนักศึกษา	คะแนนการพูด Pre	คะแนนการพูด Post	คะแนนการฟัง Pre	คะแนนการฟัง Post	คะแนนรวม ก่อน	คะแนนรวม หลัง	ผลต่าง
13. Jintawee	24	36	19	20	43	56	13
14. Piyarat	21	35	17	16	38	51	13
15. Tanyaluk	18	24	12	19	30	43	13
16. Uracha	24	35	24	27	48	62	14
17. Onuma	28	34	20	29	48	63	15
18. Wanlaya	11	21	10	15	21	36	15
19. Taweewan	21	33	10	14	31	47	16
20. Prinyanun	31	38	18	30	49	68	19
21. Tunyamat	23	37	10	16	33	53	20
22. Thalerngsak	25	40	21	28	46	68	22
23. Dissapong	17	30	7	17	24	47	23
24. Nuttapong	24	49	34	33	58	82	24
25. Pornsiri	33	47	23	34	56	81	25
26. Puangpaka	16	31	21	32	37	63	26
27. Sureeporn	25	45	21	27	46	72	26
28. Punya-apa	28	47	18	29	46	76	30

- ได้รับอนุญาตจากนักศึกษาให้ใช้ชื่อจริงได้ และนำเสนอตั้งแต่ผู้มีการพัฒนาการน้อยที่สุด ถึงสูงที่สุด

จากกลุ่มตัวอย่าง 28 คน มีนักศึกษา 2 คนได้คะแนนสอบหลังน้อยกว่าคะแนนสอบก่อน 3 คะแนน ส่วนที่เหลือมีการเปลี่ยนแปลงคะแนนสูงขึ้นตั้งแต่ 1 ถึง 30 คะแนน ตามที่ปรากฏในตารางข้างต้น และดังที่แสดงเปรียบเทียบคะแนนสอบก่อนและสอบหลังด้วยกราฟดังนี้

9.1.2 กราฟแสดงการเปรียบเทียบคะแนนรวมทั้งทักษะฟังและพูด ก่อนและหลังการเรียนรู้แบบเข้ม โดยเรียงลำดับจากนักศึกษาคนที่ 1 ซึ่งเป็นผู้ที่ผลการเรียนเปลี่ยนแปลงน้อยที่สุด ไปจนถึงนักศึกษาคนที่ 28 ซึ่งมีผลการเรียนแตกต่างกันมากที่สุด



9.1.3 ผลสัมฤทธิ์เฉพาะทางด้านทักษะการฟัง ก่อนและหลังการเรียนรู้แบบเข้ม

	ค่าเฉลี่ย	Standard Deviation	t	Sig. (2-tailed)
คะแนน pre-test	17.82	7.013	-5.537	.000***
คะแนน post-test	22.61	7.057		

*** มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.001

จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน คะแนนเฉลี่ยในการสอบก่อนคือ 17.82 คะแนนและสอบหลัง 22.61 คะแนน นักศึกษามีคะแนนการฟังโดยเฉลี่ยสูงขึ้นประมาณ 5 คะแนน

9.1.4 ผลสัมฤทธิ์เฉพาะทางด้านทักษะการพูด ก่อนและหลังการเรียนรู้แบบเข้ม

	ค่าเฉลี่ย	Standard Deviation	t	Sig. (2-tailed)
คะแนน pre-test	22.71	8.119	-7.396	.000**
คะแนน post-test	33.75	8.934		

** มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.001

จากคะแนนเต็ม 60 คะแนน คะแนนเฉลี่ยในการสอบก่อนคือ 22.71 คะแนนและสอบหลัง 33.75 คะแนน นักศึกษามีคะแนนการพูดโดยเฉลี่ยสูงขึ้นประมาณ 11 คะแนน

9.1.5 การเปลี่ยนแปลงระดับความสามารถในการพูดตามตาราง FSI

ผลการสอบพูดก่อนเรียน		ผลการสอบพูดหลังเรียน	
ระดับคะแนน	จำนวนคน	ระดับคะแนน	จำนวนคน
0	2	0	1
0+	15	0+	4
1	8	1	7
1+	2	1+	10
2	1	2	6

ผู้เรียนเปลี่ยนจากผู้มีความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ

ระดับ 0 ถึง 1 จากจำนวน 25 คน

ลดลงเหลือเพียง 12 คน

ระดับ 1+ ถึง 2 จากจำนวน 3 คน

เพิ่มขึ้นเป็น 16 คน

นักศึกษามีพัฒนาการด้านทักษะการพูดในเชิงปริมาณและเนื้อหาดังตัวอย่างต่อไปนี้

ก่อนเรียนแบบเข้มข้น	หลังเรียนแบบเข้มข้น
ตัวอย่างที่ 1 T: Can you tell me what you see in the picture? S: Belt.	T: Can you tell me what you see in the picture? S: It's a belt. A leather belt. It's red. It's for (a) lady.
ตัวอย่างที่ 2 T: Can you tell me what you are wearing today? S: Jean. Shirt.	T: Can you tell me what you are wearing today? S: I'm wearing jeans, blue jeans. My T-shirt is red and white. I'm wearing white socks and pink trainers.
ตัวอย่างที่ 3 T: You're in a restaurant. You want to order food and here's the menu. S: I want chicken. (long pause) Salad.	T: You're in a restaurant. You want to order food and here's the menu. S: May I have a medium-rare steak, a salad, and a coke, (pause) please.

กลุ่มตัวอย่างสามารถพูดประโยคได้ยาวขึ้น มีการระมัดระวังให้ภาษาสุภาพขึ้น และมีกรอบความคิดขยายกว้างขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

9.2 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างในด้านพร้อม ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษทั้งก่อนและหลัง การเรียนแบบเข้ม

	Mean-Pretest	SD	Mean-Posttest	SD	T-test	Sig.
ภาพรวมด้านความคิด (Cognitive domain)	3.87	0.37	4.04	0.32	-3.70	0.00***
ภาพรวมด้านความรู้สึก (Affective Domain)	3.21	0.34	3.38	0.33	13.00	0.00***
ภาพรวมด้านพฤติกรรม (Behaviour)	2.66	0.75	3.03	0.77	-3.10	0.00***

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

คะแนนความพร้อม ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่สูงที่สุดคือด้านความคิด เช่น วิชาภาษาอังกฤษควรเป็นวิชาบังคับสำหรับทุกคน ภาษาอังกฤษมีความจำเป็นในการศึกษาต่อในระดับสูง และต่อการประกอบอาชีพในอนาคต เป็นต้น รองลงมาคือด้านความรู้สึก เช่น ภาษาอังกฤษเรียนแล้วสนุกไม่เครียด ภาษาอังกฤษไม่ยากและไม่่ายเกินไป เป็นต้น ส่วนที่เปลี่ยนแปลงน้อยที่สุดคือด้านพฤติกรรม เช่น ความถี่ของการฝึกภาษาอังกฤษโดยการฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ ฟังเพลง และพูดคุยกับชาวต่างชาติ ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นความถี่สูงกว่าพฤติกรรมก่อนการเรียนแบบเข้มมากนัก

9.3 แสดงค่าเฉลี่ยด้านความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษตามหัวข้อที่กำหนด

หัวข้อ	Mean Pretest	SD.	Mean Posttest	SD.	t-test	Sig.
1. การให้รายละเอียดเกี่ยวกับตนเอง	2.93	0.77	3.36	0.56	-3.06	0.00***
2. การพูดถึงบุคคลใน ครอบครัว	2.79	0.57	3.29	0.76	-3.33	0.00***
3. การบรรยายลักษณะเครื่องแต่งกาย	2.68	0.77	3.21	0.50	-3.22	0.00***
4. การบรรยายวัตถุ	2.57	0.79	3.18	0.55	-3.67	0.00***
5. การบอกตำแหน่งสิ่งของ	2.75	0.93	3.36	0.68	-3.01	0.01**
6. การบอกทิศทาง	2.61	0.96	3.57	0.74	-4.93	0.00***
7. การพูดเกี่ยวกับเรื่องที่ชอบ/ไม่ชอบ	2.93	0.94	3.64	0.62	-3.87	0.00***
8. การรับและปฏิเสธคำเชิญ	2.57	0.84	3.32	0.72	-4.10	0.00***
9. การซื้อของ	2.46	0.84	3.21	0.79	-4.10	0.00***

หัวข้อ	Mean Pretest	SD.	Mean Posttest	SD.	t-test	Sig.
10. การเปรียบเทียบสิ่งของ	2.46	0.92	2.96	0.64	-3.15	0.00***
11. การสั่งอาหาร	2.43	0.88	3.29	0.76	-5.09	0.00***
12. การพูดถึงแผนการในอนาคต	2.32	0.90	2.89	0.96	-2.83	0.01**
13. การเปรียบเทียบสถานที่	2.18	0.77	2.89	0.79	-4.67	0.00***
14. การนำเสนอหน้าชั้นเรียน	2.14	0.76	2.64	0.56	-3.55	0.00***

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กลุ่มตัวอย่างรู้สึกมั่นใจในการใช้ภาษามากขึ้นทุกหัวข้อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพูดเรื่องที่ตนชอบและไม่ชอบนั้นกลุ่มตัวอย่างมีความมั่นใจระดับสูง รองลงมาคือการบอกทิศทาง การบอกตำแหน่งของสิ่งของ และการพูดเกี่ยวกับเรื่องของตนเอง ส่วนเรื่องที่นักศึกษามีความมั่นใจระดับต่ำสุดคือการนำเสนอหน้าชั้นเรียน รองลงมาคือการพูดถึงแผนการในอนาคต และการเปรียบเทียบสถานที่

9.4 ผลการเรียนรู้จากการสอนจากมุมมองของผู้สังเกตการสอนอยู่ในระดับดีมาก ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนอย่างสนุกสนาน ระดับความวิตกกังวล การกลัวเสียหน้า หรือกลัวตอบผิดลดลงอย่างเห็นได้ชัด ผู้เรียนผู้สอนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันในทางที่ดี กิจกรรมในชั้นเรียนมีความหลากหลาย ไม่น่าเบื่อ

9.5 ผลจากการวิเคราะห์แบบสะท้อนตนเองสอดคล้องกับการเกิดความพร้อม ความสนใจ และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ทั้งในด้านความคิด ความรู้สึก และด้านพฤติกรรม เช่น นักศึกษาคิดว่ากิจกรรมการเรียนให้ประโยชน์มาก ตนเองเรียนได้อย่างสนุกและสามารถเข้าใจและสนทนากับผู้อื่นได้ดีขึ้น เป็นต้น

9.6 ผลการสอบถามเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบเข้มโดยรวมพบว่านักศึกษาคิดว่าจำนวนวันเวลา เนื้อหาและกิจกรรม วิธีการสอน และครูผู้สอนมีความเหมาะสม กลุ่มตัวอย่างเกือบทั้งหมดเห็นด้วยว่าจำนวนผู้เรียนร่วมชั้นที่เหมาะสมคือ 10 – 12 คน มีกลุ่มตัวอย่างอีก 1 คน เรียกร้องให้จัดผู้ร่วมชั้นเรียนเพียง 7 – 8 คน ก็พอ นักศึกษาชอบการได้เรียนกับผู้สอนที่สลับกันระหว่างอาจารย์ชาวไทยกับชาวต่างชาติ เพราะจะได้ฟังสำเนียงที่หลากหลาย นักศึกษาทั้งร้อยละ 100 เห็นว่าการเรียนการสอนที่จัดให้นั้นสนุกและเพิ่มความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษให้แก่พวกเขาได้จริง

10. อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

10.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่างดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่หากมีการตั้งเกณฑ์การสอบผ่านวิชาภาษาอังกฤษไว้โดยผู้สอบต้องได้คะแนนเกินร้อยละ 50 ของคะแนนเต็ม ก่อนการเรียน กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้คือผู้สอบตกในวิชาฟัง-พูด เพราะระดับคะแนนเฉลี่ยรวมทั้ง 2 ทักษะ อยู่ที่ประมาณร้อยละ 39 เท่านั้น

อย่างไรก็ตาม หลังการเรียนแบบเข้ม ในเวลา 3 สัปดาห์ กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ สามารถพัฒนาตนเองจนกลายเป็นผู้สอบผ่าน เพราะระดับคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นไปโดยประมาณถึงร้อยละ 55 แม้คะแนนที่ได้เป็นคะแนนที่ไม่สูงนัก แต่ก็ทำให้ผู้มีความสามารถระดับอ่อนเปลี่ยนเป็นผู้มีความสามารถระดับปานกลางค่อนข้างต่ำได้ในเวลาอันรวดเร็วเพียง 3 สัปดาห์

ผลการเรียนที่ดีขึ้นเพราะปัจจัยดังนี้

1. จำนวนผู้เรียนกลุ่มละ 10 – 12 คน ทุกคนมีโอกาสฝึกฝนได้อย่างทั่วถึง
2. คำเรียนมีเนื้อหาที่น่าสนใจนำไปใช้ได้จริง มีสีสันสวยงาม ดึงดูดความสนใจ
3. ผู้สอนมีจินตนาการ สามารถดัดแปลงบทเรียนและกิจกรรมได้หลายรูปแบบ เช่น ใช้เกมส์ หรือเพลง ประกอบการสอน มีความอดทนในการอธิบายซ้ำๆ และละเอียด เหมาะกับนักศึกษาในระดับอ่อน เป็นต้น
4. การเรียนการสอนไม่จำกัดอยู่ในห้องเรียนเท่านั้น มีการออกฝึกภาษานอกสถานที่ เช่นการไปฝึกใช้ภาษาที่พระราชวังบางปะอินซึ่งเป็นแหล่งที่มีนักท่องเที่ยวจำนวนมากและต้องสื่อสารกันเป็นภาษาอังกฤษ
5. มีผู้สอนทั้งชาวไทยและต่างชาติหมุนเวียนกันเข้าสอน ทำให้นักศึกษาได้ฟังสำเนียง และ สนองตอบต่อวิธีการสอนที่หลากหลาย
6. การเรียนโดยไม่มีผลต่อเกรดทำให้นักศึกษารู้สึกสบายๆ ไร้ความกดดัน สามารถใช้ภาษาได้ดีขึ้นภายในเวลาเพียง 3 สัปดาห์
7. จำนวนชั่วโมงมีมากและบ่อยครั้ง (มีความเข้ม) ไม่เว้นระยะแต่ละครั้งนานเกินไป

ปัจจัยสำคัญในการเรียนการสอนฟัง-พูดตั้งแต่ข้อ 1-6 เป็นเรื่องของการจัดการตามบริบทของแต่ละสถาบันการศึกษา แต่ปัจจัยที่น่าสนใจคือการสอนแบบเข้ม เพราะตราบดีที่มีการคาดหวังให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในหลักสูตรต้องทำให้ทุกคนสามารถสื่อสารได้ ก็ควรเพิ่มโอกาสการรับภาษาให้กับผู้เรียนมากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

หากพิจารณาจำนวนชั่วโมงที่ FSI (Hadley, 2001:25) ได้ศึกษาไว้ จะเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งหวังจะให้ผู้เรียนภาษาต่างประเทศสามารถเป็นผู้เรียนระดับ 0+ ถึง 1+ ได้ ต้องใช้เวลาอย่างน้อย 16 สัปดาห์ หรือ 480 ชั่วโมง หรือหากมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีความสามารถระดับ 2 ถึง 3 ต้องใช้เวลาอย่างน้อย 44 สัปดาห์หรือ 1320 ชั่วโมง ตามตารางที่แสดงระยะเวลาการเรียนของผู้มีภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ในการ

เรียนภาษาต่างประเทศ 4 กลุ่มภาษา และตารางนี้สามารถนำมาประยุกต์เปรียบเทียบกับผู้เรียนที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่และเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยแสดงจำนวนชั่วโมงการเรียนและความสามารถพัฒนาทักษะในระดับต่างๆ กัน ดังนี้

GROUP I: Afrikaans, Danish, Dutch, French, Haitian Creole, Italian, Norwegian, Portuguese, Romanian, Spanish, Swahili, Swedish

Length of Training	Aptitude for Language Learning		
	Minimum	Average	Superior
8 weeks (240 hours)	1	1/1+	1+
16 weeks (480 hours)	1+	2	2+
24 weeks (720 hours)	2	2+	3

GROUP II: Bulgarian, Dari, Farsi, German, Greek, Hindi, Indonesian, Malay, Urdu

Length of Training	Aptitude for Language Learning		
	Minimum	Average	Superior
16 weeks (480 hours)	1	1/1+	1+/2
24 weeks (720 hours)	1+	2	2+/3
44 weeks (1320 hours)	2/2+	2+/3	3/3+

GROUP III: Amharic, Bengali, Burmese, Czech, Finnish, Hebrew, Hungarian, Khmer, Lao, Nepali, Philipino, Polish, Russian, Serbo-Croatian, Sinhala, Thai, Tamil, Turkish, Vietnamese

Length of Training	Aptitude for Language Learning		
	Minimum	Average	Superior
16 weeks (480 hours)	0+	1	1/1+
24 weeks (720 hours)	1+	2	2/2+
44 weeks (1320 hours)	2	2+	3

GROUP IV: Arabic, Chinese, Japanese, Korean

Length of Training	Aptitude for Language Learning		
	Minimum	Average	Superior
16 weeks (480 hours)	0+	1	1
24 weeks (720 hours)	1	1+	1+
44 weeks (1320 hours)	1+	2	2+
80–92 weeks (2400–2760 hours)	2+	3	3+

Source: Judith E. Liskin-Gasparro. *ETS Oral Proficiency Testing Manual*. Princeton, N.J.: Educational Testing Service, 1982. Reprinted by permission.

ในสถานการณ์ในประเทศไทย การจัดการเรียนการสอนโดยทั่วไป วิชาภาษาอังกฤษจะเป็นวิชา 3 หน่วยกิต 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ตลอดภาคการศึกษาคือ 16 สัปดาห์ ผู้เรียนได้เรียนภาษาอังกฤษเพียง 48 ชั่วโมง การจะเรียนให้ได้ 480 ชั่วโมงแล้วเกิดความสามารถขั้นต่ำได้นั้นต้องใช้เวลาถึง 10 ภาคเรียน หรือ 5 ปีการศึกษา และผลการเรียนก็ได้อย่างที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบัน คือจำนวนผู้ประสบความสำเร็จในการเรียนมีลักษณะเป็นรูปปิรามิด ผู้ประสบความสำเร็จมากมีจำนวนน้อย และผู้ประสบความสำเร็จน้อยมีจำนวนมาก

ฉะนั้น หากผลการวิจัยครั้งนี้ซึ่งมีการจัดการเรียนการสอนแบบเข้มเพียง 3 สัปดาห์ สามารถพัฒนาผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อนได้อย่างเห็นได้ชัด ผู้เรียนเปลี่ยนจากผู้สอบตกเป็นผู้สอบผ่าน จากผู้พูดระดับ 0, 0+ หรือ 1 เปลี่ยนเป็นผู้พูดระดับ 1+ หรือ 2 ได้ จึงน่าสนใจที่จะศึกษาต่อไปว่า จำนวนเวลา 480 ชั่วโมงที่จัดให้ผู้เรียนเรียนภาษาอังกฤษในเวลา 5 ปีในภาคเรียนแบบปรกติอยู่แล้วนั้น หากมีการปรับเปลี่ยนให้ผู้เรียนได้เรียนแบบเข้มโดยแบ่งหลักสูตรเป็น 8 ระดับ ใช้เวลาในการเรียนระดับละ 60 ชั่วโมง และกำหนดความสามารถที่มุ่งหวัง (minimum performance threshold) ในแต่ละระดับไว้อย่างชัดเจน เช่นระดับ 1 ควรสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ ระดับ 2 สามารถสื่อสารในบริบทการทำงานในฐานะผู้ตามได้ ระดับ 3 สามารถสื่อสารในการทำงานในฐานะผู้นำได้ ระดับ 4 สนทนาได้ทุกเรื่องในโอกาสที่ไม่เป็นทางการนัก ฯลฯ เมื่อผู้เรียนเรียนจบแต่ละระดับและรับทราบว่าตนเองมีความสามารถระดับใด ย่อมเกิดความอยากหรือความกระตือรือร้นที่จะก้าวไปสู่ระดับสูงขึ้นไปได้ ซึ่งน่าจะดีกว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เป็นอยู่ในปัจจุบันคือการเรียนเพื่อให้สอบผ่านไปในแต่ละภาคการศึกษาเพื่อให้ได้ครบตามหลักสูตรเท่านั้น

10.2 ควรใช้มาตรฐานของ ACTFL เปรียบเทียบทักษะอื่นๆ เช่นการฟัง อ่าน และเขียนเพื่อจัดระดับความสามารถของผู้เรียน ด้วยเหตุผลว่าผู้เรียนจะได้ทราบว่าทักษะใดที่ตนเองต้องฝึกฝนเพิ่มเป็นพิเศษ หรือทักษะใดที่ตนเองยังอยู่ในระดับ 0 หรือ 1 ก็จะได้หมั่นฝึกฝนตนเองให้มีความสามารถให้สูงขึ้นเป็นระดับ 1+ หรือ 2 ให้ได้ ซึ่งน่าจะเป็นระบบการจัดการเรียนการสอนที่ดีกว่าการที่ผู้เรียนสอบผ่านไปแต่ละวิชา แต่ไม่ทราบว่าตนเองสามารถหรือไม่สามารถใช้ภาษาสื่อสารอะไรได้บ้าง

10.3 หากไม่สามารถปรับเปลี่ยนการจัดการเรียนการสอนมาเป็นแบบเข้มหลายระดับได้ แต่ละมหาวิทยาลัยน่าจะต้องมีหลักสูตรแบบเข้มที่เป็นช่วงต่อระหว่างวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานกับวิชาอังกฤษเฉพาะกิจในชั้นปีสูงต่อไป เพื่อสร้างประสบการณ์ที่ดี สร้างแรงจูงใจ และเตรียมความพร้อม ความสนใจ และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับอ่อนให้เรียนต่อไปได้อย่างเกิดผลนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง มิใช่เรียนไปวันๆ ขอให้จบหลักสูตรเท่านั้น

10.4 ในด้านการวิจัย ควรมีการศึกษาดูตามกลุ่มตัวอย่างต่อเนื่องไปอีกในระยะยาว เพื่อให้ทราบว่าผู้ที่มีผลคะแนนของการเรียนดีขึ้น รวมทั้งความสนใจ ความมั่นใจมากขึ้น จะมีแรงจูงใจเพิ่มขึ้นถึงระดับบูรณาการ (integrative motivation) หรือไม่ พวกเขามีความเต็มใจที่จะสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ (willingness to communicate – WTC) ตามที่ MacIntyre และคณะ (2003) เคยตั้งข้อสังเกตไว้เพิ่มมากขึ้นหรือไม่ และควรติดตามเปรียบเทียบผู้เรียนที่มีประสบการณ์การเรียนแบบเข้ม (intensive-experienced learners) ว่ามีความแตกต่างจากพวกที่ไม่เคยได้เรียนแบบเข้ม (non-intensive experienced learners) หรือไม่

10.5 ควรมีการวิจัยที่จัดการเรียนการสอนในวิธีเดียวกัน เป้าหมายเดียวกัน โดยให้กลุ่มควบคุมเข้าเรียนด้วยความถี่แบบภาคเรียนปกติ 1 ภาคเรียน 16 สัปดาห์ 48 ชั่วโมง แล้วเปรียบเทียบผลการเรียนหรือระดับความสามารถที่เกิดขึ้นกับกลุ่มทดลองที่มีการเรียนแบบเข้มในระยะเวลาสั้นๆ 2-3 สัปดาห์ 48 ชั่วโมง เท่ากันว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ และการจัดการเรียนการสอนแบบใดเหมาะสมกับบริบทในเมืองไทยมากกว่ากัน

เอกสารอ้างอิง

- Bailey, K.M. (1998). *Learning about language assessment: Dilemmas, decisions, and directions*. Heinle & Heinle.
- El-Koumy, A. (2000). *Effects of skilled-based versus whole language approach on the comprehension of EFL students with low and high listening ability levels*.
From <http://www.eric.ed.gov/ERICWebPortal/Home.portal?nfpb=true&ERICKoumy>
- Hadley, A.O. (2001). *Teaching language in context* (3rd ed.). Heinle & Heinle.
- Krashen, S.D. (1982). *Principles and practice in second language acquisition*. Pergamon Press.
- Littlejohn, A. (2001). Motivation: Where does it come from? Where does it go? (electronic version). *English Teaching Professional*. Issue 19, March 2001.
From <http://www3.telus.net/linguisticsissues/motivation.html>.
- MacIntyre, P.D.; Baker, S.C.; Clément, R. & Donovan, L.A. (2003). Talking in order to learn: Willingness to communicate and intensive language programs. (electronic version). *Canadian Modern Language Review*. Volume 59, No. 4, June 2003.
- McDonough, A.H. (1981). *Psychology in foreign language teaching*. George Allen & Unwin LTD.

The FSI Proficiency Ratings

Level 1: *Able to satisfy routine travel needs and minimum courtesy requirements.* Can ask and answer questions on topics very familiar to him or her; within the scope of his or her very limited language experience can understand simple questions and statements, allowing for slowed speech, repetition or paraphrase; speaking vocabulary inadequate to express anything but the most elementary needs; errors in pronunciation and grammar are frequent, but can be understood by a native speaker used to dealing with foreigners attempting to speak his or her language. While elementary needs vary considerably from individual to individual, any person at level 1 should be able to order a simple meal, ask for shelter or lodging, ask and give simple directions, make purchases, and tell time.

Level 2: *Able to satisfy routine social demands and limited work requirements.* Can handle with confidence but not with facility most social situations including introductions and casual conversations about current events, as well as work, family, and autobiographical information; can handle limited work requirements, needing help in handling any complications or difficulties; can get the gist of most conversations on nontechnical subjects (i.e., topics that require no specialized knowledge) and has a speaking vocabulary sufficient to express himself or herself simply with some circumlocutions; accent, though often quite faulty, is intelligible; can usually

handle elementary constructions quite accurately but does not have thorough or confident control of the grammar.

Level 3: *Able to speak the language with sufficient structural accuracy and vocabulary to participate effectively in most formal and informal conversations on practical, social, and professional topics.* Can discuss particular interests and special fields of competence with reasonable ease; comprehension is quite complete for a normal rate of speech; vocabulary is broad enough that he or she rarely has to grope for a word; accent may be obviously foreign; control of grammar good; errors never interfere with understanding and rarely disturb the native speaker.

Level 4: *Able to use the language fluently and accurately on all levels normally pertinent to professional needs.* Can understand and participate in any conversation within the range of his or her experience with a high degree of fluency and precision of vocabulary; would rarely be taken for a native speaker, but can respond appropriately even in unfamiliar situations; errors of pronunciation and grammar quite rare; can handle informal interpreting from and into the language.

Level 5: *Speaking proficiency equivalent to that of an educated native speaker.* Has complete fluency in the language such that his or her speech on all levels is fully accepted by educated native speakers in all of its features, including breadth of vocabulary and idiom, colloquialisms, and pertinent cultural references.

The FSI Checklist of Performance Factors and Descriptions

Accent

1. Pronunciation frequently unintelligible.
2. Frequent gross errors and a very heavy accent make understanding difficult, require frequent repetition.
3. "Foreign accent" requires concentrated listening and mispronunciations lead to occasional

misunderstanding and apparent errors in grammar or vocabulary.

4. Marked "foreign accent" and occasional mispronunciations that do not interfere with understanding.
5. No conspicuous mispronunciations, but would not be taken for a native speaker.
6. Native pronunciation, with no trace of "foreign accent."

Grammar

1. Grammar almost entirely inaccurate except in stock phrases.
2. Constant errors showing control of very few major patterns and frequently preventing communication.
3. Frequent errors showing some major patterns uncontrolled and causing occasional irritation and misunderstanding.
4. Occasional errors showing imperfect control of some patterns but no weakness that causes misunderstanding.
5. Few errors, with no patterns of failure.
6. No more than two errors during the interview.

Vocabulary

1. Vocabulary inadequate for even the simplest conversation.
2. Vocabulary limited to basic personal and survival areas (time, food, transportation, family, etc.).
3. Choice of words sometimes inaccurate, limitations of vocabulary prevent discussion of some common professional and social topics.
4. Professional vocabulary adequate to discuss special interests; general vocabulary permits discussion of any nontechnical subject with some circumlocutions.
5. Professional vocabulary broad and precise; general vocabulary adequate to cope with complex practical problems and varied social situations.
6. Vocabulary apparently as accurate and extensive as that of an educated native speaker.

Fluency

1. Speech is so halting and fragmentary that conversation is virtually impossible.
2. Speech is very slow and uneven except for short or routine sentences.
3. Speech is frequently hesitant and jerky; sentences may be left uncompleted.
4. Speech is occasionally hesitant, with some unevenness caused by rephrasing and groping for words.
5. Speech is effortless and smooth, but perceptibly non-native in speed and evenness.
6. Speech on all professional and general topics as effortless and smooth as a native speaker's.

Comprehension

1. Understands too little for the simplest type of conversation.
2. Understands only slow, very simple speech on common social and touristic topics; requires constant repetition and rephrasing.
3. Understands careful, somewhat simplified speech directed to him or her, with considerable repetition and rephrasing.
4. Understands quite well normal educated speech directed to him or her, but requires occasional repetition or rephrasing.
5. Understands everything in normal educated conversation except for very colloquial or low-frequency items or exceptionally rapid or slurred speech.
6. Understands everything in both formal and colloquial speech to be expected of an educated native speaker.

THE FSI WEIGHTING AND CONVERSION TABLES

FSI WEIGHTING TABLE

Proficiency Description	→	1	2	3	4	5	6
Accent		0	1	2	2	3	4
Grammar		6	12	18	24	30	36
Vocabulary		4	8	12	16	20	24
Fluency		2	4	6	8	10	12
Comprehension		4	8	12	15	19	23
Total:							_____

FSI CONVERSION TABLE

Total Score	Level	Total Score	Level	Total Score	Level
16-25	0+	43-52	2	73-82	3+
26-32	1	53-62	2+	83-92	4
33-42	1+	63-72	3	93-99	4+

Source : Long, M.H. & Richards, J.C. (Eds.). (1987). *Methodology in TESOL : A*

book of readings. Heinle & Heinle. pp. 407-408

ภาคผนวก ข

For those unfamiliar with the *ACTFL Proficiency Guidelines*, the following shorthand characteristics of each proficiency range in oral skills should prove helpful. They are synthesized from the *ETS Oral Proficiency Testing Manual* (Liskin-Gasparro 1982), the *Oral Proficiency Interview Tester Training Manual* (Buck, Byrnes, and Thompson 1989; Swender 1999), and various ACTFL proficiency workshops.

Novice
(ILR Level 0/0+)

Individuals performing at the Novice level of proficiency, though perhaps capable of some limited expression in the language, have no real functional ability to communicate with what they know. Typically, their speech is characterized by the use of a few memorized words or phrases, with little or no syntactic variation beyond the scope of the prefabricated, familiar material at their disposal. They can often give short lists of vocabulary and/or answer simple questions relating to highly predictable common daily settings. Questions relating to names of basic objects, names of family members, weather expressions, days of the week, time of day, and the like will often elicit some sample of speech when all other attempts at conversation fail. This is not to say that every speaker rated at the Novice level can say something about these topics nor that these are the only content areas that such individuals can control. Rather, they are meant to suggest the *type* of speech one can expect to elicit at the lowest levels of oral proficiency.

Speakers rated at the Novice High (ILR 0+) level on the academic scale have considerably more memorized material within their control and some ability to communicate their own personal messages with that material. Although they show that they have some of the features of the Intermediate level, including creating with the language, they are not able to sustain conversation adequately at that level.

Intermediate
(ILR Level 1/1+)

Individuals in the Intermediate range of oral proficiency have the following characteristics:

1. They can create with the language; that is, they can express their own thoughts without relying exclusively on prefabricated or memorized responses to get their meaning across.
2. They are capable of *asking* questions as well as answering them. Whereas

Novice-level speakers typically respond to questions with one or two words, Intermediate-level speakers answer with longer phrases or full sentences and are capable of holding up their own end of the conversation by making inquiries.

3. They have at least a minimal level of sociolinguistic competence in that they can handle everyday social encounters (such as greetings and leave-takings) with some degree of appropriateness.
4. They can handle a simple "survival situation" that one might expect to encounter while traveling or residing for a short time in the target culture. Finding lodging, food, transportation, obtaining directions, and the like are tasks that can generally be handled successfully by Intermediate-level speakers.
5. Their discourse is characterized by simple sentences or phrases, normally limited to present time, with little use of cohesive devices or embedded sentence structure. Intermediate-level speech is usually quite inaccurate, even in basic structures, and vocabulary is quite limited. However, Intermediate-level speakers are intelligible to native speakers who are *used to dealing with foreigners*.

At the Intermediate High (ILR 1+) level, speakers begin to take on some of the characteristics of the Advanced range of proficiency. However, they are unable to sustain performance at this higher level during the course of the interview and, therefore, do not meet the minimal threshold characteristics for the Advanced level.

Advanced (ILR Level 2/2+)

Speakers in the Advanced range are capable of sustained conversation and can be characterized as follows:

1. They can narrate and describe in major time/aspect frames. In addition, their narrations and descriptions are sustained in longer discourse segments; that is, Advanced-level speakers generally speak in paragraphs rather than in short phrases or sentences.
2. They can talk about a wide range of concrete topics, including autobiographical details, daily routines at home, school, or workplace, current events, and the like. They can participate fully in casual conversations, expressing facts, giving instructions, describing places, people, and things, reporting on events, and providing narration about past, present, and future activities.
3. They can "live off the economy" of the target culture and can handle routine work requirements with facility. Faced with a "survival situation" in which a complication has arisen (such as a missed plane, an unsatisfactory hotel room, a flat tire, or a similar situation in which one must explain one's way out of trouble), Advanced-level speakers can get their message across successfully.

4. They show a greater degree of sociolinguistic competence in their speech than do speakers at the Intermediate level, including some sensitivity to register and to the appropriateness of certain expressions in a given context.
5. Their strategic competence is improved. Some ability to paraphrase and to cope in more complicated situations or in unforeseen circumstances is one of the hallmarks of speakers in this proficiency range.
6. Their discourse competence is also improved as they continue to use longer and more complex sentence structure to express their meaning. There is growing evidence of the ability to use cohesive devices to unify discourse.
7. Although they still make errors in some basic structures, their control of the grammatical system is much improved over that of Intermediate-level speakers. They still display patterns of errors, however, and their linguistic system tends to break down when they are asked to perform functions that are controlled at the next higher level of proficiency. Nonetheless, Advanced-level speakers are comprehensible to native speakers who are *not used to dealing with foreigners*.

At the Advanced High level, speakers have many of the characteristics of the Superior range, although they cannot sustain performance at that level.

Superior
(ILR Levels
3, 3+, 4, 4+, 5)

The ACTFL scale collapses under one proficiency range all of the government ranges above Level 3. The reason for this will soon become clear. Basically, Superior-level speakers can be characterized as follows:

1. They have, at the very minimum, a "professional" level of proficiency; that is, they can handle a broad range of topics and situations, give supported opinions, hypothesize, provide complicated explanations, describe in detail with a great deal of precision, and tackle virtually any practical, social, professional, or abstract topic that they can discuss in their native language.
2. Although they may make random errors in grammar, especially in the more complicated structures of the language, speakers at the Superior level rarely make errors that would interfere with comprehension or distract their conversational partner from the message being conveyed.
3. At the lower end of the Superior range (ILR Level 3), speakers may occasionally lack some precision in vocabulary, but they are rarely at a loss to express their meaning through paraphrase or circumlocution. Strategic competence is high at this level, as is discourse competence. Though the Level 3 speaker may be unfamiliar with some idiomatic expressions and unable to shift registers easily, sociolinguistic competence is continuously developing. At Levels 4 and 5, however, speakers are more able to systematically tailor their language to any audience in a totally appropriate fashion. At these higher levels, vocabulary also becomes much more precise, and speakers can choose from a wide range of synonyms in much the same manner as they do in their native language.

Source : Hadley, A.O. (2001). *Teaching language in context* (3rd ed.)

Heinle & Heinle. pp. 16-18.